

FEJŐS ÉVA
Fűs Me
KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin ÉS a boszorkányszombat

M. C. BEATON

M. C. BEATON

Agatha Raisin
és a
boszorkányszombat

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Something Borrowed, Someone Dead
Copyright © 2013 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

Printed in the Unites States of America
For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER
Copyright © 2013 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2018
© Erawan Könyvkiadó, 2018

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: CreaKtive
Borítóillusztráció: CreaKtive

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien
ISBN 978-615-5652-14-1

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszéd a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

*Grand Mackintoshnak és Desmond Kingnek
szeretettel*

Első fejezet

A gazdasági válság egyre súlyosabban nehezedett Agatha Raisin magánnyomozó mindennapjaira is. Az apró-cseprő megbízások, amelyek a mindennapi betevőt jelentették – válási ügyek, csellengő kamaszok és elveszett házi kedvencek felkutatása – lassacskán elapadtak, mert az ügyfelek inkább a rendőrséghez fordultak, a házastársukra gyanakvó feleségek és férjek pedig vártak a munkadíj kifizetésével, amíg Agatha szilárd bizonyítékot nem talált a válókereset megindításához.

A nyomozóiroda csapatát két fiatal munkatárs, Toni Gilmour és Simon Black, két nyugdíjas exrendőr, Patrick Mulligan és Phil Marshall, valamint Mrs. Freedman, a titkárnő alkották.

A nehéz idők ellenére Agathát nem vitte rá a lélek, hogy bármelyiküket is elküldje. Inkább több időt töltött otthon a kis falujában, a cotswoldsi Carselyben, cigarettázott, gin-tonikot ivott, és a cicáival, Hodge-dzsal és Boswell-lel játszott. Volt férje, James Lacey a szomszédban lakott, de mivel útikönyveket írt, sokszor volt távol. Bill Wong, Agatha rendőr barátja túl sok

elfoglaltsága miatt nem tudta meglátogatni, másik barátja, Sir Charles Fraith pedig már több mint egy hónapja felé sem nézett.

Egy napsütéses reggelen Agatha nem a nyomozóirodába indult, hanem felkerekedett, hogy meglátogassa legjobb barátnőjét, Mrs. Bloxbyt, a lelkész feleségét. A két nő jobban nem is különbözhetett volna megjelenésében. Mrs. Bloxby ódivatú, „asszonyos” ruhákat hordott: nyáron hosszú, bő szoknyát és blúzt, télen elnyűtt gyapjúholmit. A haja barna, a szeme szelíd, a keze gyönyörű volt. Agatha kerek arcán két maciszem pislogott. A bőre nagyon szép volt, csillogó barna haját rövidre vágva hordta. Eltekintve kissé széles derekától, jó alakkal büszkélkedhetett, a lába egyenesen lenyűgöző volt.

– Jöjjön be, Mrs. Raisin – tárta ki az ajtót a lelkészné –, épp most főztem kávé. Leülhetünk a kertben. – A vezetéknevükön szólították és magázták egymást, ez régi hagyomány volt az időközben kimúlt Hölgyegyletben.

Agatha elhelyezkedett a napfényes kert egyik karosszékében. Az alacsony kőkerítés mögött már a templomkert terült el, mohos sírköveivel arra emlékeztetve az ötvenes évei elején járó detektívet, hogy az élet bizony gyorsan elszáll. Mrs. Bloxby megjelent egy tálcával, rajta kávé, egy tányéron sütemény.

– Ma reggel sütöttem – kínálta.

– Borzasztó szívesen megkóstolnám, de nem tehetem – intett Agatha bánatosan. – Ez a sok tespedés rögtön meglátszik a csípőmon. Ó, a fenébe is! – kapott fel végül egy süteményt, és beleharapott.

Mrs. Bloxby aggódva nézett a barátnőjére. Arra gondolt,

aligha imádkozhat Istenhez, hogy küldjön egy megoldanivaló ügyet Agatha számára, mert az óhatatlanul valami bajjal járna valakinek. A férje gyakran panaszkodott, hogy az emberek milyen elképesztő dolgokért képesek imádkozni, de Mrs. Bloxby úgy vélte, miért ne próbálnák meg, hiszen még az is lehet, hogy meghallgatásra találnak.

A Scotland Yard egyszer kijelentette, hogy bizonyos emberek szinte felpiszkálják a gyilkosokat. De azt Mrs. Bloxby el sem tudta volna képzelni, hogy kőhajításnyira Carselytől él egy özvegy, aki akkora gyűlöletet képes szítani maga körül, hogy aláírja vele a halálos ítéletét, s ezzel Agatha Raisinnek szolgáltat egy új, megoldandó esetet.

Mrs. Gloria French Piddleburyben lakott, egy elbűvölő faluban a Cotswoldsi-dombság völgyei közt megbújó régi házak egyikében. Pirospozsgás, vidám természetű, festett szőke hajú özvegy volt, és érdes hahotái gyakran kísérték a beszédét. Széles szája folyton mosolyra húzódott, felette halványkék szem uralta az arcát. Nemrég költözött Cotswoldsba Londonból, és nagy erővel vetette bele magát a vidéki életbe. Rendszeresen sütött a Nők Jótékonyági Szervezetének, kihordta az Egyházi Híreket, adománygyűjtő partikat rendezett a régi templom felújítására... Egyszóval, fáradhatatlannak tűnt.

Gloria nádfedeles házát fakazettás ablakok díszítették. Ezt a közelmúltban csináltatta meg, mivel úgy gondolta, a sima üveglak nem elég, nos, hagyományos. A kert virágözönében műanyag kerti törpék őrködtek.

Bent, a konyhában és a nappaliban rézedények és

lószerszám-díszek függtek mindenfelé. Néhány kezdetleges vízfestmény lógott a falakon, lévén Gloria amatőr művész.

– Ha nagyon jól viselkedik – szokta mondogatni épp aktuális vendégének –, magának adom az egyik képem. – De a hálátlan falubéliek abban reménykedtek, hogy sohasem lesznek méltóak a képekre.

Fényes anyagból készült, szűk ruhákat hordott, alattuk testhez tapadó kombidresszt, ami kolbászforma megjelenést kölcsönzött neki. Gloria eltökélte, hogy újra férjhez megy. Kíméletlenül üldözte azt a néhány facér férfit, aki a faluban elérhető volt, kivéve Jerry Tarrantot, az önkormányzat elnökét, aki egyszer ezt a megjegyzést tette a Gloriát belengő illatfelhőre:

– A parfümöt csak akkor kéne érezni valakin, ha megállunk a közelében, nem akkor, amikor hatvan mérföld per órával húzunk el mellette – mivel Gloria mindennap tetőtől talpig befújta magát L’Air Du Temps-mal.

Mindenki reménykedett benne, hogy a túlbuzgó hölgy majd lehiggad, hozzá voltak szokva ugyanis, hogy az új beköltözők mindjárt szervezkedni kezdenek, és belevetik magukat a „falusi életbe”, vagyis amit ők annak hisznek.

A plébánost, Guy Enderburyt azonban boldoggá tették Gloria erőfeszítései. A nő nemcsak hogy csinos kis summát gyűjtött össze a templom felújítására, de felolvasott az időseknek, és bevásárlóutakra is furikázta őket.

A plébános elképzelni sem tudta, miért olyan népszerűtlen a hölgy, úgyhogy meg is kérdezte erről a feleségét.

– Olyan nyomulós, de nemcsak erről van szó – felelte Clarice.

– Folyton kölcsönkér mindent, és nem adja vissza. Amikor a tulajdonos szól neki, hogy ideje visszaadni, amit elkért, esküdözik, hogy az az övé.

Csakugyan így állt a dolog. Általában nem drága holmikról volt szó: hol egy teáskanna, hol egy késkészlet landolt Gloriánál.

Ha nem lett volna olyan ijesztő jelenség, nem is adtak volna neki többet kölcsön semmit, de ahogy megállt a falubeliek ajtaja előtt, azok inkább beadták a derekukat, csak szabaduljanak tőle.

Miközben Agatha Mrs. Bloxbyval kávézott, Gloria még egyszer kihúzta széles száját vörös rúzsával, és elindult Peter Suncliff háza felé. Peter nyugdíjas mérnök volt és özvegyember. A magas, erős férfi a hatvanas évei elején járt, markáns arcát sűrű fehér haja hangsúlyozta ki még jobban.

Ajtót nyitott, és ránézett Gloriára.

– Mi az? – vakkantotta kurtán.

– A plébános meglátogatott, és kifogytam a sherryből – közölte Gloria, és megpróbált beslisszolni Peter mellett a házba, de a férfi elállta az útját. – Gondoltam, esetleg kölcsönkérek egy üveggel.

– Felesleges kérnie – felelte Peter. – Még nyitva a vegyesbolt, vagy elfelejtette? Sherryt is árulnak. Vagy ezt is elfelejtette? – Azzal bevágta a nő orra előtt az ajtót.

Gloria megrökönyödve fordult meg. Aztán arra jutott, hogy a férfi talán félénk típus, és nem meri kimutatni a valódi érzéseit.

Épp elindult, amikor Jenny Soper szólította meg. Jenny maga is özvegy volt, alacsony, kecses, jó alakú, griberlis kerek arccal,

göndör fekete hajjal.

– Ó, Gloria – kezdte –, emlékszik, hogy kölcsönkért tőlem egy csomag lisztet? Nem bánja, ha visszakérem?

– Hogy mi? Ja, hogy az! De hát mit számít egy csomag liszt barátok között?

– Nem vagyunk barátok – felelte Jenny.

Gloria rá se hederített, és ment tovább a vegyesbolt felé. Jenny a nyomába eredt.

– Közlöm magával – kiáltotta Jenny –, hogy követelem vissza a lisztet! Vegyen egyet most, és adja ide!

– Pillanatnyilag nincs nálam annyi pénz – vetette oda Gloria.

– Most komolyan, Jenny! Egész kivörösödött! Micsoda cirkusz egy nyavalyás csomag liszt miatt.

– Maga egy tarhálós tehén! – förmedt rá Jenny. – Bárcsak valaki kinyírná! – azzal elviharzott.

Gloria végignézett a megdöbbsent vásárlókon a boltban.

– Drága Jenny – ingatta a fejét Gloria. – De nem tehetsz róla, a menopauza furcsa dolgokat művel az emberrel.

– Ahhoz túl fiatal – szólalt meg az idős Mrs. Tripp. – Menopauza, persze. Maga pedig ne jöjjön hozzám még egyszer felolvasni, hallotta?

Gloria megütközve nézett rá. Az a temérdek óra, amit olvasással töltött ennél a bűdös vénasszonynál!

– Mi több – folytatta Mrs. Tripp, és előrecsoszogott a két botja segítségével –, úgy saccolom, maga viszont már rég túl van a változókoron.

Gloria alig hitt a fülének. Az ötvenes évei elején járt, és büszke volt rá, hogy vagy tíz évet letagadhatna.

Körbenézett az árgus szemekkel figyelő helybélieken.

– Úgy látszik, a hőség ma mindenkinek megártott!

Mindannyian hátat fordítottak neki. Gloria nem volt egy érzékeny lélek, de még így is érezte a fenyegető hangulatot, ami körülvette – olyan ősi gyűlölet volt ez, mint maguk a cotswoldsi kövek.

Ellentétben más környékbeli falvakkal, amelyek bővelkedtek a betelepülőkben, Piddleburyben szinte minden család nemzedékek óta itt élt.

Gloria gyorsan kifizette a legolcsóbb sherryt, amit fellelt a polcon, aztán hazasietett.

Amikor belépett a házba, már csöngött a telefon. Odaszaladt, és felkapta.

A lelkész hívta.

– Kedves Mrs. French – kezdte –, sajnálom, de úgy néz ki, nem tudom meglátogatni magát ma délelőtt. Valami közbejött.

– Mi jött közbe? – kérdezte Gloria.

– Lelkipásztori teendők.

– Miféle lelkipásztori teendők?

Aztán kristálytisztán meghallotta a háttérből a plébános feleségének a hangját:

– Sikerült leráznod?

– Majd legközelebb elmondom, ha találkozunk – hadarta Guy Enderbury. – Most rohannom kell. – Azzal letette.

Gloria lassan visszahelyezte a kagylót. Szüksége volt egy italra. De nem erre a pocsék, olcsó sherryre. Az igazit a pincében tartotta. Lement a szűk lépcsőn. A padlón egy rekesz állt, benne néhány üveg bodzabor. Gloria múltkor a frissítőket

szolgált fel a közösségi házban rendezett kirakodóvásáron. Egy helyi gazda felesége, Mrs. Ada White hozta a bort, hogy eladják. Gloria tudta, hogy ez a házi készítésű ital különösen finom, így aztán ellopta a rekeszt, amit Ada tett félre tartaléknak az asztal alá. Az egyik üvegen a rekesz sarkában most észrevett egy címkét, ami korábban nem tűnt fel neki. Ez állt rajta: „Nagyon különleges”.

Ez megteszi, gondolta Gloria, majd magához vette a flaskát, és felbattyogott vele a lépcsőn.

Teletöltött egy nagy poharat, alaposan meghúzta, aztán megmerevedett. Először arra gondolt, megromlott az ital. A teste összerándult a görcstől, és hevesen hányni kezdett. Aztán a belei is megadták magukat. Megpróbált felállni a fotelból és elérni a telefonig, de a lába megrogyott, és ő a padlóra zuhant. Amint küszködve vonszolta magát kifelé a kicsi előszobába, a látása elhomályosult, és minden elszürkült körülötte. Egy utolsó erőfeszítéssel még megpróbált felállni, aztán elvesztette az eszméletét.

Három órával később Jenny összefutott a főutcán Peter Suncliff-fel. Valójában a falu ebből az egyetlen utcából állt, csak két köz ágazott le belőle. A kert nélküli házak a főutóra néztek.

– Hogy van ma reggel, Jenny? – érdeklődött Peter.

– Még mindig dühös vagyok. Az a nyomorult nőszemély, French. Kölcsönkért tőlem egy csomag lisztet, és nem akarja megadni. Körbejár a faluban, összevissza elkunyerál mindenfélét, csak az a baj, hogy nem kölcsönkéri, hanem ellopja. Soha semmit nem ad vissza. Tudom, csak egy csomag

liszt, de valakinek már fel kellene lépnie ellene.

– Elkísérem – ajánlkozott Peter, aki gyengéd érzelmeket táplált a csinos Jenny iránt.

Elmentek együtt Gloriához, és megnyomták a csengőt. Mrs. Ada White lépett oda hozzájuk, karján egy bevásárlókosárral.

– Gyakran nem nyit ajtót – mondta. – Tudom, hogy ellopta a bodzaboromat, de amikor átjöttem hozzá, nem felelt a csengetésre, pedig láttam, hogy pár perccel azelőtt ért haza.

– Hagyjuk – legyintett Jenny.

– Nem. Ideje jól megleckéztetni. – Peter lehajolt, és bekiáltott a levélbedobó nyíláson.

– Nyissa ki! Tudjuk, hogy itthon van! – Aztán felegyenesedett, és a homloka gondterhelt ráncokba szaladt.

– Mi az? – kérdezte Jenny.

Peter nem felelt, csak újra lehajolt, és ezúttal be is nézett a levélbedobón.

Megpróbált benyitni, de az ajtó zárva volt.

– Hívja a mentőket, Jenny – mondta. – Úgy látom, rosszul lett. Megpróbálom betörni az ajtót.

A bejárati ajtót egy üvegbetét díszítette. Miközben Jenny tárcsázta a 999-et a mobilján, Peter felkapott egy követ az utcáról, és belevágta az üvegbe. Óvatosan benyúlt a résen, amit kiütött, megkereste a zárat, és kinyitotta.

Gloria mézsfehér arcán szinte világított a sminkje. Peter kitapintotta a pulzusát, de nem érzett semmit.

A mentők fél óra múlva érkeztek meg. A házakból közben előjöttek a lakók. Két mentős rohant be Gloria otthonába, miközben Peter és Jenny idegesen várakoztak odakint.

Kisvártatva az egyik mentős jelent meg az ajtóban.

– Kihívtuk a rendőrséget.

– Miért? – kérdezte Peter.

– Úgy tűnik, mérgezés. Semmit ne érintsenek meg.

Agatha másnap a helyi újságban olvasott az esetről. Felcsillant a szeme, de aztán el is veszítette a lelkesedését. Nem engedhette meg magának, hogy olyan ügyben nyomozzon, amivel nem keres pénzt.

Hétvégén morózusan nézett végig a kertjén, gondolván, hogy ki kellene gazolnia a virágágyásokat. Amikor úgy döntött, hogy inkább leül, iszik egy gin-tonikot és elszív hozzá egy cigarettát, csöngettek.

Az ajtóban a barátja, Bill Wong őrmester állt.

– Gyere be! – örvendezett Agatha. – Azt hittem, már minden barátom megfeledkezett rólam.

– Nagyon elfoglalt voltam – mentegetőzött Bill.

Az őrmester volt Agatha első barátja, amikor a nyomozónő annak idején megérkezett Cotswoldsba. Bill kínai apa és gloucestershire-i anya gyermeke volt, kerek arcán mandulavágású szem csillogott, és kellemes akcentussal beszélt az angolt.

– Egy italt? – kérdezte Agatha, legutóbbi koccintásukra gondolva, amikor a barátságuk évfordulóján pertut ittak.

– Túl korán van még ahhoz – mondta Bill, miközben kimentek a kertbe, és ő letelepedett az egyik karosszékre. Hodge és Boswell, akik eddig az árnyékukat kergették a bolyhos fűben, most üdvözlésképp hozzádörgölöztek.

– Tizenegy óra – csattant fel Agatha –, a kocsmák is nyitva vannak! Ne légy már ilyen puritán.

– Egy kávét kérnék.

Amikor Agatha visszatért a kávéval, Hodge-ot Bill nyakába telepedve találta, miközben Boswell az ölében dorombolt. Agatha savanyúan nézte a jelenetet. Ezek a macskák neki csak akkor örülnek, ha kajaidő van!

– Mik a hírek? – kérdezte Agatha, és leült Bill mellé.

– Egy furcsa eset Piddleburyben.

– Ó, az a mérgezésügy. Tényleg mérgezés?

– Úgy tűnik. Még várjuk a boncolás eredményét. Egy előzetes vizsgálat szerint az áldozat bodzabort ivott közvetlenül a halála előtt.

– Ezeknek a házi készítésű izéknek a némelyike önmagában felér egy mérgezéssel – jegyezte meg Agatha.

– Visszont poharat vagy üveget nem találtunk. A pincében egy rekeszben volt vagy négy üveg, ezeket elvitték elemzésre. A ház hátsó ajtaja nem volt bezárva. Valaki bemehetett, és elvihette a bizonyítékot.

– Gyanúsítottak?

– Eddig senki. A nő afféle falu szentje volt, adományt gyűjtött a templomnak, mindenféle jótékonyági munkát végzett.

– Csak várjuk ki a végét – jegyezte meg Agatha cinikusan. – Eleinte senki nem akarja rossz hírét kelteni a halottnak. Gazdag volt?

– Nem szűkölködött. A háza legalább félmilliót ér. Tekintélyes mennyiségű részvény, kötvény, és egy vastag

bankszámla maradt utána. A férje gyártulajdonos volt, burgonyaszírmot állítottak elő mindenféle ízesítésben.

– Ki örököl?

– Van egy fia és egy lánya, de mindkettőnek van alibije, és elhidegülten éltek az anyjuktól. Wayne, a fia a gyárat vezette, de amikor az apja meghalt, Gloria eladta az egész gyárat, és a fiú munka nélkül maradt.

– Ahá!

– Semmi „ahá” – felelte Bill gondterhelten. – Jó állása lett, ügyvezető egy konkurens cégnél, a Rip-roponál. És még csak huszonkilenc éves. Az anyja halála napján százak látták az üzemben.

– És a lány?

– Tracey Altrop hozzáment egy jómódú gazdához. A gyilkosság reggelén Ancombe-ban, a falu templomában volt, a virágokat gondozta.

– Beletehette valaki a mérget az üvegbe, aki tudta, hogy a nő végül inni fog belőle?

– Mi is erre gondoltunk. A bort Mrs. Ada White készítette. Gloria egy templomi kirakodóvásárról csórta el egy hete. Amikor számon kérték, esküdözött, hogy nem is látta.

– Szóval, máris egy folt a makulátlan jötevő jellemén – bólintott Agatha. – Ha ellopta a bort, talán más dolgokat is meglovasított.

Bill elmosolyodott.

– Szeretnéd magadnak az ügyet, mi?

– Érdekesebb lenne, mint az a sok vacak, amivel foglalkoznom kell – sóhajtott Agatha. – Bárcsak fizetne valaki

érte, hogy beleszimatoljak.

– Ne bánkódj. A gyerekei gazdagok. Talán igénybe veszik a segítségéd.

***

Eltelt egy hét, és Agatha csaknem megfeledkezett az egész ügyről, amikor beállított hozzá az irodába Jerry Tarrant, a piddleburyi önkormányzat vezetője. Rendkívül ápolt férfi benyomását keltette, kék inget és selyem nyakkendőt viselt, élére vasalt farmernadrágot és vakítóan fehér sportcipőt. Úgy nézett ki, mint aki igyekszik hétköznapian öltözködni, csak épp nem igazán sikerül neki. Gyér barna hajának tincseit keresztbe fésülte a fején egy kopasz folton. Mindene kicsi volt: apró barna szem, gombszerű orr, kicsi száj.

Bemutatkozott, leült Agathával szemben, és elrendezte a nadrágszára éleit, hogy függőlegesen álljanak. Agathának felcsillant a szeme, és becsapta az elveszett kisállatok dossziéját.

– Miben segíthetek? – kérdezte. – A közelmúltbéli gyilkosságról van szó a falujukban?

– Valóban arról – felelte a férfi magas, sípoló hangon. – Normál esetben a rendőrségre hagynánk a nyomozást, de fontos lenne, hogy gyorsan megoldódjon ez az ügy. Mind ez ideig békében éltünk. Most viszont mindenki gyanakszik mindenkire.

– Miféle ember volt Gloria French? – kérdezte Agatha. – Kérem, a rosszat se hallgassa el, ha arról van szó.

– Tavaly vett egy házat a faluban, és kezdetben példás életű hölgynek látszott. Időseknek olvasott fel, segített nekik a bevásárlásban, adományt gyűjtött a templom felújítására, ilyesmik. De aztán rászokott, hogy kölcsönkér mindenfélét, és nem adta őket vissza. Semmi értékes holmi – borospoharak egy partira, amit ő rendezett, olló, teáskanna, apró-cseprő tárgyak. Élete utolsó napján egy üveg sherryt akart kérni az egyik falubelitől.

– Ki fogja a munkám finanszírozni? – kérdezte Agatha. – Elég magas a díjszabásom.

– Én magam fogom fizetni a munkadíját – felelte Jerry. – Szeretném az én kis nyugalmas falumat visszakapni. Ha megtalálja a gyilkost, nagyvonalú bónuszt fizetek. Nem vagyok szegény ember.

Agatha szólt Mrs. Freedmannek, hogy készítsen elő egy szerződést. Miután megbeszélték a költségeket, Agatha rákérdezett:

– Van valami elképzelése, ki követhette el ezt a gyilkosságot?

– Nincsenek jövevények a falunkban. Pontosabban, Gloria volt az egyik és Peter Suncliff, a nyugdíjas mérnök a másik. Senkire nem tudok gondolni.

– De a lakók egymást vádolják. Van olyan, akire mindenki gyanakszik?

– Van egy nevetséges elképzelés, hogy Jenny Soper lehetett, mert csúnyán megfenyegette Gloriát, hogy megöli. De Jenny egy drága kis tünemény, a légynek sem tudna ártani.

– Még sosem jártam Piddleburyben – mondta Agatha. – Miféle hely?

– Nagyon kicsi. Inkább csak egy kis falucska, mint település. Van egy főutcánk, egyik végén a templommal, másik végén a kocsmával.

Ebben a pillanatban Toni lépett be az irodába. Jerry régi vágású előzékenységgel talpra ugrott. Agatha bemutatta őt, és elmondta, hogy Toni lesz az egyik munkatársa, aki segíti majd a nyomozást.

Toni fiatal volt, gyönyörű, szőke hajú, hatalmas kék szemmel és tökéletes alakkal. Jerry Tarrant csillogó szemmel nézett rá. A férfiak mindig rajta felejtették a tekintetüket, amit Agatha a féltékenység egy kis tördöfésével vett tudomásul. „Valószínűleg nem fogok elég soká élni ahhoz, hogy lássam, amint elveszti a báját”, gondolta nyomorúságosan, és rögtön megkívánt egy cigarettát. De aztán ellenállt a készítésnek, egy ideje megint elszántan küzdött, hogy leszokik.

Jerry kinyitotta az aktatáskáját, és előhúzott egy adag fotót.

– Ezeket a legutóbbi templomi ünnepségen csináltuk – mondta. – Ráírtam a neveket a képek hátuljára. Legépeltem továbbá a faluban lakók névsorát, és mindenkiről adtam egy rövid leírást.

Kedvemre való ember, gondolta Agatha.

– Mikor akar kezdeni? – érdeklődött Jerry.

– Ó, azt hiszem, már ma nekiláthatunk – felelte Agatha, azt tervezve, hogy Simon Blackre hagyja az elveszett kedvencek dosszióját.

Jerry aláírta a szerződést, és távozott. Öt perccel később Patrick Mulligan érkezett meg. Agatha nem először gondolta, hogy Patrickről szinte ordít a rendőri múltja: búbánatos

ábrázata, szürke öltönye és kifényesített fekete cipője mind erről árulkodtak.

Miután röviden tájékoztatta Patricket, és megkérte, hogy érdeklődjön valamelyik régi rendőrségi kontaktjánál, mit lehet tudni az ügyről, rákérdezett:

- Van már valami elképzelés, hogy mivel mérgezhették meg?
- Rebarbarával.

– Rebarbarával? Múlt héten rebarbaralepényt ettem, és semmi bajom nincs.

– A rebarbaralevelek nagyon mérgezőek, különösen, ha szódával főzik meg. Kiderült, hogy a nőnek gyenge volt a szíve, különben túlélte volna. Beszéltem egy régi cimborámmal a főkapitányságról. Azt mondta, a ház hátsó ajtaja nyitva volt. Valaki besurranhatott, és elvihette az üveget meg a poharat. A pincében egy rekeszben találtak más üvegeket is. Lábnyomok is voltak, amelyek a pincébe vezettek, néhány közülük Gloriáé lehet, azonkívül van néhány nagyobb lábnyom, és régebbiek is. A rendőrséget most foglalkoztatja, hogy bár úgy tűnik, a gyilkos egyszerűen bedugta a mérgezett üveget a többi közé, aztán kényelmesen hátradőlt és várt, de mégis honnan tudhatta, hogy Gloria épp abból az üvegből fog inni, és főleg, hogy mikor. Hiszen a gyilkos ugrásra készen várakozott, hogy eltüntesse a bizonyítékot. A lelkész azt mondja, hogy Gloria gyakran vendégül látta, és ilyenkor a lehető legolcsóbb italt szolgálta fel neki. Legutóbb bodzaborral kínálta. Úgy tűnik, mintha a gyilkosunkat nem is érdekelte volna, kit tesz el láb alól, míg sorra nem kerül Gloria.

- Maradj rajta, Patrick – intézkedett Agatha, miközben

gyorsan jegyzetelt. – Tonival elugrunk arra a helyre, és körülszimatolunk.

Amikor kiszálltak Agatha kocsijából Piddlebury főutcáján, Toninak az jutott eszébe, ez a hely úgy néz ki, mint egy képeslap. Néhány zsúpfedeles házikó gubbasztott az út két oldalán, közéjük vegyülve egy-két még régebbi cseréptetős épület, talán György-korabeli, ellentétben Tudor-stílusú szomszédaikkal. A falu végén magasodó templomtorony, mint valami óriási napóra, hosszú árnyékot vetett, ahogy a nap mögé kúszott.

Gloria házát könnyen felismerték a rendőrségi kordonszalagról és a bejárat fölé húzott fehér sátorról.

– Hol kezdjük? – kérdezte Toni.

– A kocsmában – vágta rá Agatha. – Éhes vagyok.

A Zöld Ember névre hallgató kocsmá egy négyszögletes épület volt, aranyszínű cotswoldsi kőből építve. Az elejét régi lila akác futotta be. A festményen látható zöld ember, egy ősi termékenységű szimbólum, különösen gonosz ábrázatot kapott, orrlyukaiból szőlőindák tekeregtek elő.

Agatha és Toni beléptek a hűvös és sötét belső térbe.

– Mivel ez a falu rajta sincs a turisták térképén, remélem, hogy valami igazi kajával szolgálnak – suttozta Agatha. Odalépett a bárpulthoz. – Lehet maguknál ebédelni?

A magas, sovány, őszülő férfi a pult mögött kezét nyújtott.

– Maguk lesznek azok a detektívek, akiket Mr. Tarrant emlegetett.

- Igen, mi vagyunk – felelte Agatha. – És maga...
- Moses Green, ennek a műintézménynek a tulajdonosa.
- Éhesek vagyunk. Mit ajánl?

A tulaj odanyújtott egy étlapot. Agatha elkomorulva nézte. Lasagne sült krumplival, tojás sült krumplival, kolbász sült krumplival, sonka sült krumplival, szendvics és paradicsomleves.

- Nincs valami rendes ételük? – kérdezte megnyúlt arccal.
- Hát, mivel magukról van szó, ajánlhatok a feleségem rostélyosából, ha van kedvük hozzá.
- Remek. – Rendeltek két lagert, és visszavonultak egy sarokasztalhoz.

– Mi vagyunk az egyedüli vendégek – suttozta Toni.

Amikor Moses kihozta az ételt, Agatha megkérdezte:

- Mindig ilyen csendes ez a hely?
- Ó, itt vannak a népek, csak hátul a kertben. A dohányosok inkább ott tanyáznak.

Agatha már épp javasolta volna, hogy csatlakozzanak hozzájuk, de aztán rájött, milyen eltökélten igyekeznek leszokni. Végül arra a kompromisszumra jutott, hogy a kávé majd a kertben isszák meg. Végére is, emlékeztette magát, azért jött, hogy kifaggassa a helybélieket.

A bárány kitűnő volt. Miután végeztek az ebéddel, végigmentek egy köves folyosón, és kiléptek a hátsó kerthelyiségbe. A beszélgetés moraja elült, a vendégek megfordultak és rájuk néztek.

– Agatha Raisin vagyok, magándetektív – jelentette be hangosan Agatha. Feltűnően hangosan, gondolta Toni

feszengve. – Azért vagyok itt, hogy Gloria French meggyilkolása ügyében nyomozzak. Tud valamelyikük segíteni nekem?

Ebben a pillanatban Toni azt kívánta, bárcsak valami vele korúval, mondjuk, Simon Blackkel dolgozhatna ezen az ügyön. Agathával olyan volt, mintha egy csatahajó vonszolta volna magával.

Mindenki a tányérja fölé hajolt, és újra duruzsolás töltötte be a kertet. Agatha csípőre tett kézzel, bosszúsan nézett végig rajtuk.

– Ülünk le, igyuk meg a kávékat, és én majd asztalonként csinálom – javasolta Toni. – Szerintem megijesztette őket.

– Nem szoktam megijeszteni senkit – vágott vissza Agatha mogorván. – Az emberek általában barátságosak velem.

– De nem ezek itt – mondta Toni. – Üljön le, kávézzon, szívjon el egy cigit, és hagyja rám a dolgot.

– Elfelejtetted, ki a beosztott – szúrta oda Agatha.

– Higgycs el, egy pillanatra sem felejttem el.

– Na jól van, csináld, ahogy akarod – adta meg magát Agatha durcásan.

Miközben Toni odalépett a legközelebb álló asztalhoz, Agatha kinyitotta a mappát a fényképekkel. Toni éppen Peter Suncliff-fel és Jenny Soperrel beszélt. Agatha inkább abban reménykedett, hogy majd elhajtják Tonit, de bosszúságára azt látta, hogy Peter kihúz egy széket Toninak, és máris elmélyülnek a beszélgetésben.

Agatha rágyújtott egy cigarettára, az elsőre aznap, és máris érezte, hogy megszédül. Az orra alatt szitkozódva elnyomta a cigarettát, és rémülten vizionálta, amint egy hordozható

oxigénmaszkkal közlekedik.

Nagy megkönnyebbülésére Toni integetett neki. Felállt, és odasietett.

Toni bemutatatta őket egymásnak.

– Gloriáról beszélgettünk. Nem tudnak sokat segíteni – mondta a lány.

– Pedig segítenék, ha tudnék – tette hozzá Jenny. – Nagyon reméltem, hogy valaki kinyírja. Persze nem szó szerint értettem, de szörnyen dühítő volt, ahogy eljártssza, hogy csak kölcsönkér dolgokat, miközben esze ágában sem volt visszaadni vagy fizetni annak, akitől elvette. Nem lesz könnyű dolguk, ha bárkit is szóra akarnak bírni. A rendőrség mindenkit kikérdezett a faluban. De ez csak felkeverte a katyvaszt. Mindenki ujjal mutogat a másokra.

– Ez a baj a rendőrséggel – állapította meg Agatha. – Mindenkiben büntudatot keltenek. Ne aggódjon. Megtalálom azt a gyilkost, ha addig élek is.

Agatha nem sejtette, kis híján tényleg csak addig fog élni.

Második fejezet

Amikor eljöttek a kocsmából, Agatha így szólt:

– Próbálkozzunk a plébánosnál. Jerry Tarrant azt állította, Gloria sokat tett az egyházért.

Szent Edmund temploma kicsi volt, de magas tornya felmeredt a napsütéses égre. A parókia, egy barátságos Györgykorabeli épület, a templom mögött állt.

Agatha becsöngetett. Egy elég vad kinézetű nő nyitott ajtót, vörös arccal, szürke haja csimbókokban lógott.

– Mrs. Enderbury? – kérdezte Agatha.

– Odabent van – felelte a nő. – Én csak a kisegítő vagyok. Látogatók! – kiáltott hátra a hall hűvös homályába.

Egy magas, sovány nő lépett elő az egyik szobából.

– Köszönöm, Mrs. Pound – mondta. A takarítónő visszavonult az alsóbb szférákba, a lelkészné pedig érdeklődéssel fürkészte a vendégeit.

Azok ketten bemutatkoztak.

– Jöjjenek be – invitálta őket Clarice. – Micsoda meleg

napunk van! Jerry elmondta, hogy felbérelte magukat. – Majd bekiáltott: – Drágám! A detektív hölgy van itt!

Kinyílt egy másik szoba ajtaja, és a lelkész lépett ki rajta. Pont olyan magas és sovány volt, mint a felesége, táskás szemekkel, hosszú orral.

– Épp most fejezek be egy prédikációt – mondta, miután bemutatkoztak egymásnak. – Clarice, kikísérhetnéd a hölgyeket a kertbe, és kínáld meg őket egy kis limonádéval, míg én csatlakozom hozzátok.

– Jó ötlet – mondta a felesége. Előresietett egy kövezett folyosón, majd kivezette őket a napfényes kertbe, ahol mindenféle virágok tarkállottak. A kis teraszon egy asztal állt, és napernyő adott árnyékot fölötte.

– Üljenek le – mondta a lelkészné. – Egy kis limonádét?

– Nem, köszönjük – hártotta Agatha. – Épp most ebédeltünk meg a kocsmában. – Körülülték a kerek asztalt.

Az asszony levette a szalmakalapját, előtűnt alóla kontyba fogott, sűrű, vörös haja. A szeme nagy volt és zöld. Hosszúkás arcán kicsi száj. Régi, mintás kartonruhát viselt és szandált.

– Mit tud nekünk mondani Gloria Frenchről? – kérdezte Agatha.

– Sok jószolgálatot végzett a templomnak – felelte Clarice. – Guy roppant hálás volt neki.

– De mit gondol róla? Valóban nagyra tartja?

Clarice habozott. Aztán Agatháék legnagyobb meglepetésére belenyúlt a melltartójába, és előhúzott egy gyűrött cigarettásdobozt, valamint egy öngyújtót. Meggyújtotta a cigarettát, és nézte, amint a füstgomoly elszáll a kertben.

– Tényleg tudnunk kell – mondta Toni csendesen. – Valaminek lennie kellett a jellemében, ami arra készítette a gyilkosát, hogy megölje.

– Nos, ebben az esetben... az a véleményem, hogy... egy hülye tehén volt – bökte ki Clarice. – Egy kiállhatatlan, bosszantó nőszemély. Guy szerint csak igaz keresztény lehet, aki ennyi adományt gyűjt a templomnak, de ez a műsor csak manipuláció volt a részéről. Még ahhoz is volt képe, hogy előttem flörtöljön a férjemmel. Viszketett tőle a tenyerem. Az emberek azt beszélnek, kölcsönként mindenfélét, és nem adta vissza. Szerintem lopott is. Volt egy gyönyörű Crown Derby porcelántálam az almáriumban a nappaliban. Egy nap eltűnt. Aztán amikor egyszer meglátogattuk Gloriát, hát ott volt nála. Letagadta. Én ragaszkodtam az igazamhoz. Erre könnyekben tört ki. Guy azt mondta, hibáztam, és utána egy szörnyű veszekedésünk volt. Szívből gyűlöltem azt a nőt. Tényleg meg kell találniuk, ki ölte meg?

– A mérgezés egy komoly, előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság – felelte Agatha. A lelkészné cigarettafüstjétől körülvéve már nem tudta tovább megállni, és ő is rágyújtott. – Ha valaki egyszerűen fejbe vágta volna, az nem lenne ennyire súlyos.

Léptek közeledtek.

– Fogja! – suttogott Clarice sietősen, és átadta Toninak a cigarettáját, az öngyújtót pedig visszatömködte a melltartójába.

A plébános csatlakozott hozzájuk az asztalnál.

– Édes istenem – sóhajtott Tonira pillantva. – Azt hittem, a fiatalok mindent tudnak a dohányzás veszélyeiről.

– Ne is törődjön vele – vágta rá gyorsan Agatha. – Próbálok minél többet megtudni a néhai Gloria Frenchről. Tudja, pusztán az áldozat jelleméből is sok mindenre lehet következtetni a gyilkos kilétét illetően.

– Az az asszony egy szent volt – áradozott a lelkész. Gyors, figyelmeztető pillantást lövellt a felesége felé. – Fáradhatatlanul gyűjtötte az adományokat a templom javára. Egyházunk soha nem szunnyadó munkása volt.

– Épp ezt mondtam én is, drágám – tette hozzá Clarice.

– Azt hallottam többfelől, hogy Gloriának szokása volt elkérni különféle holmikat és megtartani azokat.

– Szerintem pedig az a szegény asszony csak feledékeny volt.

Agatha felmérte, hogy a lelkésznek nem áll szándékában akár egyetlen rossz szót is szólni a halottról. Toni a cigaretta végén billegő hosszú hamudarabot figyelte, és nem akarta Agatha példáját követni, hogy lepöccintse a bokrok közé.

– Adok egy hamutálat – szólta Clarice, azzal kivett az egyik virágcserep alól egy tálkát.

Miközben Toni elnyomta a csikket, Agatha útbaigazítást kér Mrs. Ada White farmjához, és feljegyezte az útvonalat.

Agatha nem szerette a tanyalátogatásokat. A sár és az idegbeteg kutyák valahogy elkerülhetetlenül hozzátartoztak ezekhez a helyekhez. De White-ék gazdasága gondozott volt és tiszta, az aranyszín cotswoldsi kő, melyből a ház épült, csillogott a napfényben.

Ada White kisietett eléjük. Kis termetű, határozott, piros arcú nő volt, sűrű, szürke hajjal.

– Bízom benne, hogy meglátogatnak – kezdte. – Jerry Tarrant említette, hogy felfogadta magukat. Szörnyű ez az egész. Tudom, hogy néhány rosszindulatú ember arról fecseg, hogy az én borom volt, ami megmérgezte Gloriát. – Barna szemét elfutotta a könny. – Az én bodzaboromtól még soha nem lett rosszul senki! Jöjjenek be a konyhába.

Mintaszerű konyha volt, a plafonról illatos, csokorba kötött gyógynövények csüggtek alá, a napfény csillogott a falakra akasztott nagy rézedényeken. Egy hatalmas, négyszögletű faasztal foglalta el a helyiség közepét, körülötte Windsorszékek. Egy kotyogóban kávé bugyborgott, ehhez friss sütemény aromája keveredett, a gyógynövények illatával kiegészülve.

– Ebben a hőségben muszáj gáztűzhelyet használnom – magyarázta Ada. – Túl meleg van a sparhelthez. Üljenek le. Kávét?

– Köszönöm – felelte Agatha.

Ada zörgött egy kicsit a kávésbögrékkel, a cukorral, a tejjel, ezeket mind kirakta az asztalra egy kis frissen sütött scone társaságában, amihez egy nagy kocka vaj és eperdzsem dukált.

– Kóstolják meg a saját készítésű scone-omat.

Toni vett egyet, és megkente jó vastagon vajjal. Agatha a puszta látványától érezte a derekára rakódó rétegeket, de meggyőzte magát, hogy egy szem nem fog megártani. Mindig lenyűgözték őt azok a nők, akik korsóban tartották a tejet, és minden más élelmiszert a megfelelő edényben. Ő mindig a bolti papírdobozában szolgálta fel a tejet, és minden egyebet abban a csomagolásban, amiben az üzletből elhozta.

– Nos – kezdte Agatha –, ki akarhatta megölni Gloriát?

– Azt hiszem, a faluban mindenki dühös volt rá – jegyezte meg Ada. – De senkiről nem tudom elképzelni, hogy gyilkos lenne. Nálunk nincs annyi jövevény és turista, mint Cotswolds más falvaiban.

– Esetleg valaki, akinek nincs minden rendben a fejében? – firtatta Agatha.

– Nincs ilyen. Réges-régen talán megesett a vérfertőzés, de manapság mindenkinek van autója, és a fiatalok is bejárnak a birminghami klubokba szórakozni. Itt semmit nem lehet csinálni, és a dohányzási tilalom óta kis híján a kocsmák is bezárt. Mindannyiunknak el kellett kezdenünk intenzíven látogatni, hogy megmentjük.

– Ez a dohányzási tilalom kocsmák ezreinek a halálát jelenti, persze a politikai korrektség hívei sosem fogják elismerni, hogy ez az oka. Miért nem rakhatnak ki egyszerűen a kocsmatulajdonosok egy táblát az ajtóra, hogy dohányzó vagy nemdohányzó hely, és a vendégek eldönthetnék, mit választanak – mint Barcelonában. Most már a boltoknak is le kellett takarítaniuk a cigarettát a polcokról. Miért nem kell eltüntetniük az alkoholt? Nem, hadd kapjanak csak a fiatalok májbetegséget. Tudják, hány huszonéves szenved májbetegségtől? Tudják, hogy...

– Agatha – szakította félbe Toni. – Térjünk vissza a gyilkosságra...

– Bocsánat – motyogta Agatha. – Mi került abba a bodzaborba?

– Csak friss bodza, cukor, erjesztő és Campden tabletták – felelte Ada.

- Mi az a Campden tableta? – kérdezte Agatha.
- Kálium-metabiszulfid.
- Ki tudhatta, hogy a rebarbaralevél szódával főzve mérgező?
- firtatta Toni.
- Ettől halt meg? Jaj, de szörnyű! Tudom, hogy a rebarbaralevél mérgező, de a szódáról nem hallottam. A legtöbb ember errefelé ismeri a rebarbarát.
- Volt valaki, aki különösen közel állt Gloriához? – érdeklődött Toni. – Volt közeli barátja?
- Sok időt töltött a plébánián. Talán a lelkész feleségével jóban volt.
- Aligha, gondolta Agatha.
- És persze ott van az idős Mrs. Tripp. Gloria sok időt töltött nála, felolvasott neki.
- Hol lakik? – kérdezte Agatha.
- Második ház a kocsmától jobbra. A neve Vén Wong. Egy ütött-kopott kis kőkínai áll az ajtó előtt.
- Mrs. Tripp mindig ott lakott?
- Emberemlékezet óta. Lehet már vagy kilencvenéves.
- Özvegy?
- Igen. Egykor Lady Craton szakácsnője volt, Broadway határában. Azt hiszem, akkoriban ez egy tisztességes rang volt. Lady Craton már rég meghalt, a háza most egy biztosítási iroda.
- De ha Mrs. Tripp nála szolgált, akkor bizonyára hosszú ideig nem élt itt a faluban – jegyezte meg Toni.
- A háza a szüleié volt, tőlük örökölte, amikor meghaltak, elég régen. Amíg szolgált, kiadta, és amikor nyugdíjba vonult, beköltözött. Biztosan sokat tud a falubeliokról.

– Megpróbáljuk – jelentette ki Agatha.
– Vinnének egy üveggel a boromból?
– Igen, kérünk – vágta rá Toni, kissé ijedten, hogy tapintatlan főnöke esetleg majd mit mond erre.

Míg visszafelé autóztak a faluba, Agatha így szólt:

– Három scone-t ettél meg, Toni. Sosem aggódsz az alakod miatt?

– Nem – vágta rá a lány vidáman. – Nem szoktam hízni.

Agatha kettőt evett, de máris úgy érezte, lerakódott a derekára.

Bekopogtattak Mrs. Tripp zsúpfedeles házának ajtaján. A szalmatető jó állapotban volt. „Kíváncsi vagyok, Lady Craton hagyott-e rá egy kis pénzt”, gondolta Agatha, saját keserű tapasztalatából tudván, mennyibe kerül egy ilyen mesterembert megfizetni.

Elég sokáig vártak, mire Mrs. Tripp kijött ajtót nyitni. Két botra támaszkodott. Ősz tincsei között a feje búbján rózsaszín kopaszság csillogott. Barna bőrét ráncok szeltek keresztül-kasul, de a szeme értelemtől fénylett.

– Maguk az a detektív páros – jelentette ki. – Kicsit kihívóan öltöztek ahhoz képest, hogy nyomozók, he? Jöjjenek csak, jöjjenek. Manapság senki nem néz már ki úrinőnek.

Követték az idős hölgyet a szalonba. Három, pamutszövettel leterített karosszék állt odabent, a kitárt kazettás ablakokon krizantém mintás sárga függönyök libegtek. A kandallópárkányon kínai szobrocskák álltak. Az ablak előtt egy kisasztalon az ezüstkeretbe helyezett fotók Mrs. Tripp egykori,

szakácsnőként töltött éveiről tanúskodtak.

Az asszony leereszkedett egy székre, Agatha és Toni vele szemben ültek le.

– Szükségünk van a segítségére – kezdte Agatha. – Van valami elképzelése, ki ölhetette meg Gloriát?

– Tudom, ki ölte meg.

– Mondja el – sürgette Agatha.

– Nincs már, aki olvasson nekem. Ha felolvasnának egy kicsit, kitisztulna az elmém.

– Persze, persze – vágta rá Agatha türelmetlenül. – De előbb mondja meg, kire gondol.

– Először olvassanak, azután elárulom – felelte az idős nő.

– Hát jól van.

Mrs. Tripp felemelt egy könyvet a karosszéke mellől. *A herceg és az ördög*. A borítón egy hölgy látszott, hosszú, tizenkilencedik századi ruhában állt egy lángoló kastély előtt.

– A százkettedik oldaltól – rendelkezett Mrs. Tripp.

Agatha morcosan átadta a könyvet Toninak, aki olvasni kezdett.

„Frederica lehunyta a szemét, ahogy a herceg forró lélegzetét a nyakán érezte. »Ezer ördög! – szólt a férfi. – Lángra gyúlok magától!« Frederica holtápadt lett. »Engedjen el!« A férfi kajánul elvigyorodott. »Fáraó kártyajátékon nyertem magát, úgyhogy az enyém, az enyém, az enyém!«”

Horkolás.

– Elaludt – állapította meg Toni.

– Mrs. Tripp! – kiáltott Agatha.

– Mi az? – Az öregasszony felébredt, és zavartan nézett

körbe.

– Épp azt készült elárulni, ki ölte meg Gloriát – közölte Agatha.

– De még nem olvastak nekem.

– Ó, de bizony, hogy olvastunk – vágott vissza Agatha. – Toni egy órája olvas magának.

– Meg mertem volna esküdni, hogy csak pár perce érkeztek – motyogta Mrs. Tripp. – Egyébként kik maguk?

– Nyomozók vagyunk – felelte Toni lágyan –, és nagyon fontos lenne, hogy elárulja, ki ölte meg Gloria Frenchet.

– A lelkész felesége.

– Biztos benne? – kérdezte Agatha.

– A saját szememmel láttam őket Gloria háza mögött aznap, amikor Gloriát meggyilkolták. – A szeme lassan lecsukódott, és kisvártatva ismét elaludt.

– Gyerünk, Toni – mondta Agatha. – Vissza a lelkészlakba.

***

Becsöngettek, de senki nem jött ajtót nyitni.

– Talán még mindig a kertben van – vélte Toni. Megkerülték a parókiát, hátul egy magas kapu tárva-nyitva állt. Clarice a napon üldögélt, egyik kezében cigaretta, a másikban egy üveg, ami gyanúsan hasonlított a bodzaborra.

Bűntudatosan magyarázkodni kezdett, amikor megpillantotta őket:

– Csak pihentem egy kicsit – mondta. – Nagyon elfáradtam a kertészkedésben.

– Az ott bodzabor? – firtatta Agatha.

– Igen, az. És hogy Ada készítette-e – nos, igen.

– Látták magát Gloria háza mögött aznap, amikor meggyilkolták – közölte Agatha.

– Ó, üljenek már le. Igen, én jártam ott.

– Ezt elmondta a rendőrségnek?

– Nem. Olyan szörnyű volt... Tudtam, hogy sosem zárja a hátsó ajtót, csak éjszakára. Hirtelen késztetést éreztem, hogy visszahozzam tőle a Crown Derby tálat. De amikor kinyitottam a konyhaajtót, hallottam azokat a zajokat. Azt gondoltam, Gloria talán épp szeretkezik valakivel, úgyhogy eljöttem. Ó, istenem, szegény nő talán a haláltusáját vívta, és én megmenthettem volna. Kérem, ne mondják el Guynak. Mint a lelkész felesége, ügyelnem kell a látszatra.

– Mire gondolt, kivel szexel Gloria? – kérdezte Agatha.

– Henry Bruce-szal. Ő a falu mindenese, amolyan ezermester. Kertészkedik, megjavít ezt-azt. Elég kétes a hírneve, és Gloria nagy férifaló volt. De ugye nem mondják el senkinek?

Agatha habozott. Tudta a barátnőjétől, Mrs. Bloxbytól, hogy nem könnyű a lelkészfeleségek élete. Tőle is elvárták, hogy panaszszó nélkül végezze a pásztori teendőket, és mindig ügyeljen a látszatra.

– Nem mondom el senkinek – ígérte Agatha. – De kiderülhet, ha a helyszínelők találnak valamit.

– Nem tudom, hogy derülhetne ki bármi is – mondta Clarice.

– Sem az ujjlenyomatom, sem a DNS-mintám nincs meg a rendőrségen.

– Látott még ott valakit? – kérdezte Toni.

– Senkit.

– Az ujjlenyomata ott lesz a kilincsen. Ez egy kis falu. A rendőrség könnyen begyűjtheti mindenkitől az ujjlenyomatokat.

Clarice a hajába túrt.

– Ez szörnyű! Nem, még sincs baj! – Aztán leengedte a kezét, és Tonira bámult. – Kesztyűt viseltem.

– Ebben a hőségben? – kiáltott fel Agatha.

Clarice kinyújtotta a kezét, vörös volt és durva.

– Próbálok óvni a kezem. Bekrémeztem, és pamutkesztyűt húztam.

– Mindent megteszünk, hogy titokban tartsuk az ottjártát – mondta Agatha. – Most jobb, ha megyünk, és megkérdezzük Henry Bruce-t, neki mi a mondanivalója. Hol lakik?

– Van egy kis tanyája balra, épp ahogy kiérnek a faluból. Nem lehet eltéveszteni. A ház előtt egy lerobbant traktor áll.

A parókia előtt Agatha elővette a telefonját, és felhívta Patricket.

– Újabb hírek?

– A rendőrség talált néhány lábnyomot egy virágágyásban a hátsó ajtó közelében – felelte Patrick.

– Női lábnyomok?

– Nem, hacsak nem negyvenhármas cipőt hord. A rendőrség végig fogja járni a falut, és ellenőrzik minden egyes ember cipőméretét. A pincelépcsőn is negyvenhármas talpnyom volt.

Amikor Agatha letette a telefont, beavatta Tonit a legújabb hírekbe.

– Ez kizárja Clarice-t – felelte a lány. – Biztos, hogy nincs ekkora lába.

– Agatha!

Agatha megpördült, és Bill Wongot vette észre, amint rámosolyog.

– Felteszem, valaki megbízhatott egy kis nyomozással – mondta Bill. – Ki volt az?

– Jerry Tarrant, az önkormányzat elnöke – felelte Agatha.

– Az a helyzet, hogy tele van a falu a rendőreinkkel. Okos dolog lenne innentől ránk hagyni a dolgot. Wilkes kapitány vezeti a nyomozást, és nem örülne, ha összefutna veled.

– Legálisan vagyunk itt – jelentette ki Agatha. – Majd beugrom a bokrok közé vagy valami, ha meglátom Wilkest.

Végigmentek a falun. Mindenfelé rendőröket láttak, akik férficipőket vittek magukkal szatyrokban, és bedobták a csomagokat a rendőrautók hátuljába.

– Ha épp ott vannak Bruce-nál is, várnunk kell egy kicsit – mondta Agatha. – A fenébe, jó meleg van. – Irigyelte Tonit, aki szép aranybarnára sült a napon, neki meg csupán vörösre égett az arca.

Megtalálták a házat, ott állt előtte a traktor az udvaron. Tyúkok kotkodácsolása hallatszott.

Milyen lehet egy ennyire kicsi faluban élni? – tűnődött Toni. Ha az ember nem gondol a gyilkosságra, a szétrajzolt rendőrökre, és elképzeli itt egy szokványos napot, elzárva minden zajtól és városi nyüzsgéstől, amikor csak a tyúkok egyenletes kotyogását hallani – szinte mágikus vonzerővel bír a

hely.

De Agatha már oda is masírozott a házhoz, és bekiáltott:

– Van itt valaki? – Toni álma szertefoszlott.

Agatha valami helyi szívtiprót képzelt el, amolyan *Lady Chatterley szeretője* típusú pasast, de az ember, akik kisietett a házból, alacsony, vékony csontú férfi volt, kerek fejű, fekete hajú, barna szemű és napbarnított arcú. Egy elnyűtt farmeringet és farmernadrágot viselt.

– Mr. Bruce? – kérdezte Agatha.

– Én volnék. Maguk meg azok a detektív hölgyek. – Végigmérte Tonit a szőke feje búbjától napbarnított lábáig, ami előnyösen villant elő a rövid kreppszoknyája alól. Rámosolygott Tonira.

– Bármikor kihallgathat. Mi a neve?

– Agatha Raisin – szólt közbe Agatha morcosan, és befurakodott Toni és Henry közé.

– És a csinos kis kollegina?

– Az asszisztensem, Toni Gilmour. Tudunk valahol beszélni?

– Jöjjenek be.

Követték a fickót egy kőpadlós, hűvös konyhába.

– Üljenek le – kínálta helyet őket. Agatha és Toni leültek egy-egy műanyag székre, amelyek a műanyag konyhaasztal mellett álltak. Toni körülnézett. A berendezés réginek tűnt. Elgondolkodott, hogy talán a férfi mástól szerezte be a lerobbant hűtőszekrényt és a tűzhelyt, és megjavította magának. A tűzhelyt lepattogzott zöld zománc borította, és olyan negyvenes évekbeli darabnak látszott. Egy mosógép is állt a sarokban egy mángorlóval.

– Italt? – kínálta őket a férfi, kinyitva a hűtőszekrényt. Úgy tűnt, semmi más nincs benne, csak sörösdobozok.

– Nem, köszönjük – mondta Agatha.

Kinyitott magának egy sört, leült az asztalhoz, és hanyagul Tonira mosolygott.

– Ki vele!

– Volt viszonya Gloria Frenchcsel? – kérdezte Agatha.

– Azt ő csak szerette volna – horkantott fel Henry. – De miért hajtanék egy öreg tyúkra, amikor mesés lányok vannak mindenfelé?

– Én nem láttam mesés lányokat ebben a faluban – jegyezte meg Agatha.

– Olykor feljárok Birminghambe, klubokba.

Agatha úgy saccolta, Henry a negyvenes éveiben járhat.

– Nem idős már egy kicsit a klubozáshoz?

– Ahhoz nem lehet elég öregnek lenni. Elámulna, ha látná, milyen készségesek ott a lányok.

– Szóval, mit tud mondani Gloriáról? – sürgette Agatha.

– Nem is hagyja, hogy a csinos kis kolleginája szóhoz jusson? Agatha villámló pillantást vetett a fickóra.

– Ó, jól van, lássuk csak. Gloria. Azt akarta, hogy javítsam meg az eldugult mosogatóját. Megcsináltam. De amikor el akartam kérni a munka árát, hozzám nyomakodott, és azt mondta, más módon is ki tudna fizetni. Én elhúztam a csíkot. Még számtalanszor hívogatott, mielőtt feladta. Igazi hárpia volt.

– A rendőrség elvitte a maga cipőjét is? – kérdezte Toni.

– Éppen maguk előtt jártak itt.

– Milyen méretet hord? – firtatta Agatha.

– Negyvenkettest.

– Van valami elképzelése, ki ölhetette meg a nőt? – kérdezte Agatha.

A férfi megrázta a fejét.

– Sokakat felbosszantott azzal, hogy kölcsönkérte a cuccaikat, és nem adta vissza.

– Volt valaha ezek között valami értékes?

– Nem tudok róla. Ó, de igen. Egy dolog. Lady Framingtoné.

– Ő ki?

– Az udvarház birtokosa. Gloria szervezett egy táncmulatságot a közösségi házban. Kölcsönkért egy valódi gyöngysort Samantha Framingtontól, és az asszony vért izzadt, mire visszakarta. Ha a biztosítójánál nem lett volna fenn az értéktárgylistáján, szerinte Gloria megtartotta volna magának.

– De ha Gloriának ilyen rossz volt a híre – vetette közbe Toni –, miért adott kölcsön neki ilyen értékes gyöngysort Mrs. Framington?

– Ez nem sokkal azután történt, hogy Gloria beköltözött a faluba. Mindenki azt hitte, milyen nagyszerű nő. Rengeteget jótékonykodott.

– Honnan jött Gloria?

– Londonból, azt hiszem.

– Az udvarházat hol találjuk?

– A falu másik végében, egy nagy, négyszögletes épület.

Az a baj a szalmakalappal, gondolta Agatha, miközben az udvarház felé vánszorogtak, hogy tönkreteszi az ember

frizuráját. De ahogy a nap egyre erősebben tűzte a fejét, úgy határozott, hogy muszáj lesz a kocsiból kivennie az öreg kalapot.

– Kocsival megyünk – jelentette ki.

– Miért? Mindjárt ott vagyunk – értetlenkedett Toni.

– Mert lehet, hogy annak az átkozott birtoknak egy hosszú bekötőútja is van, én pedig megsülök és fáradt vagyok.

Agatha áthajtott az udvarház kitárt kapuján. Az út mindkét oldalán pázsit terült el. Toni örült, amikor újra kiszálltak a napsütésbe, mert Agatha úgy döngötte a kocsiban a légkondicionálót, hogy a lánynak csupa libabőr lett tőle a karja.

Az udvarház egy György-korabeli épület volt, oszlopos verandával. Szépen karbantartották. Agatha megnyomta a kifényesített bronzcsengőt, ami az ajtó melletti kőfaragványban csillogott. Vártak.

Egy alacsony ember jött ki a csöngetésre, zöld posztókötényt viselt.

– Lady Framington...? – kérdezte Agatha.

– Nem, én az inas vagyok. Épp az ezüstöt tisztítottam. Ha el akarnak adni valamit, tűnjenek el.

– A nevem Agatha Raisin – vágott vissza Agatha dölyfösen. – Itt a névjegykártyám. Lady Framingtonnal szeretnénk beszélni.

– Kérdés, hogy ő akar-e magukkal beszélni – azzal az inas az orrukra csapta az ajtót.

Toni kuncogott egy sort.

– Ezek a mai inasok!

De Agatha lelkében még mélyen ott élt a birminghami nyomornegyedben töltött gyermekkor emléke, és őszintén

felháborodott.

Újra kinyílt az ajtó.

– Fogadja magukat – mondta az inas. – Jöjjenek velem.

Agatha követte az alacsony kis fickót, és elnyomta a késztetést, hogy jól fenékbe rúgja. Az inas kivezette őket egy teraszra a ház hátsó részében. Lady Framington egy asztalnál ült, és egy magazint olvasott.

Felnézett, és megpillantotta Agathát.

– Ó, maga az a detektív. Üljenek le. Fred, hozzon teát.

– Nem tudok. Most ezüstöt tisztítok.

– Csinálja, amit mondtam, maga szörnyű varangy.

Fred kibillegett, a bajsza alatt szitkozódva.

– Mindig ilyen? – érdeklődött Agatha.

– Igen, de súlyos ízületi gyulladása van, azért ilyen undok. Az embernek elnézőnek kell lenni.

„Vidékies” hanghordozással beszélt, és volt a modorában valami, ami a *Downtown Abbey* özvegyét alakító Maggie Smith játékára emlékeztetett. A keze és a lába nagy volt, de ő maga sovány és beesett mellű. Egy kifakult pamutruhát viselt. Az arcát kollagénnel feltöltött, nagy szája uralta. Acélszürke haját rövidre vágva hordta.

– Gloria French halálának ügyében nyomozok – kezdte Agatha. A teraszt nem árnyékolta be semmi, előtte puha pázsit nyúlt el, de virágok vagy bokrok sehol nem nőttek.

– Hallottam róla. Izgalmas ügy. Gloria kellemetlen nőszemély volt.

– Úgy tudom, ön csak nagy nehézségek árán tudott tőle visszaszerezni egy nyakláncot.

– Az az átkozott néember megpróbálta ellopni. Először amolyan isten ajándékának tűnt, mindenféle jótékonyági munkát végzett. De a jövevények gyakran kezdik így, aztán lenyugszanak. A nő gyorsan visszavonulót fújt, amikor közöltem vele, hogy bizonyítékom van róla, hogy a gyöngysor az én tulajdonom, és beperelem őt. Van valami elképzelésük, hogy ki tehette? Szeretném megrázni a gyilkos kezét.

– Még nincs – felelte Agatha. – És önnek van ötlete, ki ölhetette meg?

Lady Framington felkapott egy rézcsengettyűt az asztról, és energikusan megrázta. Az inas felbukkant a teraszajtóban.

– Hol van már az a francos tea, Fred?

– Hozom mindjárt, a rossebbe.

Az inas visszavonult.

– Szokott Poirot-t nézni? – érdeklődött Lady Framington.

– Igen – bólintott Agatha.

– Én mindig tudom, ki a gyilkos. Fogadok, hogy erre is rá tudok jönni. Az más kérdés, hogy magának megmondom-e. Na végre, itt a tea.

Aprósütemény vagy keksz nem járt mellé. Fred csak egy porcelánkannát hozott ki a teával, tejjel, cukorral, és három csészével.

– Szolgálják ki magukat – intett a hölgy.

– Lady Framington...

– Szólítson Samnek.

– Nos, Sam – folytatta Agatha –, ha nekilát nyomozni, és túl közel kerül a tűzhöz, a gyilkos esetleg el akarja majd takarítani az útból.

Sam harsány kacajt hallatott.

– Tudok magamra vigyázni. Igyanak.

A tea borzalmas volt: sötétbarna és zavaros, de Sam élvezettel kortyolgatta a magáét.

– Fred jó teát főz.

– Mintha járna valaki ott a kertje végében! – kiáltott fel Agatha.

– Mi? Hol?

Agatha gyorsan kiöntötte a teát az asztal alá.

– Nem látok senkit – jelentette ki Sam.

– Biztosan rosszul láttam. Ha eszébe jut valaki, tudassa velem – szólt Agatha. – Gyere, Toni.

Amikor a vendégek távoztak, Sam megrázta a csengőt.

– Most meg mi van? – jelent meg Fred a hívásra.

– Szedje le az asztalt.

– Nézze csak! – mutatott Fred a tócsára a szék alatt, amelyen Agatha ült. – Összepisilte magát. A gusztustalan vén szatyor.

A kocsiban Agatha így szólt:

– Menjünk vissza a Zöld Emberbe.

– Miért? – kérdezte Toni.

– Vannak kiadó szobáik. Azt hiszem, foglalok egyet, és holnap beköltözöm. Te majd viszed az irodát, amíg én odavagyok. Simon meg idejöhet helyetted.

Másnap Simon és Toni együtt mentek ki ebédelni.

– Nem akarok odamenni – morgolódtott Simon. – Ottragadni valami kis faluban ebben a hőségben...

– Ez egy nyomozás – felelte Toni.

– Már a gondolattól elmegy az életkedvem, hogy Agatha társaságát élvezzem egy fogadóban, ahol nincs légkondicionálás. Van valakid, Toni?

– Igen – felelte a lány –, de egy szót se szólj Agathának. Tudod, hogy mindig beleavatkozik.

– Ki az?

– Törődj a magad dolgával.

Simon egy nevetéssel leplezte a sóvárgást, ami mindig elfogta Toni mellett. Nem volt épp szerencsés alkat bohócszerű arcával és sötét hajával, ami borzas fészekként ült a feje tetején. Kifúrta az oldalát, ki lehet Toni új barátja, és vajon magas és jóképű-e.

– És Agatha? – kérdezte Simon. – Megint szerelembe esett?

– Nem, a főnökünk életében először nincs rákattanva senkire, és akár hiszed, akár nem, nincs egyetlen férfi sem Piddleburyben, aki tetszene neki.

***

Aznap, valamivel később Agatha elfoglalhatott egy padlásszobát a fogadóban. Legalább egy fa az ablak előtt adott némi árnyékot.

– A fürdőszoba hol van? – kérdezte Agatha Moses Greentől, a tulajdonostól.

– Ha kilép a szobából, a folyosó végén balra.

Miután Green távozott, Agatha kicsomagolt. Aztán magához vette a neszesszerét, a törülközőjét, és úgy döntött,

lezuhanyozik, mert ragadt az izzadságtól. De a fürdőszobaajtót zárva találta.

– Van valaki odabent? – kiáltott be.

– Csak egy pillanat! – hallatszott egy erős férfihang.

Agatha türelmesen várakozott. Aztán kinyílt az ajtó, és egy magas fickó állt előtte. Csupasz, izmos mellkasa szőrtelenül fénylett. Agathán végigsöpört a vágy egy apró hulláma. Üdv újra a fedélzeten, szólt képzeletben a hormonjaihoz. Már azt hittem, meghaltatok.

A férfi kezét nyújtott.

– Brian Summer vagyok.

– Agatha Raisin – mutatkozott be Agatha is, és a karján valami elektromos bizsergés futott végig. A férfinak sűrű, fehér haja volt, intelligens, szürkékék szeme és érdekes arca. Agatha úgy becsülte, nagyjából vele egyidős lehet.

– Nyaralni jött? – kérdezte a férfit.

– Igen. Szükségem van egy kis kikapcsolódásra. És most, ha megbocsát...

Nem jegyeztem meg a nevét, tűnődött Agatha. Nagyon vonzó pasas. Ördög és pokol! A sminkem biztos lefolyt.

Nem volt zuhanyozó, csak egy régi, mély, oroszlánlábás kád, az Edward-kor relikviája. Úgy tűnt, sosem telik meg vízzel.

Végül Agatha lefürdött, kisminkelte magát, és felvett egy rövid fehér pamutszoknyát, piros pamutblúzt és egy túsarkút. Simoné a szomszédos szoba volt. Agatha bekiáltott, hogy a kocsma kerthelyiségében lesz.

A bárpulthoz lépett, ahol a tulaj a poharakat fényesítette.

– Találkoztam a másik vendégével – újságolta Agatha.

– Ó, biztosan Mr. Summerrel.

– Itt szokott nyaralni?

– Először jár itt. Azt mondja, kémiatanár.

Nem jó kezdés, gondolta Agatha borúsan. Amennyit én a kémiához értek, azzal még egy bélyeget sem lehetne teleírni. Magához vett egy gin-tonikot, azzal kivonult a kertbe.

Brian már ott ült egy asztalnál és olvasott. Nem nézett fel, amikor Agatha kilépett. Ő pedig úgy döntött, túl nyomulós dolog lenne odamenni a férfihoz és leülni hozzá.

Simon tűnt fel, kezében egy pohár sörrel.

– Ó, nézze csak, Agatha, egy üveg hamutartó – kurjantotta. – Itt kedvére dohányozhat.

De Agatha megjedte, hogy új prédája esetleg dohányzásellenes.

– Leszoktam – jelentette be morcosan, és leküzdte a sóvárgását, hogy rágyújtson.

Aztán szaporábban kezdett verni a szíve, mert Brian Summer felemelkedett, és odalépett az asztalukhoz.

– Nem bánják, ha csatlakozom önökhöz? – kérdezte.

– Ó, kérem, csak bátran. Ő itt Simon Black, az egyik nyomozóm.

– Mindenfelé beszélnek a faluban, azért jöttek, hogy megoldják a gyilkossági ügyet – mondta Brian. Szürke inget viselt szürke nadrággal. – Mire jutottak eddig?

Agatha elmesélte neki az eddigi beszélgetéseit. Amikor befejezte, a férfi így szólt:

– És most mit fognak tenni?

– Folytatjuk a kérdezősködést – felelte Agatha. – Higgyen

nekem, valaki tud valamit ebben a faluban.

– Még sosem kóstoltam bodzabort – mondta Brian. – Milyen az?

– Most megkóstolhatja, ha szeretné. Van egy üveggel az autómban. Simon, hozd be, kérlek, és kérj három poharat Mosestől. Nincs bezárva a kocsi.

Amikor Simon kiment, Agatha két kezére támasztotta az állát, és reményei szerint megnyerő mosolyt villantott Brianre.

– Meséljen magáról.

– Nincs mit mesélnem – felelte az. – Csak egy csendes vakáció reményében vagyok itt.

– A családja nem hiányolja?

– Nincs családom.

Simon futva jött vissza. Agatha morcosan nézett rá.

– Az üveg eltűnt! – lihegte Simon. – Biztos benne, hogy ott volt?

– Nem nyúltam hozzá, mióta Ada White átadta – mondta Agatha. – Még akkor is ott volt, amikor megérkeztünk ebbe a fogadóba.

– Valaki ellophatta – állapította meg Simon. – Hívjam a rendőrséget?

– Nem fogják izgatni magukat egy üveg bor miatt – ingatta a fejét Agatha. – Pláne nem egy megoldatlan gyilkossági ügygel a nyakukban. Brian, épp mesélni akart magáról.

Ekkor a férfi hirtelen felállt.

– Mennem kell. Elnézésüket kérem.

Agatha szomorúan nézett magas alakja után, amint elsiet.

Késő éjjel telihold világított a falu fölött. Az erdőben a főállású csavargó és léhűtő Craig Upton elővette a hőségben is viselt bűzlő kabátja egyik hatalmas zsebéből a bodzabort, amit Agatha kocsijából csórt el. Nekidöntötte a hátát egy vén tölgyfa törzsének, és lecsavarta az üveg tetejét. Craig ízületei egyre jobban fájtak az utóbbi időben. A nyolcvanas éveiben járt, és rettegett a naptól, amikor fel kell adnia vidéki életét, és bevonulni egy öregek otthonába. Előhúzott egy poharat a másik zsebéből. Büszke volt magára, hogy sosem iszik közvetlenül üvegből. Megtöltötte a poharat, és feltartotta. A folyadék feketén csillogott a holdfényben. Az első pohár alkoholt szerette mindig egy húzásra meginni, a többit aztán apróbb kortyokban.

– Egészségedre! – mondta, azzal leküldte a folyadékot a torkán.

Harmadik fejezet

Moses Green korán felkelt, fogta a labradorját, Jesst, és kivitte sétálni az erdőbe. Szeretett elszakadni a kocsmától és a fák hűvös árnyai között barangolni. Jess előreszaladt, a remegő napsugarak a lombokon át megcsillantak fényes fekete bundáján. Jó messzire elfutott már, amikor Moses a kutya hangos vonyítására lett figyelmes. Megijedt, hogy Jess csapdába lépett, így rohanni kezdett a szörnyű vinnyogás irányába.

Megtorpant a borzalmas látvány előtt, ami a szeme elé tárult. Craig Upton kitekeredve feküdt egy tölgyfa tövénél, a szeme fennakadva. A ruháját orrfacsaróan bűdös hányás borította. A teste körül legyek döngtek. Moses feltette a pórázt a kutyára, hátrébb húzta, és kikötötte egy fához. Próbálta kitapintani Craig pulzusát, de nem érzett semmit. Észrevette a bodzaboros üveget a holttest mellett.

Eloldozta Jesst a fától, és futni kezdett.

Agatha szirénák vijjogására ébredt. Felkapkodta a ruháit, aztán

bedörömbölt Simon ajtaján:

– Valami történt! Kimegyek!

Az emberek már kint ácsorogtak a házak előtt, néhányan még hálórúhában voltak. Agatha meglátta Peter Suncliffet, és odasietett hozzá.

– Mi folyik itt?

– Valami történt az erdőben.

– Merrefelé?

– Arra. A kocsmá mögötti részen.

Agatha futásnak eredt. Ahogy beért az erdőbe, kicsit távolabb látta a fehér overallos nyombiztosítókat, és utánuk ment. Egy tölgyfa körül kordonszalaggal elkerítették egy kis területet, és felhúztak fölé egy sátrat.

Bill Wong egy másik nyomozóval beszélgetett.

– Bill! – kiáltotta Agatha. – Mi történt?

Bill odament hozzá.

– Menj inkább el, Agatha. Wilkes már úton van, és dühös lesz, ha itt talál, amint lábatlankodsz.

– De mi történt?

– Egy újabb mérgezés, és bodzabornak tűnik.

Agatha hirtelen megdermedt.

– Bill, nekem volt egy üveg bodzaborom a kocsimban. Valaki elemelte tegnap este. Mrs. White-től kaptam tegnapelőtt.

– Itt jön Wilkes főkapitány – mutatta Bill. – Jobb, ha ezt elmondod neki.

– De ki halt meg?

– Valami helyi csavargó.

– Mi a fenét csinál ez a nő itt? – dörögte Wilkes.

Bill elmondta neki.

– Már felállítottak egy mobil rendőri egységet – közölte Wilkes. – Szeretném, ha odamenne, Mrs. Raisin, és megvárna, amíg fel tudom venni a vallomását.

A visszafelé úton Agatha találkozott Simonnal, és elmesélte neki, mi történt.

– Érted már? – kiáltotta. – Mindannyiunkat megmérgezhettek volna – téged, engem és Briant. Be kell mennem a mobilirodába, és megvárni Wilkest.

Együtt sétáltak be a faluba. Ragyogó nyári nap volt: szabadtéri ünnepségre, nem gyilkosságra való.

– A sajtó nyilván ráveti majd magát az ügyre – vélekedett Agatha.

– A rendőrség már lezárta a faluba vezető utat, hogy távol tartsa őket – felelte Simon. – Néhány újságíró már felbukkant. Később valószínűleg még többen próbálkoznak majd.

Beléptek a mobilirodába, amelyet a templom előtt állítottak fel.

Két rendőr és Alice Peterson őrmester fogadta őket.

– Nocsak, Mrs. Raisin – mondta Alice –, hírekkel szolgál nekünk?

Agatha leült vele szemben.

– Vallomást kell tennem Wilkesnek.

– Kint várok – mondta Simon. – Pokoli meleg van idebent.

Agatha elmondta Alice-nek, hogy ellopták a bort a kocsijából.

– Szóval – összegezte Alice a beszámoló végén –, a mérgezett bort valószínűleg magának szánták.

Agatha az őrmesternőre meredt. Habár ő maga is felvázolta

Billnek, hogy erről van szó, csak most vágta mellbe a rettenetes tény.

A mobilegységben megülő fullasztó hőség ellenére hirtelen fázni kezdett. Egy rendőr érkezett egy elektromos ventilátorral, és bekapcsolta. De az csak felkavarta a forró levegőt, és szanaszét fújta a papírokat az asztalon.

Agatha lassan leereszkedett egy kemény műanyag székre. Örökkévalóságnak tűnt, mire Wilkes megérkezett, de az órájára pillantva Agatha látta, hogy csak tíz perc telt el.

Wilkes odahúzott egy széket, és leült Agathával szemben. Keskeny, szürkés arcáról lerítt a rosszallás. Miért van az, töprengett, hogy az összes egyébként is zavaros ügyet ez az örökösen lábatlankodó hárpia kavarja fel?

– Nos, Mrs. Raisin – kezdte –, meséljen nekem erről a bodzaborról.

– Mrs. Ada White adott nekem egy üveggel. Tegnap este a fogadóban voltam Simon Blackkel és Brian Summerrel – ő egy vendég, aki szintén ott szállt meg. Azt mondta, még sosem kóstolt bodzabort. Eszembe jutott az üveg, amit Mrs. White-től kaptam, és kiküldtem érte Simont. Azzal jött vissza, hogy az üveg eltűnt.

– Bezárta a kocsi?

– Nem.

– Elfelejtette?

– Nem gondoltam, hogy szükséges lehet egy ilyen kicsi faluban.

– Egy szabadlábon lévő gyilkossal a környéken minden szükséges, Mrs. Raisin. Ellenőrizzük az üvegen az

ujjlenyomatokat. A magáé már regisztrálva van nálunk. Lévén Mrs. White nagyon becsületes tagja a helyi közösségnek, feltételeznünk kell, hogy valaki kicserélte az üveget. Wong elment hozzá. És most, Mrs. Raisin, miután a jelenléte csak nehezíti a helyzetet, biztonságosabb lenne, ha elhagyná a falut.

– Felkértek, hogy találjam meg Gloria French gyilkosát – vágta rá Agatha –, és szándékomban áll folytatni a nyomozást.

Wilkes megkérdezte, kiket hallgatott ki eddig, és újra és újra elmondatta vele, mit tudott meg. Végül így szólt:

– Ne avatkozzon be semmilyen módon a mi kihallgatásainkba, különben bezáratom a rendőrség munkájának akadályozásáért. Most várja meg, amíg elkészül a vallomása, írja alá, és tűnjön a szemem elől. De előtte még küldje be Simon Blacket.

Agatha kilépett a hőségbe, és közölte Simonnal, hogy Wilkes látni akarja. Aztán határozatlanul ácsorgott, figyelte a rendőröket, amint házról házra járnak.

Ebben a festői kis falucskában valahol egy gyilkos lapult. Agatha visszament a fogadóba. Egy hideg italra vágyott a kert egy fája alatt.

Amikor kilépett a kerthelyiségbe, egy ciprus lombja alatt Charles Fraith-t pillantotta meg.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérte számon Agatha. Igen éles hangot ütött meg, de csak hogy palástolja, mennyire örül, hogy látja a férfit. Charles lustán rámosolygott.

– Eljöttem megnézni, hogy boldogulsz. Ül le, és meséld el, mi történt.

Agatha leült vele szemben.

– Hogy jutottál be a faluba? A rendőrség mindenkit megállít.

– Tegnap éjjel, későn. Te addigra lefeküdtél.

Agatha eltűnődött, hogy lehet, hogy Charlesnak soha meg sem kottyán a hőség. Világoskék, nyitott nyakú pamutinget viselt, hozzá sötétebb kék vászonnadrágot. A haja tökéletesebbre nyírva, mint valaha, és macskaszzerű vonásai arról árulkodtak, hogy remekül érzi magát.

„Lefeküdtem ezzel a pasassal – mélázott Agatha –, és a szeme egy rezdülésével sem árul el semmi intimitást. Olyanok vagyunk, mint egy kivénhedt házaspár.” Moses jelent meg, és érdeklődött, mit hozhat inni. Agatha egy gin-tonikot rendelt, majd hozzátette:

– De ennek az úriembernek adja a számlát.

– Ez elég durva volt – kommentálta Charles.

– Egyszerűen ki nem állhatom, amikor közlöd, hogy megint otthon felejtetted a pénztárcád. És most hallgasd meg, mi történt.

Agatha elmesélte a halott csavargót, és hogy a mérgezett bort valószínűleg neki szánták.

– Nem gondolod, hogy okos dolog lenne itt hagyni ezt a falut, amíg a dolgok elcsendesednek? – kérdezte Charles. – Egy halott detektívnek nem sok hasznát veszik.

Agatha elvette az italt Mosestől, és sóhajtván megjegyezte:

– Bárki is a tettes, Mírcesterbe ugyanúgy utánam jöhet.

– Szóval, mi a következő lépés?

– Megiszom az italom, aztán beszélhetnénk Jerry Tarranttal. Ő az önkormányzat elnöke, aki felbérelt. Lehet valami ötlete.

Apropó, ismered az udvarház tulajdonosát, Sam Framingtont?

– Nem hiszem.

– Nyomozni akar, amivel nem kis veszélynek teszi ki magát.

– Talán beugorhatunk hozzá Jerry után – javasolta Charles. –

Készen állsz?

– Várj egy kicsit. Rendbe kell szednem a sminkemet.

– Ja, vagy úgy. Ki az illető?

– Ne légy hülye, Charles. Mindjárt visszajövök.

Amikor Agatha visszatért a kerthelyiségbe, csalódottan látta, hogy Charles elmélyülten beszélget Brian Summerrel. Charles elvigyorodott, amikor meglátta teljes sminkben ragyogva, zöld blúzban, és a sortban, ami látni engedte szuper lábait. De legalább nem tűsarkút vett, gondolta.

– Helló, Brian! – üdvözölte a férfit Agatha ragyogva. Már épp leült volna az asztalhoz, amikor Charles határozottan felállt, és így szólt:

– Mennünk kell.

– Nincs miért sietni – ellenkezett Agatha. – Szívesen meginnék még egy pohárral.

– Jobb, ha tiszta marad a fejed – jegyezte meg Charles. – Gyerünk.

– Viszlát később – intett Agatha sóvárogva Briannek.

– Most komolyan, Aggie – szólalt meg Charles, amikor kiléptek a kocsmából. – Sosem adod fel?

– Érdekes alaknak találom – vágta rá Agatha dacosan. – Menjünk az én autómmal.

– Hol lakik Jerry?

Agatha belenézett a jegyzeteibe.

– A templom túloldalán.

– Akkor az mindjárt itt van. Mehetünk gyalog is.

– Dehogyan megyünk gyalog, amikor ott a léghajó a kocsiban.

A többi házzal ellentétben Jerryé egy kicsit beljebb volt az úttól, és egy rövid felhajtó vezetett hozzá. György-korabeli, természetesen kirakott épület volt, és teljesen befutotta a borostyán.

– Furcsa, hogy fent hagyja a borostyánt – jegyezte meg Charles. – Én levágnám. Benőtte szinte teljesen az ablakokat is.

Kiszálltak a kocsiból, Agatha becsöngetett. Amíg vártak, Charles így szólt:

– Ada White-ot feltétlenül meg kéne látogatnunk.

– Pillanatnyilag nincs értelme – felelte Agatha. – A rendőrség valószínűleg ellepte a helyet.

Az ajtó kinyílt, és Jerry, aki elég idegesnek látszott, behívta őket.

– Jöjjenek csak. Azt hittem, a rendőrök jöttek vissza. Már annyira elegendem van a kérdezősködésükből...

– Ő itt Charles Fraith – mutatta be Charles-t Agatha.

– Szintén egy nyomozója?

– Igen – vágta rá gyorsan Charles.

Kövezték az embert egy homályos dolgozószobába, ahol megült a dohos levegő, nyilván a borostyánnak köszönhetően, ami gyakorlatilag elzárta az ablaknyílást.

A szoba éppolyan rendezés és tiszta volt, mint a tulajdonosa, a falak mentén végig könyvespolcok, a könyveket inkább szín,

mint ábécé szerint rendezték el rajtuk. Jerry leült egy antik íróasztal mögé, amelyen csak egyetlen tárgy, egy szintén antik, ezüst tintatartó állt. Mögötte a falon egy elég rosszul kivitelezett olajfestmény lógott, ami őt ábrázolta. A kandalló fölött egy György-korabeli tükör függött. Az egyik sarokban egy vitrinben csillogó porcelánok, szobrocskák és tányérok.

– Szörnyűség, ami történt – csóválta a fejét Jerry. – Ki akarta megmérgezni azt a szegény öreg csavargót?

– A helyzet az, hogy a kocsimból vették ki a bort – felelte Agatha. – A rendőrség úgy véli, nekem szánták a mérget.

– Hát ez szörnyű! – kiáltotta Jerry. – Meg kell állítania, akárki is legyen.

– Mindent megteszek – nyugtatta meg Agatha –, de nehéz így, hogy tele rendőrökkel a falu. Most beszéljünk Gloriáról. Úgy tudom, egyszerűen kölcsönkért tárgyakat, amelyeket aztán nem adott vissza.

– És lopott is.

– Ezt eddig nem mondta.

– Hát most mondom. Amikor még azt gondoltuk, egy ártalmatlan jótevő, meghívtam őt egy vacsorára. Másnap észrevettem, hogy egy kis meissenai bárány és a pásztorlányka hiányzik abból a vitrinből. Nem akartam addig értesíteni a rendőrséget és botrányt csinálni, amíg körbe nem kérdezősködöm. Clarice, a lelkész felesége ott volt a partin. Sokkolt a közlése, miszerint Gloria vihette el a porcelánokat. Arra gondoltam, Clarice biztosan féltékeny rá, mert Gloria nagyon rámenősen flörtölt a lelkésszel. Egyszer kivártam, míg láttam bemenni a lelkészhez az egyik szokásos, hosszú

tereferéjükre a templom felújításáról. Ebben a faluban nem szoktuk zárni az ajtókat – legalábbis eddig nem zártuk –, úgyhogy besurrantam a házába. Alig hittem a szememnek. Ott voltak a porcelánjaim a kandallópárkányán. Egyszerűen visszavettem őket.

Jerry haloványan elpirult.

– Az igazat megvallva, nem volt meg a bátorságom. Nagyon erőszakos nőszemély volt, és félttem tőle. Amikor legközelebb találkoztunk, úgy tett, mintha mi sem történt volna. Most már nagyon szégyellem magam. Ha jelentettem volna a dolgot a rendőrségnek, és őt bűnösnek találják, akkor az emberek nem adtak volna többé kölcsön neki semmit, és vigyáztak volna a holmijukra. És még jelöltette is magát önkormányzati képviselőnek. De rosszabb is jött.

– Folytassa – sürgette Agatha.

– Rendeztek egy összejevetelt a közösségi házban, hogy megünnepeljék a templomtető kijavítását. Persze az egész arról szólt, hogy Gloriát dicsőítsék a munkájáért. A lelkész szívhez szóló beszédet tartott. A feleségén látszott, hogy azt sem tudta, melyikőjüket fojtaná meg szívesebben. Nos, Gloria elég sokat ivott. Én éppen hazaértem, és léptem volna be a házba, amikor meghallottam, hogy a nevemen szólít. Odajött hozzám, bűzlött a kölnitől. „Érezzük jól magunkat egy kicsit, Jerry” – enyelgett, és hozzám nyomta magát.

– És aztán mi történt? – kérdezte Charles.

– Ellöktem magamtól, és segítségért kiáltottam. Ő megfordult, és eltántorgott.

– Lehet, hogy a gyilkosságnak semmi köze nem volt ahhoz,

hogy elemelt ezt-azt – töprengett hangosan Agatha. – Ha ennyire tüzes volt, viszonya is lehetett valakivel – illetve, az alapján, hogy milyen volt, bárkivel. Van valami tippje?

– A lelkészünk, Guy Enderbury nem lehet.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– A felesége kikaparta volna a nő szemét. Szerintem Clarice volt az első, aki rájött, miféle nőszemély. Aztán ott van Peter Suncliff. Gloria egyfolytában a nyomában lihegett. Gusztustalannak tartom, amikor középkorú nők férfiakat üldöznek.

– Nem is érthetnék jobban egyet – mondta Charles, és egy huncut pillantást vetett Agathára.

– De a méreg tipikus női választás egy gyilkossághoz – vélekedett Agatha.

– Általában igen, én is azt hiszem – felelte Jerry. – De ha valaki úgy akarta megölni, hogy becsempész egy mérgezett üveget a többi közé, akkor annak lett volna alibije a halál idejére. És honnan tudta volna bárki, hogy Gloria pont azt az üveget fogja kinyitni és pont azon a napon – hogy a gyilkos a közelben lehessen a bizonyíték eltüntetése céljából? És mi a helyzet azzal az üveggel, amelyet a maga kocsijában cseréltek ki egy mérgezettre?

– Egy pillanat műve lehetett – magyarázta Agatha. – A kocsmát rengeteg helybéli látogatja, én meg voltam olyan hülye, hogy nyitva hagytam az autót. És Samantha Framington? Kölcsönadta Gloriának a gyöngysorát, és alig tudta visszaszerezni. Ha legalább jelentette volna a rendőrségnek...

– Akárcsak én... – sóhajtott Jerry bánatosan.

– És most? – érdeklődött Charles.

Ekkor megszólalt Agatha telefonja. Elfordult, mielőtt felvette, és odébb sétált pár lépést. Charlesnak feltűnt, hogy Agatha a szokásosan nyers hanghordozása helyett turbékoló hangon beszél valakivel, és ebből kikövetkeztette, hogy valami örömteli dolgot hall. Amikor Agatha letette, és visszament Charleshoz, így szólt:

– A Cambridge TV volt az. Szeretnék, ha meginterjúvolhatnának a holnap reggeli beszélgetős műsorukban. Persze nem Cambridge-ben vannak, ez csak a tulajdonos neve. Láttad már a műsorukat? Az a címe, hogy *Jó reggelt, Britannia!*

– Nem, de kritikákat olvastam róla. Elég borzalmas lehet.

– Így két legyet ütök egy csapásra. Megkérem Patricket, hogy derítse ki Gloria korábbi, londoni címét, és kikérdezhetjük a régi szomszédait. Velem jössz?

Charles elmosolyodott.

– A világért sem mulasztanám el. Mi a helyzet az ifjú Simonnal?

– Azt hiszem, visszaküldöm az irodába, míg itt elcsendesednek a dolgok. Nem szeretnék arra visszajönni, hogy megmérgezték.

A *Jó reggelt, Britannia!* stúdiója Kelet-London üzleti negyedében, Canary Wharfban állt. Agathának és Charlesnak egy csomó bosszantó biztonsági ellenőrzésen kellett átesnie az

épület alatti hatalmas parkolóban.

Amikor Agathát kezelésbe vették a sminkesek, egy férfi rontott be a szobába:

– Én vagyok a producer, Tristram Guise – mondta. – Sajnos akadt egy kis kavarodás. A maga interjúja előtt egy indiai szakács főzött volna valamit, de lemondta a szereplést.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Az az ingyenélő azt akarta, hogy mi fizessük a taxiköltséget a stúdióba.

– Birminghamból jött? – érdeklődött Agatha. Birmingham volt a hazája a legjobb curryknek.

– Nem, Fulhamból.

– Nem lett volna okosabb egyszerűen kifizetni neki, amit kér?

– Már így is ráfizettünk. Az összes konyhai eszközt nekünk kellett kibérelni. Nem tudna megfőzni egy curryt?

– Csak ha mirelit, és be kell dugni a mikróba – felelte Agatha.

– Nézze, valamit főznie kéne. Túl késő találni valakit. Mit szólna egy rántottához?

– Az talán menni fog.

– Robin, az asszisztensünk segít magának. Jól van, lássunk neki. A kolléga mindjárt bemikrofonozza. Csak mondjon valamit a nézőknek, hogy a legegyszerűbb ételek a legjobbak, vagy valami ilyen blablát.

Agatha nem akarta az orrára kötni senkinek, hogy életében nem csinált még rántottát, viszont látta már, ahogy Mrs. Bloxby készíti. Ugyan, mit ronthatna el?

Átkísérték a stúdióba, ahol ráadtak egy csíkos kötényt, és be

kellett állnia egy tűzhely mögé. Robin, egy alacsony, sötétbarna hajú lány rámosolygott.

– Nincs itt gázszag? – kérdezte Agatha.

– Bekötöttünk egy gázpalackot. De jól működik. Nos, itt a serpenyő, a vaj és egy doboz tojás.

A fények kialudtak a stúdióban. A műsorvezető, egy karcsú, szőke hölgy egy piros kanapén ülve gyakorolta a mosolyát. A rendezőasszisztens elkezdett visszszámolni. Agathát hirtelen elborította a pánik.

A lámpák felgyulladtak.

– Megtiszteltetés számunkra, hogy ezen a reggelen kedvenc magándetektívünket, Agatha Raisint üdvözölhetjük a stúdióban – jelentette be a műsorvezető. – De minthogy falun élő hölgy is, először bemutatja önöknek, kedves nézőink, hogyan készíti a rántottát. Elnézést, hogy a sparheltjét nem tudtuk leszállítani, Agatha, hiszen ezt használják maguk felé a háziasszonyok. Öné a szó, Agatha!

Agatha megköszöri a torkát.

– Először is, megolvasztunk egy kis vajat a serpenyőben. Mármint, ha bekapcsoltuk a gázt. Be van kapcsolva?

– Bocsánat – ugrott oda Robin, és eltekert egy gombot.

– Amíg megolvad, felferjük a tojásokat. – Agatha kezdett magára találni. Beleütött négy tojást egy tálba, villával felverte, kicsit megsózta, és beleöntötte a serpenyőbe. – Nos, amíg sül – szólt vidáman –, hadd osszam meg önökkel legutóbbi esetemet. Mi az?

– Nagyon erős a gáz! – suttogta Robin. – Jobb lenne megfordítani a rántottát, mielőtt odaég.

– Jól van. – Agatha idegessége visszatért. Kezébe vett egy lapos fakanalat, bedugta a rántotta alá, és lendületesen feldobta. Az meg egyenesen a stúdió plafonjára tapadt.

– Vágás! – kiáltotta a producer. – Jöjjön a reklám! Robin, csináld meg gyorsan a rántottát.

– Próbálnám – felelte Robin –, de alig jön a gáz. Biztos, hogy nincs valami szivárgás?

– Gyerünk már!

Agatha hirtelen szédülni kezdett. Odatámolygott a műsorvezetőhöz.

– Folytathatjuk az interjúval?

Hátulról hatalmas csörömpölés hallatszott, és Robin a földre zuhant.

– Hívjatok orvost! – kiáltotta a műsorvezető.

– Szerintem gázmérgezés – közölte Agatha. – Biztos, hogy szivárog.

– Gyerünk vissza a tűzhely mögé! – kiáltotta a producer, miután két férfi kicipelte Robint. – Folytassuk, mintha mi sem történt volna. Mondjon valamit arról, hogy az egyszerű falusi ételek a legjobbak. Egy kollégánk már kikötötte a gázt. Nem lesz baj.

Agatha tétován újra elfoglalta a helyét a tűzhely mögött.

– Tehát, kedves nézők, így készítjük a rántottát. Én mindig azt mondom, hogy... – De csak eddig jutott a mondandójában, mert a rántotta lassan levált a plafonról, és egyenesen Agatha fején landolt.

Charles az egyik öltözőből egy monitoron nézte végig a

jelenetet, és alig tudta abbahagyni a hahotázást.

Egy ember dugta be izgatottan a fejét az ajtón, és így szólt:

– Mrs. Raisin várja magát. Távozni szeretne.

– Hol van?

– A haját mossák.

– Hát ehhez nem lesz szüksége rám. Mi lesz az interjúval? Ki az, aki ott a képernyőn kárál?

– Előrevettük a gael-énekest, akinek a műsor végén kellett volna jönni. Most övé az egész show.

Charles visszaült és várt. Végül megjelent Agatha.

– Hogy van a lány, aki elájult? – kérdezte Charles.

– A betegszobában lábadozik, és az ügyvédjét követeli. Ó, gyerünk innen, Charles. Porig aláztak.

– Agatha, ez volt a legmulatságosabb műsorszám, amit életedben előadtál. A sajtó imádni fog.

– Hát csak imádjanak. Nem akarok több hírverést. Csak gyerünk ebből a nyomorult stúdióból.

– Fel a fejjel. Szépen megcsinálták a hajad!

Amikor hazafelé autóztak Canary Wharfból, Agatha így szólt:

– Patrick átküldte Gloria régi címét. Egy régi sorházi lakás, délen, a Gloucester Road mentén. Reménykedjünk, hogy talállok parkolót.

Agatha úgy érezte, az istenek kegyeikbe fogadták, amikor sikerült becsusszannia egy parkolóhelyre a Gloucester Roadon, nem messze a ház bejáratától.

– A négy szám alatt lakott. Kezdjük az ötnél. Elsétáltak a macskaköves úton a fehérre meszelt házak előtt, némelyik virágtól tarkálló kaspókkal volt feldíszítve.

Agatha becsöngetett az ötös számú lakásba. Egy magas, ősz hajú nő nyitott ajtót. Meglepetten bámult Agathára, aztán kitört belőle a nevetés. Hátrakiáltott a válla fölött:

– Gyere csak ide, Paul! Az a nő van itt a tévéből – tudod, akinek a fejére esett a rántotta.

Agatha már dühösen fordult is volna sarkon, de Charles finoman megszorította a karját, és visszatartotta. A Paul nevű fickó is kijött az ajtóhoz, és Agathára vigyorgott.

– Nagy szám volt! – jegyezte meg.

– Gloria French meggyilkolásának ügyében nyomozunk – szólt közbe gyorsan Charles. – A szomszédjokban lakott, ugye?

– Jöjjenek be. Én Debbie vagyok, ez itt Paul.

– Az én nevem Charles Fraith, és ő itt, mint tudják, a híres Agatha Raisin – mondta Charles, egy kicsit megnyomva Agatha hátát, akinek valahogy nem akaródzott bemennie. Mivel ezek a típusú sorházak egykor a kocsisoknak szolgáltak szállásul, felül szobákkal, alul a kocsiszínnel, és északra néztek, a nappali elég sötét volt. Bőrborítású krómszékek szolgáltak ülőalkalmatosságul, a fehérre festett falakon harsány, absztrakt képek lógtak. Akár a felesége, Paul is nyúlánk volt és ősz hajú. Hellyel kínálta a vendégeiket, és az asszonnyal együtt ők is leültek.

– Kérem, ne beszéljünk arról a tévéműsorról – kezdte Agatha.

– Meg kell tudnunk mindent Gloriáról. Milyen nőnek találták?

– Nyomulós, közönséges és erőszakos – vágta rá Debbie. – Mi csendes életet élünk itt a sorházakban, vékonyak a falak. Gloria ráhajtott Paulra, persze a férjem visszautasította. De egyszer megállított, és azt kérdezte, beadta-e már Paul a válópert. Azt

sem tudtam, miről beszél, erre annyit mondott: „Ó, maga szegény becsapott nő!”, azzal elsétált.

Vett egy mély lélegzetet, Paulra nézett, aztán folytatta:

– Az a helyzet, én mindjárt arra gondoltam, hogy Paul összeszúrta a levelet azzal az új, szőke titkárnökjével, és borzasztóan összevesztünk. Na mármost, Gloria egykori legjobb barátnője, Carrie James a tízes szám alatt lakik. De Carrie már kiábrándult belőle, és elmondta, hogy aznap, amikor Paullal vitatkoztunk, Gloria odanyomott egy poharat a falhoz, és mindent kihallgatott. Ocsmány egy bajkeverő volt, és nagyon remélem, hogy szörnyű halált halt. Mikor lesz a temetése? Nagyon szeretnék egy rebarbarakoszorút küldeni.

– Nem tudják véletlenül, hogy meglátogatta őt valaha a faluban, ahová költözött, bármelyik szomszédjuk is? – érdeklődött Charles.

– Azt hiszem, Carrie járt nála. Azt mondta, Gloriánál van valamije, amit vissza akar kapni.

– Jobb, ha felkeressük Carrie-t – jelentette ki Agatha.

Ahogy a macskaköveken lépkedtek, egy fiúcska rohant oda hozzájuk, és hadonászni kezdett Agatha orra előtt egy autogramgyűjtő füzetrel.

– Kérhetek egy aláírást?

– Persze. – Agatha boldogan kanyarította oda a nevét, és kedvesen rámosolygott a fiúra. – Te is nyomozó akarsz lenni, ha felnősz?

– Nem, a tévében akarok szerepelni. Maga nagyon király volt! Az anyukám azt mondja, meg volt rendezve az egész, de akkor

is nagyon vicces volt.

– Na futás, drágám – mondta Agatha, de inkább vicsorgásnak hatott.

– Ne vess már egy kicsit, Aggie – paskolta hátba Charles. – Ha az emberek azt hiszik, hogy az egészset megrendezték a móka kedvéért, gyorsan megfélemeznek róla. Itt a tízes szám. Reménykedjünk, hogy itthon van.

Amikor Carrie James ajtót nyitott, Agatha első benyomása az volt, hogy a nő úgy néz ki, mint egy gyík. Hosszúkás, keskeny és zöld szem villant elő a ránehezült szemhéj alól. Egyenes, szőke haja volt, és hálóinge fölött egy kínai kimonót viselt.

Agatha bemutatkozott, és elmagyarázta, hogy Gloriáról szeretnének beszélni vele.

– Nem tudok segíteni – jelentette ki Carrie mély és érdes hangján. – Borzalmas nő volt.

– Bejöhetnénk? – próbálkozott Agatha.

– Nem.

– Maga meglátogatta őt Piddleburyben. Miért?

– Azért, hogy visszakapjam a borospoharaimat.

– És visszakapta?

– Igen.

– Hogyan?

– Hogyhogy hogyan?

– Nos – folytatta Agatha, és igyekezett türelmet erőltetni magára –, úgy tudom, hogy hajlamos volt megtartani a tárgyakat, amelyeket másoktól kért el.

– Megfenyegettem, hogy beperelem.

– Maga ölte meg?

– Tűnjenek innen, vagy kinyírom magukat! – Azzal Carrie a képükbe csapta az ajtót.

Türelmesen járták végig a házakat a soron, és kérdezték Gloriáról az embereket, akik otthon voltak.

A válaszok velősek és lényegre törőek voltak.

Nyolcas szám: „Rémes, tenyérbemászó teremtés.”

Kilences szám: „Örülök, hogy kinyiffant. Tűnjenek el!”

– Nem hiszem, hogy van értelme itt ténferegünk, míg a többi lakó is hazaér – vélte Charles. – Nincs olyan érzésed, hogy a gyilkosunk Piddleburyben lapul?

– Lehet, hogy igazad van – felelte Agatha. – Azt hittem, Londonban a szomszédok alig ismerik egymást, de úgy tűnik, Gloria mindenkit kihozott a béketűréséből.

– Kapjunk be valamit – javasolta Charles. – Ott egy vendéglő.

Míg a szendvicsüket majszolták és kávéit ittak hozzá, Agatha így szólt:

– Kíváncsi vagyok, sakkban tartott-e valakit. Ott van például, ahogy lelépett a parókián rendezett összejövetelről a porcelánnal. Mi van, ha mondjuk szerelmes levelet vagy valami ilyesmit talált valakinek a házában? Szerintem az a fajta nő lehetett, aki élvezte volna, ha zsarolhat valakit.

– Lehetséges. De ha birtokában volt is valami kompromittáló bizonyíték, megtalálták volna, amikor átkutatták a házát.

Agatha felhívta Patricket.

– Találsz a számítógépemben egy listát a faluban lakókról. Nézz utána, szerepel-e valaki a rendőrségi nyilvántartásban. Ó,

és megszállt egy vendég a fogadóban, egy kémiatanár, Brian Summer. Próbálj róla is találni valamit.

– Odavagy érte, mi? – kérdezte Charles.

– Miről beszélsz?

– Arról a fickóról, Brian Summerről. Nem is gyanakszol rá, csak tudni akarsz róla ezt-azt.

– Ez marhaság. Nálam mindenki gyanúsított. Ó, fogd már be, és hagyj nyugton enni.

Már az ebéd végén jártak, amikor megcsörrent Agatha telefonja. Patrick hívta.

– Brian Summernek volt egy ügye pár hónappal ezelőtt – újságolta. – Beugrott egy partira, amit a diákjai rendeztek a negyedév végét megünneplendő a húsvéti szünet előtt. Egy tizenhat éves lányt reggel holtan találtak a hálószobában. A boncolásnál megállapították, hogy részeg volt és GBL-t fogyasztott.

– Az mi?

– Egy gamma-butirolakton nevű anyag. Festékkoldó szerként használják, meg a dísztárcsák tisztítására. Az utcán „üveges ájulatként” emlegetik, vagy éppen Ginának. Úgy tudom, tavaly decemberben betiltották, de előtte bárki rendelhetett az interneten. Íztelen, gond nélkül belekeverhető, mondjuk, narancslébe. El lehet szállni tőle, mint az ecstasytól, és nagyon olcsó. Egy kis üveg nem kerül többbe, mint huszonhárom font, és elég ötven alkalomra. A nyoma teljesen eltűnik a szervezetből tizenkét óra múlva, úgyhogy sok megmagyarázhatatlan halálesetért lehet felelős. Nemierőszakdrogként is használják, de a túladagolás halált okoz.

– És mi van Brian Summerrel?

– Amikor nem találták a lány halálának okát, és mérgezésre gyanakodtak, behívták Summert kihallgatásra, lévén kémia tanár. Majdnem az állásába került az ügy. Aztán az egyik fiú elmondta a rendőrségnek, hogy vettek egy üveg GBL-t, és elkeverték narancslével. De ezt könnyebb túladagolni, mint a heroint. Egy kicsit is nagyobb koncentrációnál könnyen öntudatlanul végzi az áldozat – vagy meghal.

– Nyilván valami több is volt a kezükben Summerrel kapcsolatban, mint hogy kémia tanár, nem?

– Ő volt a partin az egyetlen felnőtt. Igazából egy részeges rave buli volt, szóval, mit keres egy ilyen egy tanár?

– Ő milyen magyarázatot adott?

– Nem tudom. Úgy tűnik, népszerű, különösen a lányok között. Megígérte, hogy benéz. Mint kiderült, valójában csak tíz percet töltött ott.

Miután Agatha letette, elmesélte Charlesnak, amit megtudott. A férfi kópésan sandított rá.

– Azt hiszem, kicsit öreg vagy hozzá. Valószínűleg a friss húst kedveli.

– Képtelenség – motyogta Agatha. – Nekem egyáltalán nem ilyennek tűnt.

– De...

– Elég! – vakkantotta Agatha.

– Ó, jól van, gyerünk vissza az elátkozott faluba.

Míg este a kocsmakertben üldögéltek, és Agatha Brian felbukkanásában reménykedett – kerülve a helyiek vidám

pillantásait, akik, úgy tűnik, látták őt a tévében, vagy legalábbis hallottak a katasztrofális szerepléséről a stúdió konyhájában –, Charles megkérdezte:

– Ki a férje annak a Framington nevű hölgyeménynek? Nem mondtál róla semmit.

– Ha van is férje, én nem találkoztam vele – töprengett Agatha. – Menjünk, látogassuk meg. Van egy olyan érzésem, hogy tud valamit.

– Mi? Még vacsora előtt?

– Nem fog sokáig tartani.

Kifelé menet Agatha rákérdezett Mosesnél Sam férjére.

– Lord Cyril Framington. Tavaly halt meg.

– Miben?

– Agyvérzés.

– Főrendi lord?

– Nem, a Munkáspárttól kapta a címet. A Lordok Házában halt meg.

– Hova tűnt az a sok újságíró?

– A rendőrség távol tartja őket a falutól – mondta Moses. – Kár. Azok aztán tudnak inni.

A kocsma előtt összefutottak Brian Summerrel. Agatha üdvözölte őt.

– Van kedve egy italhoz velünk később?

Brian mosolygott.

– Kedves magától, de azt hiszem, ma korán nyugovóra térek.

– „Első gyilkos el” – suttogta Charles, amikor elsétáltak.

– Ó, fogd már be – mérgelődött Agatha. – És ha Samanthával közös ismerőseitek vannak, felejtsd el, hogy róluk fogtok

csevegni. Nem akarok ott ülni és bambulni, míg ti olyanokról társalogtok, akikről én még csak nem is hallottam. Még mindig olyan hőség van. Bánom, hogy nem az autómmal jöttünk.

– Nem lehet messze – mondta Charles. – Ez egy kicsi falu.

– Itt is vagyunk – mutatott előre Agatha.

Besétáltak a felhajtón, és megnyomták a csengőt. Fred nyitott ajtót.

– Ja, maga az – mondta.

– Bizony – közölte Agatha. – Úgyhogy pattanjon.

– Pimasz! – vágta rájuk az ajtót Fred.

– Nagyon utálok az ilyeneket – közölte Charles. – Most itt hagy minket?

– Nem, dehogy, csak a piszkos kis hatalmi játszóját játssza.

Az ajtó újra kinyílt, Fred intett a fejével. Ők ketten követték. Kitárt egy ajtót, és bejelentette az úrnőjének:

– Visszajött!

Sam felemelkedett.

– Ki ez itt önnel? – nézett Agathára.

– Charles Fraith – közölte Agatha, eltökélve, hogy nem használja Charles lovagi címét, elkerülendő az afféle szóáradatot, mint például: „Ó, ismeri Wilkinson-Sword-Bladeséket? Hogy van az öreg Buffy?“, amihez ő nem tudna hozzászólni.

Egy kellemes szalonban foglaltak helyett, a nagy erkélyajtók a kertre néztek. A berendezés úgy nézett ki, amit Charles magában „vidéki ház rendelésre”-stílusnak hívott: mintha mindent egyazon napon szállítottak volna ki a bútorüzletből. A családi képek a falon természetesen fotók voltak, úgy retusálva,

hogy régi olajfestmények hatását keltsék. A bútor XV. Lajos-korabeli utánzat. Talán minden pénzüket arra költötték, hogy megkapják azt a lordságot, tűnődött Charles.

– Kérnek valamit inni? – érdeklődött Sam.

– Nem, köszönjük – háhította Agatha. – Mióta él ebben a faluban?

– Egy éve. Akkor költöztem be, amikor szegény férjem meghalt.

– Csak egy éve? – ámult el Agatha. – Azt reméltem, már jóval régebben. Akkor nem sok ideje lehetett alaposan megismerni az embereket.

– Á, ez az, amiben téved. Egy ilyen kis helyen pillanatok alatt meg lehet ismerni mindenkit. Hogy is szokták mondani? Egy kívülről jött átlátja a terepet. És meg fogom lepni: valaki gyanús nekem.

– Akkor el kellene mondania a rendőrségnek – figyelmeztette Agatha. – Ha a gyilkos megtudja, hogy gyanakszik rá, nem hagyja sokáig életben.

– Ó, álmában sem jutna eszébe senkinek csak egy ujjal is hozzám érni. A dolog úgy áll, hogy sokkal inkább csodálnak engem.

– De hogy az ördögben lehetséges ez? – kérdezte Charles.

– Ez itt egy nagyon feudális közösség. „Igen, hölgyem, nem hölgyem...” – Szerényen elmosolyodott.

Fred lépett be.

– Elmentem a kocsmába – közölte.

– Nincs valami tennivalója?

– De, az ivás. – Azzal megfordult és kibillegett.

Sam egy rosszalló kis mosolyt villantott, és felsóhajtott:

– Édes istenem, a személyzet manapság...

Továbbra is kérdezgették, de ő egyfolytában csak azt hajtogatta, hogy nincs mit mondania. Agatha erősen gyanakodott, hogy valamit elhallgat.

Amikor Charlesszal visszatértek a fogadóba, Agatha hangosan eltöprengett:

– Nem értem, Sam hogy képes elviselni maga mellett ezt a Fred nevű alakot.

– Talán a rokona – vélekedett Charles.

– Mi?

– Sam kiejtése inkább a Londoni Királyi Drámaakadémián csiszolódhatott, mint arisztokraták között. Fogadni mernék, hogy színésznő volt.

– Mennyiben?

– Ötven fontban.

– Tartom a tétet – vágta rá Agatha. – Szerintem igazi arisztokrata.

Agatha felment a szobájába, megragadta a laptopját, és lecipelte a kerthelyiségbe. Bekapcsolta, és a Google-on rákeresett Sam nevére. Hitetlenkedve bámulta a találatokat.

– Nos? – kíváncsiskodott Charles.

– Oké, nyertél. Mielőtt férjhez ment, színésznő volt Samantha Wilkes. Különféle tévésorozatokban játszott, például a *Morse nyomozó*ban. Ördög és pokol! – Agatha kinyitotta a pénztárcáját, és vonakodva Charles markába nyomta az ötvenfontost. – Legalább hívj meg egy italra – sóhajtotta. – Honnan jöttél rá? Elnézve a nőt, nem látszik rajta, hogy egykor

vonzó jelenség volt.

– Csak megézés – felelte Charles, mert nem akart magyarázatba bocsátkozni arról, hogy manapság, a társadalmi osztályok eltűnése idején egy igazi arisztokratának könnyű kihallani másnál a hamis hanglejtést – hiszen ez pont olyan sznob dolognak hangzott volna, mint amilyen valójában volt is.

Este Sam azt a kötelességét teljesítette, amelyet a legkimerítőbbnek talált mint az udvarház úrnője: felolvasott Mrs. Trippnek. Sóhajtvá vette kézbe a könyvet. Mint sok más ember, akinek gyér az önbecsülése, Sam csak akkor volt boldog, ha szerepet játszhatott, ám ez, ebben a faluban csak soványka szerep volt számára. Hiányzott neki London, a zaj, a nyüzsgés. Fred a néhai férje unokatestvére és egyben elkötelezett híve volt. Ifjúkorukban mindketten a Kommunisták Párt tagjai voltak, de aztán Cyril átigazolt a Munkáspárthoz, mondván, ez a hatalomhoz vezető út. Fred mindig úgy viselkedett, mint egy lakáj. Amikor Cyril elfoglalta a székét a Lordok Házában, Fred megdöbbenését fejezte ki Samnek. Hát hová lettek a régi elveik? Cyril halálával Fred habozva beleegyezett, hogy elmegy Piddleburybe Sammel, amit azóta Sam már sokszor megbánt.

– Min gondolkodik? – Mrs. Tripp hangja törte meg a csendet.

– A gyilkosságokon járt az agyam, és azt hiszem, elég biztosan tudom, ki lehet a gyilkos.

– És ki volna az?

– Vallomást fogok tenni, ha elegendő bizonyítékom lesz – mondta Sam.

– Szamárság. Akkor most olvas, vagy nem? Új könyv.

Sam kézbe vette A herceg vágyát, és olvasni kezdett.

„Courtney Winter egy szemtelen néember volt, legalábbis a felső tízezer ezt tartotta róla. Szív alakú arca...” – Sam felpillantott a könyvből. – Miért van mindig szív alakú arcuk?

– Tudja az ördög. Folytassa.

Miután Samantha távozott, Mrs. Tripp felvette a könyvet, és folytatta az olvasást. Jól látott, de élvezte, ha az emberek úgy gondolták: társadalmi kötelességüket teljesítik azzal, ha neki olvasnak.

Kis idő múltán Mrs. Tripp úgy döntött, sétál egy kicsit, mielőtt lefekszik. Nem messze a háztól összetalálkozott Mrs. Pounddal, a lelkészlak takarítónőjével.

– Van egy jó kis pletykám a maga számára – mondta Mrs. Tripp.

– Halljam csak – felelte Mrs. Pound.

– Lady Sam azt mondja, tudja, ki a gyilkos.

– Ki vele.

– Azt csak ő tudja.

– No de ilyet!

Mrs. Pound számos más házban is takarított a parókián kívül. Másnapra az egész falut bejárta a hír, hogy Sam fel fogja fedni, ki a gyilkos.

A pletyka Agatha és Charles fülébe is eljutott, miután egy álló napig faggatták a helybélieket, és egy tapodtat sem jutottak előbbre.

– Ostoba néember – fújtatott Agatha dühösen. – Nem

feltételezem, hogy akár csak a leghalványabb elképzelése is lenne. Csak reménykedni tudok, hogy a gyilkos sem hiszi el, vagy Samnek annyi.

– Gondolod, figyelmeztetnünk kéne? – kérdezte Charles.

– Csak időpocsékolás. Úgysem hallgat ránk, és nem fogja beismerni, hogy nincs semmi a kezében.

– Nem gondoltál még arra, hogy te lehetsz a következő a gyilkos listáján, Aggie?

– Ne szólíts Aggie-nek! Nem, sajnos biztos vagyok benne, hogy a tettes tisztában van vele, hogy semmi bizonyítékom ellene.

– Nézd, Agatha – folytatta Charles –, azt hiszem, én csomagolok és elhúzom a csíkot. Te hozzá vagy szokva, hogy itt körbe-körbe bóklássz és megállás nélkül kérdezzesd az embereket, de nekem ez nagyon kimerítő.

A kerthelyiségben ültek, és Charles legnagyobb csodálkozására Agatha szelíden válaszolt:

– Igen, tényleg unalmas lehet neked. – Ekkor Charles észrevette, amint Agatha arca felragyog a kertbe lépő Briant megpillantván, és megértette, hogy egyszerűen útban van kedves barátnőjének.

Másnap Charles útja hazafelé Mircesteren át vezetett. Valami ösztönös késztetéstől hajtva leparkolt a főtéren, és beugrott Agatha nyomozóirodájába. Csak Simon volt bent, kedvetlenül gépelt egy jelentést.

– Hol vannak a többiek? – csodálkozott Charles.

– Terepmunkán – felelte Simon. – Mrs. Freedmannek fáj a

feje, ő hazament.

– Voltam Agathánál Piddleburyben – mondta Charles. – Nem lenne rossz ötlet, ha valamelyikőtök utánamenne. Nyugtalanít a dolog, hogy egyedül van ott.

– Majd mondom Patricknek.

– Miért nem magad mész?

– Hát, ez bizalmas ügy. Rajta akarom tartani a szemem Tonin.

– Miért?

– Új fiúja van – már ha fiúnak lehet nevezni egy ilyen korú valakit.

– Mi a gond a pasassal?

– Még nem jöttem rá. De Toni már többször bajba került, amikor idősebb férfikkal randizgatott. Történetesen tudom, hogy ma épp a George-ban ebédelnek. Nem megy oda és nézi meg magának?

– Miért nem te mész?

– Próbálkoztam két napja, de Toni megvádolt, hogy kémkedek utána.

– Hát, tulajdonképpen jólesne egy ebéd.

Charles rögtön észrevette Tonit, amikor belépett az étterembe. A férfi, aki vele volt, háttal ült a bejáratnak. Toni meglátta Charlest, és integetett neki.

A lány most nem a szokásos póló-farmer összeállítást viselte. Egy pamutruhában volt, ugyanolyan kék színűben, mint a szeme. Természetes szőke haja egészségesen csillogott. Annak ellenére, hogy nyomozóként dolgozik, mindig olyan friss és

ártatlan, gondolta Charles. Odalépett az asztalukhoz.

– Charles! – üdvözölte Toni. – Hadd mutassam be. Ez itt Luke...

– Fairworth... – fejezte be Charles. – Hogy vagy, Luke?

Luke Fairworth magas, jóképű férfi volt, tökéletesen szabott öltönyben, elegáns frizurával. Fekete hajához fekete szem társult, tekintélyes orra alatt kicsi száj húzódtott.

– Ismeritek egymást? – csodálkozott Toni.

– Luke a Cheevely Vadásztársaság tagja – mondta Charles. – Egy évben egyszer nálam szoktak találkozni. Nem bánjátok, ha csatlakozom?

– Csak nyugodtan! – mondta Toni.

Charles leült, és egy pincérnő már ott is termett, hogy feltegyen még egy terítéket.

– Hogy van a család? – érdeklődött Charles. – Lássuk csak, a lányod most olyan Toni-korú lehet, nem? – Úgy saccolta, Luke a negyvenes évei elején jár.

– Aligha – felelte Luke morcosan. – Cressida csak tizennégy.

– És a feleséged?

– Elváltam.

– Ó, de szomorú. Mikor történt?

– Tavaly. Nem beszélhetnénk valami másról? Honnan ismered Tonit?

– A főnöke barátja vagyok, és ezáltal az ő közeli barátja is. Most értem vissza Piddleburyből, Toni.

– Ó, a mérgezéses eset... Mik történtek?

Charles rendelt egy steaket sült krumplival, töltött magának bort, és nekilátott elmesélni Toninak a gyilkosságokat,

miközben Luke mogorván figyelt. Végül az órájára pillantott, és így szólt:

– Rohannom kell. Este találkozunk, Toni. – Hívta a pincért. – Külön lesz a számla – mondta.

Miután Luke fizetett és távozott, Charles kíváncsian megkérdezte Tonitól:

– Sosem fizeti ki az ebéded?

– Pillanatnyilag kicsit le van égve – magyarázta Toni.

– Hát persze, a gyerekei iskoláztatása sokat elvisz – bólintott Charles.

– Gyerekei?!

– Igen, ott van Mark, ő most tizenhat lehet, majdnem a te korodban. Emma tizenkettő, Olivia nyolc.

– Ezt csak most találja ki! – kiáltott Toni.

– Nem én. Már emlékszem a válására. Bántalmazás, ugye?

– Mármint a felesége bántalmazta?

– Nem, ő az asszonyt.

– Nem hiszek magának.

– Megtámogathatnád néha az internettel a nyomozói szimatod – javasolta Charles. – Még egy kis bort?

Toni felállt.

– Agatha folyton beleavatkozik a magánéletembe, tudom, hogy ő küldött. Sajnálom, Charles. Az elmés kis hazugságaid most nem működtek.

Toni elviharzott. Nyamvadt Luke, gondolta Charles. Most fizethetem én az ebédet.

Toni bekapcsolta a számítógépét az irodában, és bepötyögte

Luke nevét. Semmit nem talált. Charles nyilván hazudott. De nem tudta annyiban hagyni. Átment a helyi újság szerkesztőségébe egy riporter barátjához, Jimmy Swifthez.

– Egy válasz részletei érdekelnek, ami... hát, egy éve történhetett.

– Név?

– Luke Fairworth.

– El fog tartani egy ideig. Addig igyál egy kávé.

Toni a sarokban lévő automatából magához vett egy pohár kávé, aztán megállt az ablak előtt, és a Market Streetet nézte. A piac nyüzsgött, az árusok körül vásárlók csoportosultak. A standok csíkos napernyői lustán hullámoztak az enyhe szélben.

– Megvan! – kiáltotta Jimmy.

Toni odalépett hozzá.

– Várj – mondta a fiú. – Kinyomtatom.

Toni türelmetlenül várakozott, míg a szerkesztőség régi lézernyomtatója egymás után kiköpte a lapokat.

Hat oldal jött ki. Toni felkapta őket, egy rövid „kösz!”-t kiáltott, és elrohant a szerkesztőségből.

A főtéren leült egy kávézó kinti részébe, rendelt egy jeges kávé, és olvasni kezdett.

A szíve egyre hevesebben dobogott, ahogy haladt a sorokkal. A választ Luke kegyetlensége miatt mondták ki. Mrs. Sarah Fairworth-nek és a gyerekeknek védelmet biztosítottak. A jelentések alapján a rendőrséget többször ki kellett hívni hozzájuk, mert Mrs. Fairworth-öt verte a férje. A nő nem emeltetett vádat a férfi ellen. De az orvosa és a helyi kórház

elég bizonyítékot szerzett, amikor az asszony egy alkalommal a törött karjával, máskor pedig törött bordákkal jelentkezett náluk. Senki nem szereti a rossz hír hozóját, de Toni most eltűnődött, hogy beszélhet-e ezek után még Charlesszal. Nagyon fiatalnak, és nagyon ostobának érezte magát.

Charles felhívta Agathát a hírekkel.

– Remélem, a pasas nem ragadhatja magát semmire, amikor megtudja Tonitól, hogy lebukott – aggodalmaskodott Agatha. – Van még egy kis szabadsága. Meglátom, hátha rá tudom beszélni, hogy vegye ki.

De Toni nem állt kötélnek. Büszke volt rá, hogy Agatha ráhagyta az iroda vezetését, amíg ő Piddleburyben van. Toni már felhívta Luke-ot, és megmondta neki, hogy nem akarja többé látni, mire Luke közölte, hogy ki fogja törni Charles Fraith nyakát. Egyre azt próbálta Toninak bemagyarázni, hogy az egész ügy a felesége koholmánya. Toni félbeszakította egy csendes és határozott „Viszlát!”-tal.

Míg telefonált, Simon lépett be az irodába. Csendesen megállt az ajtóban, hallgatózott, aztán boldogan elmosolyodott. Még volt számára remény.

Negyedik fejezet

Agatha fontolgatta, hogy visszatér Mircesterbe. Felhívta Jerry Tarrantot, és elmagyarázta neki, hogy nem sokat tud tenni, amíg tele van rendőrökkel és újságírókkal a falu, de visszajön, amint elcsendesedtek a dolgok.

Hazatérési szándékát az is ösztönözte, hogy Brian Summer kiköltözött a fogadóból. Úgy döntött, az iskolai nyári szünet további heteit is Piddleburyben tölti, és kivett egy szobát Mrs. Ada White házában. Agatha különösnek találta, hogy a férfi szívesen ott marad annyi újságíróval maga körül, hiszen megeshetett, hogy valamelyikük összekapcsolja a nevét azzal az oxfordi mérgezéssel.

Azonkívül kezdte kerülni Agathát. Amikor Agatha meglátta, hogy sétálni indul, gyorsított a léptein, hogy csatlakozzon hozzá, de amikor beérte, Brian csak annyit mondott: „Rohannom kell”, azzal bevetette magát az erdőbe, mint egy megriasztott szarvas.

A ragyogó idő végül borongósra fordult, ugyan nem drámai

viharokkal, de nyirkos köd vonta be a tájat, amolyan szellemfaluvá változtatva Piddleburyt, ahol úgy jártak-keltek az árnyak, mint valami kísértetek.

Agatha még egyszer meglátogatta Samet, és elmagyarázta neki, milyen ostobaság volt kijelenteni, hogy tudja, ki a gyilkos, hiszen ezzel komoly veszélynek teszi ki magát.

– Tudok magamra vigyázni – jelentette ki Sam. Keskeny szájára, amelyet apró ráncok vettek körül, vörös rúzst kent. Ettől olyan hatást keltett a szája, mint egy csúnyán összevarrt seb. „Dohányzik – gondolta Agatha. – Ez az oka azoknak a csúf kis ráncoknak. Le kell szoknom valahogy.”

– Nos, megyek is – mondta Agatha. – Pillanatnyilag nem túl sokat tudok tenni. Adok pár hetet a dolognak.

Visszament a fogadóba, kifizette a számlát, beszállt az autóba, és elhajtott. A köd ellenére meleg és fülledt volt az idő. Agatha bekapcsolta a légkondicionálót. Összehúzta az orrát. A ventilátorok valami nagyon bűdöset fújtak. Leállította a kocsit, kiszállt, és felemelte a motorháztetőt. A motor tetején két döglött patkány hevert.

Kivett a kesztyűtartóból egy gumikesztyűt, megfogta a tetemeget, és elhajította őket az út menti bozótosba. Majd visszaült a volán mögé, és próbált döntésre jutni. Visszamenjen a fogadóba, és kezdje kifaggatni az ottaniakat? A történetek után már zárta a kocsiját. Amikor bepakolt a bőröndjébe, még visszament ellenőrizni, nem hagyott-e hátra valamit. Várjunk csak egy kicsit. Moses ajánlott neki egy kávét, és ő gyorsan megitta a bárban. Ekkor tehette be valaki a patkányokat a kocsiba.

Sóhajtott egyet. Nincs értelme visszamenni, végül erre jutott. Ilyen ködben valószínűleg senki nem látott semmit. De valamiképp ez mégiscsak egy támadás volt. Agatha megpördült a kocsival, és elrobogott a rendőrségi mobilegységig, amely a faluban állt.

Bill Wong épp kilépett a konténerből, amikor Agatha megérkezett. Elmondta Billnek a patkányos históriát.

– Jobb, ha átnézetem a szakértőkkel a kocsid – vetette fel Bill. – Addig menj vissza a fogadóba, és szólni fogok, ha végeztek.

Agatha lassan visszasétált a Zöld Emberbe.

– Helló ismét – üdvözölte Moses.

– Valaki patkányokat tett az autómba, valószínűleg akkor, amikor a kávéit ittam – közölte Agatha. – Van valami elképzelése, ki lehetett?

– Én végig itt voltam – felelte Moses. – A feleségem nyulas pitét csinált ebédre. Megkóstolhatná.

– Lehet róla szó – bólintott Agatha. – El kell ütnöm az időt, míg a szakértők átvizsgálják a kocsimat.

Kiült a kertbe, és legnagyobb meglepetésére Ada White is ott ült az egyik asztalnál egy tagbaszakadt fickóval.

Agatha odament hozzájuk.

– Hogy van? – érdeklődött.

– Szörnyen – vágta rá Ada. – Elvitték a pincéből az összes házi boromat a laborba. Meg fogják semmisíteni. Ó, itt a férjem, Keith.

Keith ősz hajú, durva arcú ember volt.

– Hagyjon minket békén – bökte oda a férfi Agathának. – Az

asszonynak már elege van a kérdésekből.

Más esetben Agatha makacsul kitartott volna, de ez a patkányügy felkavarta őt. Átment egy másik asztalhoz, és leült.

Felragyogott, amikor megpillantotta Briant. Odaintegetett neki, de a férfi csak mosolygott, visszaintett, és leült egy távolabbi asztalhoz, a lehető legmesszebb Agathától.

Hogy gyorsabban teljen az idő, Agatha felhívta Tonit, aki röviden összefoglalta neki valamennyi esetük állását. Agatha is beszámolt a patkányokról, és azt mondta, amint átvizsgálták az autót, azonnal indul haza.

– Egyébként minden rendben nálad? – firtatta kíváncsian.

– Miért ne lenne? – vetette oda Toni kurtán. – Viszlát hamarosan.

Toni komolyan elgondolkodott rajta, hogy elmegy egy tanácsadásra. Luke nem az első tévedése volt. Vele van valami baj, hogy jóval idősebb és erőszakosságra hajlamos férfiakhoz vonzódik?

Nyílt az irodaajtó, és James Lacey, Agatha volt férje lépett be rajta,

– Agathánk ma készül hazajönni Piddleburyből – újságolta Toni. – A mérgezéses esettel foglalkozik.

– Van kedve eljönni megebédelni?

Toni habozott egy pillanatig. Itt egy idősebb férfi, aki mellett olyan biztonságban érzi magát, mint senki más mellett.

Egy kínai étterembe mentek. Toni mindent elmesélt Jamesnek, amit csak tudott a Piddleburyben folyó nyomozásról, de miközben beszélt, a férfi észrevette, hogy valamiért

szomorú. A csésze forró tea fölött így szólt a lányhoz:

– Most pedig mondd el, mi bánt, Toni.

A lány ránézett. Sokszor eszébe jutott már, hogy örültség volt Agatha részéről elhagyni ezt az embert. James helyesebb volt, mint valaha – sötétbarna hajával, amelyet csak néhány ősz tincs csíkozott a halántékánál, és ragyogóan kék szemével.

– Csak annyi, hogy megint egy szörnyű hibát követtem el – mondta lassan.

– Férfi?

– Igen.

– Egy sokkal idősebb?

– Igen. Mi a baj velem? Kiderült róla, hogy veri a feleségét. Gondolja, el kéne mennem egy pszichológushoz?

– Hát, ez a te döntésed. Két dolgot érdemes szem előtt tartani. Az első, hogy rengeteg ragadozó típusú férfi mászkál a világon, akik a csinos, fiatal lányokra vadásznak. Másodszor pedig a lányok általában nagyon vágynak egy apafigurára, akit csodálhatnak, aki gondjukat viseli, és megvédi őket a világ ármányaitól. Milyen volt az édesapád?

– Nem ismertem.

– Ebben a gonosz világban – folytatta James –, az a szomorú helyzet, hogy a nőknek biztosnak kell lenniük abban, hogy tudnak vigyázni magukra. Senki nem fogja megtenni helyettük. A legjobb dolog nem függeni senkitől. Mennyi szomorú példát lehet látni idős emberek között, akik az utolsó pillanatig abban bíztak, hogy a fiaik, lányaik majd gondjukat viselik öregségükben. Ha nem vársz semmit senkitől, bármikor azon kaphatod magad, hogy egy őszinte és boldog szerelemben

csöppentél. – James kék szeme csak úgy csillogott, ahogy beszélt.

– Ó, James – nézte Toni –, hiszen maga talált valakit...

A férfi elmosolyodott.

– Azt hiszem, igen.

– Ki az?

– Mary Gotobed^[1].

– Viccel!

– Azt hiszem, szegény Mary egész életében a nevéből gyártott vicceket hallgatja. Régi jó családnév.

– Hol találkoztak?

– Carselyben. Csak nemrég költözött oda.

– Elvált? Özvegy?

– Hú, mennyi kérdés, Toni. Mary özvegy.

– Van fényképe róla?

James előhalászta a pénztárcáját, és kivett egy kisméretű képet. Toni meglepve tanulmányozta. Mary egyszerű külsejű volt, anyukás kinézettel, göndör barna hajú, kerek arcú, alakja teltkarcsú.

– Mit fog szólni Agatha? – kérdezte Toni.

– Ennek semmi köze Agathához. Folyton különféle pasasok hajkurászásával van elfoglalva, nincs ideje azzal foglalkozni, hogy én mit csinálok.

Mire Agatha visszakapta az autóját, túl fáradt volt, hogy bemerjen az irodába, ezért egyből hazahajtott.

Előbb összeszedte a cicáit a takarítónőjétől, Doris Simpsontól, majd úgy döntött, átsétál a lelkészlakba.

– Jöjjön be, Mrs. Raisin! – örvendezett Mrs. Bloxby. – Mi újság Piddleburyben?

– Két gyilkosság, és semmi nyom, ki követhette el – sóhajtott Agatha. – De nem adtam fel. Csak nem tudok úgy dolgozni, hogy mindenféle rendőrök nyüzsögnek. Mi újság idehaza? Valami új beköltöző?

– Csak egy özvegy. Elég kedves. Mary Gotobednek hívják.

– Különösen hangzik.

– Régi angol név. Kávét?

– Igen, kérek.

Míg Mrs. Bloxby kitöltötte a kávét, azon töprengett, vajon elmondja-e, hogy James érdeklődik Mary iránt. De tudta, hogy milyen versengő típus a barátnője. Egy kis szerencsével Agathát majd távol tartja a falujuktól a munkája.

– James visszajött? – kérdezett rá Agatha, amikor Mrs. Bloxby visszatért egy tálcával.

– Vegyen egy kis süteményt is, Mrs. Raisin. Ma reggel sütöttem.

– Talán egyet.

– Szeretnék mindent hallani azokról a gyilkosságokról – dőlt előre Mrs. Bloxby.

Így hát Agatha belekezdett a történetbe, Mrs. Bloxby pedig figyelt, és boldog volt, hogy el tudta terelni barátnője figyelmét Jamesről.

Amikor Agatha befejezte, a lelkészné így szólt:

– Meglepő, hogy Brian Summer a maradás mellett döntött ennyi rendőrrel és újságíróval körülvéve. Az ember azt hinné, tart tőle, hogy valaki előássa azt a régi, oxfordi mérgezéses

esetet.

– Úgy érzem, kicsit fura az az ember – jegyezte meg Agatha. – Jobb, ha felhívom Patricket. A rendőrség biztosan kikérdezte a faluban Briant is, ahogy mindenki mást. James visszajött?

– Vegyen még süteményt.

Agatha összehúzta a szemét. Barátságuk történetében most először érezte, hogy a lelkészné sunnyog valami miatt.

– Azt kérdeztem, James visszajött-e.

– Azt hiszem, igen.

– Maga megpróbál előlem eltitkolni valamit. Ki vele. Jobb, ha magától hallom.

– Hát csak az, hogy... James kialakított egy... baráti viszonyt Mary Gotobeddel.

– Szőke bombázó?

– Nem, bizonyos értelemben hétköznapi, kedves, de különben igen szép nő.

Agatha hevesen összeráncolta a homlokát.

– Mrs. Raisin – szólalt meg Mrs. Bloxby. – Ha maga már nem akarja Jamest, akkor miért nem hagyja, hogy valaki más tegye boldoggá?

– Természetesen hagyom – vágta rá Agatha. – Nem gondolja, hogy bele akarok avatkozni, ugye? – Maciszemeit belefúrta Mrs. Bloxby szelíd tekintetébe.

– Isten őrizz! – kiáltott Mrs. Bloxby, de valahogy inkább imának hangzott, mint egy felkiáltásnak.

Amikor Agatha hazaért, örölt az agya, mint a gőzmalom. Az a gondolat kavarta fel, hogy James talán feleségül vesz valakit,

akivel boldogok lesznek, miközben vele, Agathával boldogtalan volt.

Ám aznap este befutott Charles, és mindjárt ezzel kezdte:

– Hallottál Jamesről és Maryről?

– Igen – mondta Agatha kurtán.

– Kellően felhúztad magad?

– Ne beszélj hülyeségeket, Charles. Kívánom, hogy boldogok legyenek.

– Ó, tényleg? Na, mindenesetre újra itthon vagy. Feladtad a küzdelmet Piddleburyben?

– Megvárom, míg a rendőrség eltűnik, és szabad kezet kapok. Nem olyan hely, mint manapság a legtöbb cotswoldsi falu, ami tele van jövevényekkel. Máshol mindenki arról panaszkodik, hogy az olyan jöttmentek, mint én megvesszük a házakat, a fiatal falusiak elől elhappolva. Valamiért tartja magát a rögeszme, hogy a friss házásoknak mindjárt új otthonba kell költözniük. Régen együtt laktak valamelyikük szüleivel, gyűjtögettek, beköltöztek egy szoba-konyhába, aztán tovább spóroltak, hozzájutottak egy önkormányzati lakáshoz, vagy félretettek annyit, hogy felvehessenek hitelt. De ma már minden az azonnali jutalomról szól. Vagy a szülei adják el a házukat a jövevényeknek, vagy eleve nagyon rossz állapotban vannak az épületek, de mindenki igyekszik a városokba. A befektetők felvásárolják a házakat, rendbe hozzák, elkezdi nyaralóként bérbe adni, és végül lakóházként eladják. Piddlebury más. Nagyon kicsi, és távol esik a turistaútvonalaktól. Egy titkos kis zug. Jerry Tarrantal ellentétben én biztos vagyok benne, hogy valaki tud valamit,

csak nem mondja el. Sam Framington azt állítja, ő ismeri a tettes kilétét, de ő az egyike a kevés új lakosnak, és nem hiszem, hogy van bizonyítéka.

– Veszélyes számára ilyesmit állítani – jegyezte meg Charles.

– Hacsak a gyilkosunk nem nézi Samet pont olyan ostobának, mint engem – morfondírozott Agatha.

A szomszédban James Lacey eközben le-föl járkált.

– Mi a baj? – kérdezte Mary.

– Charles Fraith épp most érkezett meg a szomszédba egy nagy sporttáskával.

– És?

James hirtelen leült.

– Egyszerűen nem akarom, hogy Agathát sérelem érje.

Mary elnyomta az indulatát.

– Biztos vagyok benne, hogy Agatha Raisin elég idős ahhoz, hogy vigyázni tudjon magára.

– Igazad van, mint mindig, Mary – sóhajtott James.

Milyen pihentető volt Mary társasága Agatháéhoz képest! Nem fedte be az arcát vastagon festéssel, nem viselt nevetségesen rövid szoknyákat vagy bokatorósen magas sarkú cipőket. Nem füstölt, mint egy gyárkémény, és nem rohangált gyilkosok nyomában.

James – és minden más helybéli – legnagyobb csodálkozására Agathát nem izgatta az exe. Kivett egy rövid szabadságot, és augusztus elején elutazott egy hétre Dél-Franciaországba. Hazatérése után újra átolvasta a jegyzeteit a piddleburyi

gyilkosságokról, és úgy döntött, ideje újra ellátogatnia a faluba. Ez jó ürügy is volt számára, hogy elhagyja Carselyt, ahol James és Mary bimbózdó szerelme egy ideje virágba borult. Vagy legalábbis sok falubeli örömét lelte abban, hogy ekként számolhatott be Agathának a dolgok alakulásáról.

Agatha elhatározta, hogy ezúttal magával viszi Phil Marshalt. Phil a hetvenes éveiben járt, és fehér hajával, lágy vonásaival könnyen bizalmat ébresztett az emberekben. Charlesről Agatha nem hallott a legutóbbi látogatása óta.

Az augusztusi időjárás rémesen alakult a szüntelenül szakadó eső miatt, de amikor szeptember legelején Agatha és Phil leparkoltak a maguk autójával Piddleburyben a Zöld Ember előtt, ragyogott az őszi nap.

– Micsoda kis ékszerdoboz ez a hely! – nézett körül Phil. – Hol kezdjük?

– Letesszük a bőröndöket a szobánkban – mondta Agatha –, bekapunk valami ebédet, és kitaláljuk, kinél kezdjük a kérdezősködést.

Moses először meglepődött, aztán bizalmatlannak látszott, amikor a két nyomozó belépett, és Agatha két szobát kért.

– Nem gondoltam, hogy visszajön – mondta a fogadós.

– Felteszem, a rendőrség már nincs a faluban – puhatolózott Agatha.

– Nem, minden újra a régi nyugalomban.

– Hogy lehet minden újra a régi nyugalomban, ha egyszer egy gyilkos mászkál itt szabadon? – kiáltott fel Agatha.

– Nekünk itt az a véleményünk – folytatta Moses, miközben átnyújtott két rézkulcsot –, hogy valami őrült elmebeteg volt a

tettes, aki máshonnan jött.

Phil látta Agathán, hogy hosszú érvelésbe készül belebocsátkozni, ezért finoman megköszöri a torkát.

– Ezt később is meg tudjuk vitatni, Agatha.

– Miért állítottál le? – támadt neki Agatha, amikor már a kerthelyiségben ültek.

– Mert csak feleslegesen pazaroltad volna az érveidet – magyarázta Phil türelmesen. – Azt akartad bizonyítani, hogy egy idegen nem tudhatott a pincében tartott bodzaborról, máskülönben hogyan jutott volna le, és tette volna a mérgezett üveget a rekeszbe, azt meg főképp honnan tudta volna, mikor fognak beleinni. Moses makacs fickónak tűnik. Mit szeretnél, hol kezdjem a nyomozást?

– Próbálkozz először Mrs. Ada White-nál. Lássuk, hogy ki tudjuk-e szedni belőle, milyennek találta Brian Summert, amíg a férfi ott lakott nála. Én majd elmegyek a parókiára, miután beszéltem Jerryvel. Felhívlak, ha van bármi fejlemény.

Jerry örömmel üdvözölte Agathát.

– Nem lesz könnyű dolga – figyelmeztette.

– Még annál is nehezebb, mint legutóbb?

– Ó, igen. Mindenki ragaszkodik ahhoz az elképzeléshez, hogy valaki idegen követte el a gyilkosságokat. Ugyan nincsenek már rokoni házasságok a faluban, de mintha mindenkit ugyanaz az elmebaj kerített volna hatalmába.

– Azt gondoltam volna, hogy egy olyanvalaki, mint Peter Suncliff nem béget együtt a nyájjal.

– Nem tudom. Csak most ért vissza a szabadságáról.

– És mi a helyzet az udvarház úrnőjével, aki azt állítja, hogy tudja, ki a tettes?

– Az a helyzet, hogy a mi Lady Samanthánk a leghangosabb képviselője az idegen elkövető nézetének.

– Különös. Kíváncsi vagyok, tényleg rájött-e, ki a tettes.

– Maga nem ismeri ezt a falut. Ha ez tényleg így lenne, akkor mindenki más is azonnal tudná, ki a tettes és miért tette. Ráadásul az egész falu boldog, hogy végre újra élhetik a maguk nyugodt kis hétköznapiakat, anélkül, hogy az örökös gyanakvás mérgezné a léggözt. Maga nem lesz most népszerű.

– Akarja, hogy folytassam a munkát?

– Persze, természetesen.

– Csak azokat az órákat számlázom ki, amelyeket munkával töltök.

Jerry összetette gondosan ápolt kezeit, mintha imádkozna.

– Ezzel együtt aggódom. Félek, hogy ha újra kérdezősködni kezd, újabb gyilkosság történik, és csak remélni tudom, hogy nem maga lesz a következő áldozat.

***

Miközben Agatha befelé sétált a faluba, mintha az egész vidék békés álmát aludta volna. A házak aranyló termésköveit a nap sápadt tányérja világította meg. Éppen Gloria háza mellett haladt, amikor meglátta az „Eladó” táblát, és belülről zajokat hallott. Odasétált a bejáráthoz és becsöngetett.

Egy nő dugta ki a fejét.

– Igen? – kérdezte.

– Agatha Raisin vagyok, és Gloria French gyilkosának megtalálásával bíztak meg.

– A lánya vagyok, Tracey. Jöjjön be.

Tracey nem igazán hasonlított az anyjára, nagyon karcsú volt, a feje hosszúkás, a szája aprócska.

– Próbálom eladni a bútorokat, de állandóan beállítanak a falusiak, hogy adjak vissza ezt vagy azt, amit az anyám elkért tőlük, de már nem szolgáltatott vissza. Ismervén az anyám rossz hírét, hinnem kell nekik. A szállítók holnap jönnek. Először arra gondoltam, hogy mindent hagyok, ahogy volt, és úgy adom el a házat, de mivel a helybéliek folyton megjelennek a követeléseikkel, inkább megszabadulok mindentől.

– Maga örökölte a házat?

– Én és a bátyám. A végrendeletnek megfelelően mindenem osztozunk. A rendőrség, úgy tűnik, feladta a nyomozást.

– Ó, sosem adják fel, ahogy én sem – mondta Agatha. – Talán maga segíthet nekem. Honnan tudhatta valaki, hogy azon a bizonyos délelőttön, abban a konkrét időpontban a maga édesanyja le fog menni a pincébe, és ital után néz?

– Komoly problémái voltak az alkohollal. Olykor-olykor nagyon elszaladt vele a ló. Néha egész sokáig elvolt ital nélkül, aztán valami felizgatta, és rögtön az üveg után nyúlt.

– Vajon mi izgathatta fel aznap reggel?

– A lelkésztől tudom, hogy anyám meghívta őt és a feleségét aznap egy italra, de a lelkész kimentette magukat. Ám mielőtt letette volna a telefont, a plébános felesége megszólalt a háttérből: „Sikerült leráznod?” A lelkész ez feldúlta, mert mint elmondta, anyám sokat tett a templomért, és az utolsó,

amit életében kapott a parókiától, egy ilyen nyers visszautasítás volt.

„Kíváncsi vagyok, vajon Clarice Endenbury tudott-e Gloria ivási szokásairól”, tűnődött Agatha. Aztán körülnézett a szobában. A szeme megakadt egy fiókos szekrényen, ami a fal mellett állt. Bár Agathának vajmi kevés ismerete volt az antik tárgyakról, megvolt az a ritka ösztöne, hogy felismerje az értékes bútort.

– Nehogy holnap odaadja a szállítóknak ezt a komódot – mondta.

– Miért? Értékes?

– Szerintem igen, bár nem értek hozzá.

Agatha odalépett, és alaposan szemügyre vette. Mélymahagóni árnyalatú, négyszögletes tetejű komód volt, ovális rézfogantyúkkal, faragott lábakkal.

– Láttam egy hasonlót tavaly egy régiségkereskedésben Stow-on-the-Woldban – méregette a bútort Agatha. – Azt mondták, III. György korából való, és több mint ezer fontot kértek érte. Fotózza le, mutassa meg a Suther's aukciósháznak Mircesterben, de a szállítóknak ne adja oda.

– Különös – gondolkodott el Tracey. – Úgy értem, anyámnak sosem volt ízlése.

– Nem valószínű, hogy elkérte valakitől – vélekedett Agatha –, különben már itt lennének érte, hogy visszaköveteljék. Elég soká tartott, míg eldöntötte, hogy eladja a házat.

– Mindenütt rendőrök nyüzsögtek, és nem akartam addig láb alatt lenni, míg el nem csendesedik minden. Wayne, a bátyám azt mondta, inkább rám hagyná az ügyintézését.

– Hallott valamit arról az édesanyjától, ki gyűlölhette őt? Annyira, hogy aztán meg is ölte.

– Nem beszéltünk egymással. Annak idején megpróbált beleavatkozni a házasságomba. Ez öt éve volt. Közöltem vele, hogy nem akarom többé látni. Wayne-nel is gonosz volt, eladta alóla a gyárat, úgyhogy a bátyám hallani se akart róla többet.

– Van alibijük a bátyjával az édesanyjuk halála idejére?

– Persze. Én a farmon voltam, láttak a szomszédok. Wayne a munkahelyén volt az üzemben egész nap, alkalmazottak százaival találkozott. Nagyon szeretném, ha megtalálnák a gyilkost. Nem fogok megkönnyebbülni addig, míg meg nem szabadulok a bútoroktól, és elhagyhatom ezt a falut.

Phil Ada White konyhájában ült, kávéit ivott és piskótát evett. Ada férje, Keith is leült velük, amikor Phil megérkezett, de aztán visszament dolgozni.

– Szörnyű időszak lehet ez magának – mondta Phil.

Ada szeme megtelt könnyel. Phil átnyújtott neki egy tiszta zsebkendőt. Ada megtapogatta vele a szemét, és így szólt:

– Az a rengeteg kérdés a rendőröktől! Elvitték az összes palackot, amiben a házi bort tartottam, és összetörték az igazságügyi laborban. Azóta is várom a kompenzációt. De a rendőrség még mindig nem olyan szörnyű, mint a sajtó. Gyakorlatilag bűnöst csináltak belőlem. Jött egy ügyvéd Londonból, aki felajánlotta, hogy bepereli a lapokat, de én csak azt akartam, hogy legyen már vége ennek az egésznek.

– Szerintem is jó ötlet volna perelni – vélte Phil. – Eltette a vádaskodó cikkeket?

– Nem, elégettem.

– Kár. De a főnököm, Mrs. Raisin biztosan tud ajánlani egy jó ügyvédet.

– Nem akarok bíróságra menni!

– Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Raisin meg fogja találni a gyilkost, és amint ez megtörténik, szerez egy ügyvédet, akinek a segítségével kiperelheti az újságírókat a nadrágjukból is.

Ada a könnyei közt Philre mosolygott.

– Maga egyáltalán nem olyan, mint egy nyomozó.

– Az nem baj – mosolygott Phil. – És most gondolja át alaposan. Ki akarhatta megölni a faluból Gloria Frenchet?

– Mindenki azt mondja, valami örült lehetett, aki nem idevalósi. Bárcsak igaz lenne. Volt egy szörnyű időszak, amikor mindenki gyanakodott mindenkire. Először valamennyien kedveltük Gloriát. Nagyon sokat tett a templomért. Befurikázta az idősebbeket a kocsiján Mírcesterbe bevásárlónapot tartani, vagy a közösségi ünnepeken vállalt munkát. De aztán olyan, hogy is mondjam, nyers lett és erőszakos. Azt beszéltek, sokat iszik, de én sosem láttam részegen, és Moses a kocsmából megerősítette, hogy csak limonádét ivott vagy üdítőt, amikor benézett. Persze az igaz, hogy voltak ezek a kölcsönkérős ügyei, és sosem adott vissza semmit.

– Magától kért valamit?

– El akart vinni egy rekesz bodzabort a templomi vásárról. Élesen rászóltam, hogy fizesse ki. A nap végén aztán kerestem a bort. Hat üveg egy dobozban, és betettem a kávézóban egy asztal alá, arra az esetre, ha kifognánk belőle. Eltűnt! Számon kértem Glorián, de letagadta.

- Hallották mások is, hogy megvádolja?
- A falu nagyja, azt hiszem.
- Mi a helyzet a férfiakkal? – kérdezte Phil. – Voltak szerelmi afférai?
  - Próbálkozott. Kivetette a hálóját a plébánosra, de az annyira repesett a templom felújítása miatt, hogy észre sem vette – vagy úgy csinált, mintha nem venné észre. A felesége utálta Gloriát.
  - És Samantha Framington? Nem mondott olyasmit, hogy tudja, ki a gyilkos?
  - Most azt állítja, csak viccelt. Hülye egy vicc, és veszélyes is. Mi van, ha a gyilkos tényleg a faluban van?
  - És milyennek találta Mr. Brian Summert? Magánál lakott, úgy tudom.
  - Még mindig itt van szegény ember.
  - Nem ment vissza az iskolába?
  - A sajtó előásott valami iskolai mérgezéses ügyet, és a rendőrség rászállt a kérdezősködéssel. Kért egy igazolást az orvostól, hogy depresszióban szenved, és kivett egy év fizetés nélküli szabadságot.
  - Azt gondoltam volna – folytatta Phil –, hogy igyekszik minél távolabb kerülni ettől a falutól.
  - Végtelenül kedves ember. Mi itt kívül vagyunk a falun. Szeret nagyokat sétálni. Azt mondja, ez gyógyítja.

***

Agatha senkit nem talált a parókián. Próbálkozott a

templomban, de zárva volt. Mrs. Bloxbytól tudta, hogy a templomok a tolvajok kedvelt célpontjai lettek.

Átsétált a vegyesboltba, ahol Jenny Soper épp kifelé indult az üzletből.

– Ó, hát újra itt van? – kiáltotta. – Azt hittem, már az egész ügy el van felejtve.

– Hogy lenne elfelejtve, amikor a gyilkost még nem kapták el?

Odalépett hozzájuk Peter Suncliff is.

– Újra minálunk? – érdeklődött.

– Jenny épp most mondta, hogy azt hitte, már el van feledve az ügy – jegyezte meg Agatha. – Mégis, hogyan felejthetnék el, amikor nincs meg az elkövető?

– De hát azóta nem történt semmi – érvelt Jenny. – Nem igaz, Peter? Nem arra utal ez is, hogy valami idegen lehetett, egy őrült?

– Ahhoz túl jól el volt tervezve – mondta Agatha. – És egy idegen azonnal feltűnne egy ilyen aprócska faluban, mint ez.

– Igen, de ott az erdő... ahol Craig Uptont megmérgezték – tiltakozott Jenny.

– Craig azért lett a méreg áldozata, mert ellopott egy üveg bort az autóból – mondta Agatha. – Látták valahol Sam Framingtont?

– Én láttam korábban, a lelkészlakba ment be – felelte Peter.

Agatha nyugtalan lett. Miért nem felelt senki a csengetésre, amikor a parókián járt?

Elköszönt a pártól, és visszasietett a lelkészlakhoz. Most már egyszerre zörgette az ajtót és nyomta a csengőt, de semmi

válasz.

Tétován állt az ajtóban. Lehet, hogy mind holtan fekszenek a kertben. Próbálta meglódult képzeletét lecsendesíteni, de végül meggyőzte magát, hogy abból baj nem lehet, ha hátrakukkant a ház mögé. Csakhogy a hátra vezető ösvény a ház mellett egy lelakatolt, magas vaskapuval volt elzárva. A templom a sírkerttel a szomszéd telken állt. Talán a temetőből nyílik egy kis rálátás a lelkészék kertjére.

Agatha átment a sírkertbe, és befurakodott a régi, mohás sírkövek közé. A lelkészlak kertjét egy magas kőfal választotta el a temetőtől, de néhány régi sírkő neki volt támasztva a falnak. Örvendezve, hogy kivételesen lapos talpú cipőt vett, Agatha felkapta a szoknyáját, megragadott néhány kiálló rücsköt az ódon kőfalon, és feltornázta magát olyan magasságba, hogy átlásson a túloldalra.

Sam és Clarice a teraszon ültek a kerti asztal körül, és egy üveg bort iszogattak.

Fred lépett ki a házból, és így szólt:

– Elmegyek a boltba, aztán visszamegyek a birtokra.

– Jól van – mondta Sam. – Biztos vagy benne, hogy az a rémes nyomozó már felszívódott?

– Biztos, biztos. Az a nyomulós néember.

Agathát elöntötte a méreg, az indulattól felhúzódkodott a fal tetejére, de akkora lendülettel, hogy átbucskázott rajta, és a lelkészlak kertjének sűrű pázsitján landolt a túloldalon.

Clarice és Sam egyszerre kapták oda a fejüket. Agatha feltápászkodott, leporolta magát, és egy kényszeredett vigyorral közölte:

– Gondoltam, csak benézek.

– Ez birtokháborítás! – kiáltotta Clarice. – Mi a fészkes fenét csinál itt maga?

– Attól félttem, hogy valami szörnyűség történt magukkal – védekezett Agatha. – Hallottam, hogy maga, Sam, idejött a parókiára. És azzal váltunk el legutóbb, hogy szándékában állt bejelenteni, miszerint ismeri a gyilkos kilétét. Ez elegendő ok arra, hogy elsődleges célponttá váljon.

– Csak tréfa volt – jelentette ki Sam metsző hangon.

Fél, gondolta Agatha.

– Megfenyegette valaki? – kérdezte.

– Nem, senki!

Ekkor a lelkész jelent meg a teraszon.

– Nocsak, Mrs. Raisin, miért ácsorog ott? Van még bor, drágám?

– Mrs. Raisin épp menni készült – nyomta meg a szavakat Clarice. A tekintetét Agatha arcába fúrta.

– Az az igazság – mondta Agatha nagy vidáman –, hogy egy pohárka bor csuda jólesne! – Odalépett az asztalhoz, kihúzott egy széket, leült, és körbehordozta a mosolyát.

– Hozok egy poharat – mondta sietősen Clarice, aki hirtelen visszavedlett a lelkészfeleség szerepébe.

– Én elmentem – közölte Sam, és felállt.

– Ó, de kár – sajnálkozott Agatha nyájasan. – Szerettem volna néhány dolgot megkérdezni magától.

– Most nincs időm. Nagyon elfoglalt vagyok. – Azzal a lady már el is rohant.

– Nos, Mrs. Raisin – szólalt meg a lelkész –, hogy halad a

nyomozással?

Clarice megjelent a pohárral, kitöltött Agathának egy kis bort, és hangos koppanással odacsapta elé az asztalra.

– Óvatosan, drágám – intette finoman a férje.

– Bocsánat – motyogta Clarice.

– Nem értem, miért döntött úgy az egész falu, hogy a gyilkosságokat valami messziről jött elmebeteg vitte véghez – mondta Agatha.

A plébános meglepettnek látszott.

– Én ezt most hallom először. Te tudtad ezt, Clarice?

– Ez tűnik a legeszszerűbb elképzelésnek – bólintott Clarice.

– Hiszen minden ismét békés, és nem történt semmi újabb probléma.

– Nem igazán nevezném „problémának” a gyilkosságot.

– Bizony-bizony – helyeselt a lelkész. – De hogyan segíthetnénk önnek?

Agatha bosszús volt. Clarice-hez fordult:

– Maga ott volt Gloria házának hátsó bejáratánál, amikor a gyilkosság történt. Egyáltalán nem látott semmit?

– Micsoda? – nézett meglepetten a lelkész. – Én akkor már lemondtam a látogatásunkat nála.

– Hirtelen eszembe jutott, hogy vissza akarom kapni a Crown Derby tálunkat – magyarázkodott Clarice, gyilkos pillantást lövellve Agathára. – Mondtam már magának, hogy hangokat hallottam, és azt hittem, a nő szexel valakivel.

– Isten az égben! Miért nem mondtad el ezt nekem? A rendőrség tudja?

– Nem akartam belekeveredni – védekezett Clarice. – Nem

láttam senkit, és nem hallottam semmit, leszámítva azokat a furcsa zajokat.

– De hát lehet, hogy megmenthetted volna! – kiáltott a lelkész. – És miért gondoltad éppen azt, hogy szexel, annyi más lehetőség közül?

– Mert mindig valamelyik férfi után loholt – vágta rá Clarice duzzogva. – Ahogy téged is hajkurászott, Guy, hát az szégyentelen volt.

A férje őszintén megrendültnek látszott.

– Biztos vagyok benne, hogy csak képzelődtél – jelentette ki. – Én sosem vettem észre ilyesmit.

– Soha nem is szoktál – motyogta Clarice keserűen.

Agatha fásultan beletörődött, hogy akármeddig is ül itt, úgysem fog semmi lényegeset hallani, de arra még esdekelve megkérte Clarice-t, próbáljon visszaemlékezni bármire, ami ott és akkor történt.

A ház elől felhívta Philt, aki már visszaért a kocsmakertbe, és ott várakozott, hátha a főnöke jelentést kér tőle.

Agatha oda is sietett, és Philt egy szilfa árnyékában találta, amint limonádét kortyolgatott.

Amikor Phil elmesélte neki, hogy Brian Summer még mindig a faluban van, és Ada White-nál lakik, Agatha felragyogott. Jóllehet, nem ismerte volna be magának, még mindig igyekezett találni valamit, ami eltereli a gondolatait Jamesről és Maryről.

***

Mary elutazott a rokonait meglátogatni Deale-be, James pedig egy helyi lapnak adott interjút. Gyűlölte az interjút, de tisztában volt vele, hogy reklámoznia kell a könyveit, amennyit csak lehet. Amikor eljött a szerkesztőségéből, elhatározta, hogy beugrik a nyomozóirodába, hátha Toni szabad lesz egy közös vacsora erejéig. James érezte, hogy a lánynak szüksége van rá, hogy valaki felvidítsa.

Toni bent volt, és azt mondta, örömmel vacsorázik Jamesszel. Simon is ott ült az asztalánál, és Jamesnek feltűnt, hogy amikor kifelé mentek Tonival, a fiú mérgesen nézett rá.

Lefelé menet a lépcsőn habozott egy pillanatig.

– Lehet, hogy vissza kéne mennem, és Simont is elhívni.

– Ne, kérem – mondta Toni. – A nap legnagyobb részében együtt vagyok Simonnal, és ez pont elég.

– Hol szeretnél enni?

– Szép idő van még most is. Bárhol, ahol ki lehet ülni.

– A George Hotelnek van egy terasza, nézzük meg, kapunk-e asztalt.

Hamarosan már kint ültek a George teraszán, ami a hotel háta mögött elterülő kertre nézett.

Miután rendeltek, Toni sóhajtva hátradőlt a székén.

– Ez olyan kedves magától. Lehet, hogy haza kellett volna mennem, és átöltözni valami alkalomhoz illőbb ruhába.

– Nagyon csinos vagy – jegyezte meg James, és őszintén így is gondolta. Toni szőke haja megnőtt, és lazán omlott a vállára. Kék farmeringet viselt, ami jól illett a szeméhez, rövid farmerszoknyát, és magas sarkú szandált.

– Hogy van Mary? – érdeklődött Toni.

– Elment meglátogatni a rokonait. Én épp túlestem egy interjún, és kedvem támadt kicsit lazítani. Hogy boldogul Agatha?

– Visszament Piddleburybe Phillel. Még nem hallottam felőlük.

– Luke nem csinált semmi zúrt?

– Nem, egyáltalán. Nem értem én ezt. Elég jó nyomozónak számítok, jól mérem fel az embereket, de amikor idősebb férfiakra van szó...

– Nos, ha ismét arra ébrednél, hogy vonzódni kezdesz egyhez, csak hozd el az öreg James papához, és majd én megnézem magamnak.

– Köszönöm. Így fogok tenni.

– Mesélj, milyen ügyeken dolgoztok mostanában? – érdeklődött James.

Míg ettek, Toni beszélt. James elnézte őt, és arra gondolt, nincs meglepve, hogy az érettebb férfiak belezúgnak. Üde volt és csinos.

Miközben mesélt, Toninak átfutott az agyán, hogy James milyen vonzó, ahogy napbarnított arcából kiragogy a kék szeme. Valahogy mindketten hosszan időztek a kávéjuk felett, nem akaródzott nekik véget vetni az estének.

Végül Toni szólalt meg:

– Köszönöm a vacsorát. Nagyszerű volt. Mikor jön vissza Mary?

– Sajnos még odébb van – felelte James. – Neki kellett volna vezetnie a tombolát a szombati mulatságon, de most úgy néz ki, rám marad a feladat.

– Van egy ötletem – dőlt előbbre Toni. – Én is elmegyek, és segítek magának.

– Megtennéd? Ez pompás lenne!

Simon vakon meredt a tévékészülékére a lakásában. Borzasztó szívesen felhívta volna Agathát, hogy elmondja neki, James elvitte Tonit vacsorázni. De Toni dühös lenne érte, akárcsak James. Azért rajta fogja tartani a szemét Tonin.

***

Agatha meglátta Peter Suncliffet egy másik asztalnál, és odament, hogy elbeszélgessen vele.

– Most meg mi van? – kérdezte a férfi.

– Kiderült, hogy Gloriának alkoholproblémái voltak, és rendszeresen felöntött a garatra, amikor ideges volt. A gyilkosság reggelén a Jennyvel való szóváltásán kívül történt valami egyéb is? Valaki más is felzaklatta?

– Ott volt még akkor a boltban Mrs. Tripp is – gondolkodott el Peter vonakodva. – Gloria mondott valami csúnyát Jennynek, hogy Jenny a menopauza miatt ilyen, erre Mrs. Tripp azzal vágott vissza, hogy Jenny ahhoz még túl fiatal, viszont Gloria már túl van rajta. Nem emlékszem, hogy zajlott pontosan.

Agatha visszament Philhez, és elmondta, amit Petertől hallott.

– Jól van – mondta Phil –, menjünk és látogassuk meg Mrs. Trippet.

Agatha tudta, hogy az idős hölgy valószínűleg kikövetel majd

egy kis felolvasást valamelyik romantikus regényből.

– Inkább te menj – javasolta Philnek. – Te biztosan gyengédebben bánsz vele.

– És te mit csinálsz?

– Átnézem újra a jegyzeteimet, hátha elsiklott a figyelmünk valami fölött.

– Hát jól van – egyezett bele Phil, de kíváncsian méregette Agathát, mi ez a lapítás.

Agatha a kollégája után nézett, ahogy az elsétált. A hőségnek megfelelően öltözött: sötétkék pamutinget és sötétkék vászonnadrágot viselt. Fehér haja sűrűn, egészségesen csillogott. Figyelemreméltó az ő korához képest, gondolta Agatha, aztán búsan emlékeztette magát, hogy Phil nem dohányzik, és szinte soha nem is iszik egy pohárával sem.

– Maga az a másik detektív – állapította meg Mrs. Tripp, miután kinyitotta az ajtót Philnek. – Jöjjön be.

Phil belépett a zsúfolt nappaliba.

– Üljön le – mutatott a fotelre Mrs. Tripp –, és olvasson nekem.

– Szeretnék néhány kérdést feltenni önnek – próbálkozott tétován Phil.

– Először az olvasás!

Az asszony Phil kezébe nyomta a *Debora vágyai* című remekművet, majd így rendelkezett:

– Az ötvenedik oldaltól.

Phil csapdában érezte magát. A kicsinyke szobában hőség volt, a napfény a számtalan berámázott fotó ezüstkeretén

táncolt.

Phil kinyitotta a könyvet, és olvasni kezdett.

„Dulwater márkija Deborah remegő alakja fölé hajolt. »Csókoljon meg!« – parancsolt rá. »Nem lehet! – zokogta Deborah. – Csak kihasznál, mert szegény vagyok!«”

Horkolás.

Phil felnézett a könyvből. Mrs. Tripp elaludt. Phil felállt, hogy induljon. Az asszonynak ekkor kipattant a szeme.

– Olvasott?! – kérte számon Philt.

– Hosszú oldalakat – védekezett Phil, remélve, hogy az öregasszony elhiszi.

– Üljön le – mormogta Mrs. Tripp. – Mit akar tudni?

– Van valami elképzelése, hogy ki követte el a gyilkosságokat?

– Megmondom én magának, valami jöttment bolond.

– De ön azt mondta korábban – folytatta Phil, belepillantva a jegyzeteibe –, hogy a lelkész felesége a bűnös.

– Először azt hittem, ő, de tévedtem.

– Nézze – mondta Phil türelmesen –, hogyan tudna egy idegen hozzájutni Mrs. White bodzaborához, és kicserélni azt rebarbarával mérgezett italra?

– Ezek az elmebajosok elég okosak tudnak lenni.

– Tételezzük fel, hogy kiderül, a tettes falubéli. Ez esetben van ötlete, ki lehet az?

– Nem, és csak pazarolja itt az idejét. És örülhet neki, hogy így van. Gondoljon csak bele! Ha a gyilkos itt van a faluban, maga lehet a következő áldozat. – Kotkodácsolásszerű vihogást hallatott, és pállott lehelete megcsapta Philt.

Agatha rájött, hogy ha Brian Summer sétálni ment, akkor valószínűleg az erdőt vette célba. Elhajtott hát kocsival a fák széléig, kiszállt a kocsiból, és gyalog folytatta az útját. Hálás volt a zöld lombok hűvöséért.

Nem várt nagy eredményeket attól, hogy megtalálja Briant, de úgy érezte, a semmittevésnél minden cselekvés jobb. Ha nem sikerül találkoznia a férfival, majd elmegy White-ék farmjára, és hátha Ada megengedi, hogy megvárja ott a férjét.

Fél óra gyaloglás után Agatha arra jutott, hogy inkább visszasétál, és már épp megfordult volna, amikor a fák közül előbukkant egy tisztás. A közepén egy farönkön ott ült Brian Summer, és egy könyvet olvasott. Felnézett, meglátta Agathát, ekkor talpra ugrott, és látszott rajta, hogy készen áll a menekülésre.

– Érdekelne, miért döntött úgy, hogy faluban marad – mondta Agatha, míg a férfihoz közeledett.

Az szerencsétlenül visszaereszkedett a rönkre, Agatha pedig leült mellé. Pont olyan vonzó volt, mint amire Agatha emlékezett: magas, izmos alkat, sűrű fehér haj.

– A véget nem érő rendőrségi kérdezősködések után depresszióba süllyedtem. A rendőrség mindent előásott arról a korábbi esetről, amikor egy tinédzser meghalt a partin. Tud erről az ügyről?

– Igen.

– Egy orvossal kiírtattam magam. Itt nagyon békés. Az utolsó faluk egyike lehet ez Cotswoldsban, ami el van vágva a világtól.

– De miért pont itt annyi más hely közül? Ahol két megoldatlan gyilkosság lóg a levegőben.

– Úgy éreztem, nekem van a legkevesebb félnivalóm a gyilkostól.

– Miért?

– Én nem ismertem Gloria Frenchet. Elképzelésem sincs, ki ölhetette meg.

A férfi rövidnadrágot viselt, Agatha lopva megjáratta a szemét az erős, izmos lábán.

– Nem vacsorázunk együtt ma este? – kérdezte felderülve.

– Nagyon kedves magától. – Brian egy könnyed mozdulattal talpra szökkent. – De inkább magamban szeretek lenni mostanában.

– Hát akkor, viszlát – motyogta Agatha a közönyös fának, amint Brian elmasírozott, és lassan eltűnt a szeme elől.

Mikor Agatha visszaért a fogadóba, Phil éppen megérkezett Mrs. Triptől.

– Nem sok szerencsével jártam – újságolta. – Tényleg nincs halvány sejtelve sem. Csak egy bolond vénasszony. És még bűdös is.

– Nekem sem volt szerencsém Briannel – felelte Agatha. „Több szempontból sem”, tette hozzá magában. – Igyunk egy teát, és találjuk ki, kivel beszéljünk legközelebb.

A tea fölött a kertben összedugták a fejüket a jegyzeteik fölött.

– Szerintem elmehetnénk közösen Samhez – javasolta Agatha. – Egyre inkább úgy érzem, valami információt visszatart.

Megitták a teát, és elsétáltak az udvarházhoz.

– Ma van Carselyben a mulatság – jegyezte meg Phil. – Jó időt kaptak hozzá.

James és Toni boldogan teljesítették közösen a szolgálatot a tombolastandnál.

– Idén sokkal jobbak a nyereményeink – állapította meg James. – Általában újrahasznosítják az előző évben nyert vackokat. Egy jegyet, Mrs. Arnold?

Carsely legrosszindulatúbb lakója vett egy tombolajegyet, és Toni megforgatta a kereket.

– Nyert! – újságolta. – 83-as szám.

– Csak egy doboz szardínia – morogta Mrs. Arnold. – Olcsójánosok.

Simon egy használt könyveket kínáló állvány mögül figyelte Tonit. A lány szőke haja lazán a vállára omlott, és csillogott a napfényben. Nevetett valamin, amit James mondott. Rövid sortja látni engedte hosszú, leburnult lábát, fehér blúzát a derekán csomózta össze.

Szemlátomást élvezték egymás társaságát. Hál' istennek, hogy James olyan öreg, gondolta Simon. Úgy saccolta, az ötvenes évei elején járhat, és Toni még csak húsz sem volt. Ekkor eszébe jutott Toni vonzalma az idősebb férfiak iránt, de el is hessegette a gondolatot. James mindig amolyan nagybácsiféleség volt Toninak.

Nem akarta, hogy rajtakapják, amint leskelődik. Úgy döntött, visszamegy Mircesterbe. Toni a főtéren szokott leparkolni a kocsijával. Majd a nap végén ott megvárja a lányt, és meglátja,

hátha lesz kedve elmenni vele egy italra.

Mrs. Bloxby a süteményes standnál árusított, és nyugtalanul figyelte Tonit és Jamest. Tisztában volt vele, hogy a lány a legkevésbé sincs tudatában a szépségének. Hirtelen azt kívánta, bárcsak a lehető leghamarabb visszatérne a faluba Mary Gotobed.

A nap végén James így szólt:

– Hát, gyakorlatilag mindentől megszabadultunk. A lelkészünk a kincstárnok, úgyhogy átadom neki a pénzt. El akarsz menni?

– Segítek elpakolni a standot – ajánlkozott Toni. – Van még egy kis időm.

– Randid van este?

– Csak magammal – mosolygott Toni. – Ma játsszák *A némafilmest*, egy francia fimet a Művészmoziban.

– Még nem láttam – csillant fel James szeme. – Mit szólnál hozzá, ha köszönetképpen meghívnálak rá, és utána harapnánk valamit?

Simon látta, hogy Toni befordul a főtérré, és leállítja a kocsit. Csalódottan vette azonban észre, hogy James is odaparkol mellé. Mindketten kiszálltak, és együtt elsétáltak. Simon követte őket, és látta, hogy bemennek a moziba. Gondolta, ő is vesz jegyet, de észbe kapott, hogy ha Toni meglátja, rájöhet, hogy utána szaglászik.

Inkább visszament az irodába, leült a számítógépe elé, és küldött egy e-mailt Agathának. „Itt minden csendes. Hogy

boldogul? Toni és James a tombolastandot vitték a mulatságon Carselyben, és most moziba mentek. Jó látni, hogy James vigyáz rá. Simon.”

Agatha és Phil visszamentek az udvarházhoz, mert korábban nem jártak sikerrel. Ezúttal Fred nyitott ajtót. Jó hosszan megbámulta őket, vállat vont, majd bement a házba, de az ajtót nyitva hagyta. Rövid tétovázás után Agatha és Phil követték. Hallották Fred hangját a szalonból:

– Az a randa tehén visszajött.

Majd Sam dühös felcsattanását:

– Nem tudod elzavarni?

Agatha belépett a szalonba, mögötte Phil.

– Mi az már megint? – reccsent rájuk Sam. – Már teljesen kimerít a sok kérdezősködés.

– Van egy olyan érzésem, hogy tud valamit – mondta Agatha.

– Valamit, amit nem mond el nekünk.

– Ha bármit tudnék, közöltem volna a rendőrséggel. Nincs több mondanivalóm – vetette oda Sam. – Tűnjenek el.

– Akkor is úgy gondolom, van valami információja – bosszankodott Agatha. – Á, vacsorázzunk meg, és csináljunk egy tervet holnapra.

Agatha felment a szobájába egy blézerért, mert az este leszálltával kezdett hűvös lenni. A szobája ablakából látható fák a levelek széle már aransárgába fordult, előhírnökeként az ősznek, a rossz időnek és a sötét estéknek, no meg az öregségnek, amelynek a szele most megérintett egy korosodó

magándetektívet.

Levitte a laptopját a fogadó éttermébe.

– Mi a menü? – kérdezte.

– A szokásos kocsmai vackok – felelte Phil –, annyi örömhírrrel, hogy ma este van steakjük és vesés pitéjük. Nem akarsz bemenni? Húvös van már idekint.

– Szeretem a friss levegőt – felelte Agatha. – Én a pitét választom, és egy pohár vörösbort. – Rágyújtott egy cigarettára, és bekapcsolta a laptopot.

Eloolvasta az e-mailt Simontól, és úgy összeszaladt a szemöldöke, hogy alig látszott ki a ráncok közül.

– Toni és James együtt dolgoztak a tombolastandnál – motyogta Philnek –, azután James elvitte moziba meg vacsorázni.

– Mary elutazott – bólintott Phil. – Nincs ebben semmi rossz, én inkább a mi Simonunk miatt aggódom. Nyilvánvalóan kémkedik a lány után.

Agatha mégsem nyugodott meg. Ismerte Toni gyengéjét, ami az idősebb férfiakat illeti. De hát James soha nem... vagy mégis?

A gondolatait egy sziréna hangja szakította félbe, ami az utcán hasított a levegőbe. Agatha kiszaladt a kocsmából, nyomában Phillel. Egy mentőautó fékezett csikorogva Mrs. Tripp háza előtt, és rögtön utána egy rendőrségi autó is megállt. Odakint összesereglettek a falusiak.

A ház előtt a lelkész felesége tipródott, hófehér arccal.

– Mi történt? – kérdezte Agatha.

– Azt akarta, hogy olvassak fel neki – dadogta Clarice. – Mielőtt elmentem, megkért, hogy töltsék neki egy pohárral

abból a borzalmas csokoládélikőrből, amit úgy szeret. Kitöltöttem neki, aztán eljöttem. A kapuban voltam, amikor valami szörnyűséges hangokat hallottam bentről. Visszaszaladtam. Egyre csak hörgött, a gyomrát szorongatta, és borzalmas szag volt. Hívtam a mentőket.

– Miért nem maradt bent és próbált meg segíteni? – kérdezte Agatha.

– N-n-nem bírtam – zihálta Clarice. – Nem tudtam, m-m-mit tehetnék. Mu-mu-muszáj volt kijönnöm. Az a rémes szag...

A csődület elhallgatott, amikor Mrs. Trippet kihozták egy hordágyon. Olyan kicsinek látszott, mint egy gyermek.

Egy rendőrnő lépett oda Clarice-hez:

– Meg kell kérnem, hogy jöjjön velünk.

– De a férjem...

– Majd én szólok Guynak – nyugtatta meg Agatha.

A lelkész akkor futott be, amikor a feleségét elvezették, és megérkeztek a helyszínelők Wilkessel, Alice-szel és Bill Wonggal.

Agatha odalépett hozzá.

– A feleségét bekísérik, hogy vallomást tegyen – mondta.

– De hát miért? Mit történt itt?

Agatha beszámolt neki.

– Azonnal be kell mennem a kapitányságra – tördelte a kezét Guy Enderbury. – Szegény kis feleségem.

Agatha csak várt és várt, míg a vékonyka holdsarló felkúszott az égre, és a csődület megritkult.

– Fogadok, hogy megint az a méreggel dolgozó gyilkos –

szólalt meg valaki, amitől borzongás futott végig a bámészkodókon.

Valahol a tömegben itt bujkál a gyilkos, gondolta Agatha. Lopva az arcokat fürkészte, bár nem sokat látott a sötétben. A rendőrség nagy bosszúságára hamarosan befutott egy tévéstáb, és a helyszínt kék színű reflektorokkal világították meg. A rendőrök utasították őket, hogy szedjék a sátorfájukat és tűnjenek el, de amíg a terep fénybe borult, Agatha szeme egyik ácsorgóról a másikra villant. Sam és Fred a kör szélén álltak, közömbös arccal. Jenny szorosán Peter Suncliff mellett várakozott, mintha támaszt várna tőle. Jerry Tarrant odalépett Agathához.

– Borzalmas – ingatta a fejét. – De legalább ezek itt megérthetik belőle, hogy a faluból van dolgunk valakivel.

Alice Peterson is csatlakozott hozzájuk.

– Mr. Marshall – szólította meg Philt. – Úgy hallottam, látták önt bemenni korábban Mrs. Tripp házába. Mi most visszamegyünk a kapitányságra, és hagyjuk dolgozni a helyszínelőket. Kérem, hogy jöjjön velünk.

– Menj csak – intett Agatha Philnek. – Én megyek utánatok.

Agatha a főkapitányság előtti téren parkolt le. Felhívta Patricket, és beszámolt neki a legújabb fejleményekről.

– Próbáld megtudni mihamarabb, milyen mérget használtak – utasította Agatha. – Tudom, hogy idő, míg meglesz az eredmény, de szokott lenni előzetes feltevésük.

Letette a telefont, és épp kiszállt volna a kocsiból, amikor meglátta Jamest és Tonit keresztülsétálni a téren. Toni

felkacagott valamin, amit James mondott neki, a férfi pedig elnéző mosollyal pillantott rá. A kis jelenetüket a parkolót körülvevő kandeláberek fénye világította meg.

Agatha legszívesebben kiszállt volna, hogy eléjük álljon, de aztán visszasüppedt a vezetőülésbe. Ó, istenem, sóhajtott. Mi az ördögöt gondol James, mégis mit művel?

A páros elérte a tér sarkát, és befordultak az egyik macskaköves utcácskába, Toni lakása felé haladva. Agatha Philről is megfélemezve kipattant a kocsiból, és utánuk iramodott.

Toni lakása egy régi épület első emeletén volt. Agatha az utca szemközti oldalán, két lámpa között, a sötétségben várakozott, és figyelte a lány nappalijának ablakát.

A fényben haloványan látszott, ahogy James magyaráz valamit. Toni felbukkant egy üveggel és két pohárral. Aztán eltűntek szem elől, nyilván leültek valahová.

Agathán a magány, a féltékenység és a szorongás elegye söpört végig. Ám ekkor feleszmélt, miért is van Mircesterben. „Ki kell találnom valamit, mit tehetnék – gondolta. – Jamesnek teljesen elment az esze.”

A kapitányságon leült a várószobában, és küldött egy e-mailt Charlesnak. „Segíts! Úgy tűnik, James el akarja csavarni Toni fejét. Tudsz valamit erről? Mit tehetnék? Ölel, Agatha.”

Úgy fél óra múlva megcsörrent a telefonja. Patrick szólt bele.

– Itt vagyok a kórházban – mondta. – Úgy tettem, mintha egy rokonomat látogatnám meg, és elsurrantam a folyosón az öreglány szobájáig. Egy ismerős rendőr volt szolgálatban az ajtó előtt. Megkérdeztem, mi történt az öregasszonnyal. Azt

mondta, egy hatalmas adag hashajtót kapott. Mire én, hogy erre jó gyorsan rájöttek. Mire ő, hogy nem sok kétség volt felőle.

– Csak Clarice lehetett a tettes, a lelkész felesége – morfondírozott Agatha.

– A rendőrök úgy gondolják, a gyilkos is ő.

– Azért az furcsa, hogy egy méreggel dolgozó gyilkos egyszerűen csak hashajtót ad az öreglánynak – morfondírozott Agatha.

– Nos, Mrs. Tripp elég idős, egy súlyos kiszáradás meg is ölhetette volna.

– De Clarice kihívta a mentőket.

– Ha megtudok még valamit, hívlak – mondta Patrick, azzal letette.

Közben megérkezett a kapitányságra a lelkész, és követelte, hogy láthassa a feleségét. Egy ügyvéd is vele volt, akit lekísértek a rendőrség alagsorába.

Fél óra múlva előkerült Phil is.

– Micsoda egy kihallgatás! – méltatlankodott. – Az ember azt hinné, én vagyok a tettes.

Agatha beszámolt, mit tudott meg Patricktól.

– Különös – tűnődött Phil. – Ha tényleg meg akarta volna ölni, egyértelműen valami erősebbet tett volna az italába, aztán elpuccolt volna, és nem hívta volna a mentőket.

– Most már itt van egy ügyvéd is, nem hiszem, hogy fogva tarthatják – vélte Agatha. – Hacsak nem vallja be, bár kétlem, hogy bármilyen bizonyítékuk lenne arra nézvést, hogy ő adta Mrs. Trippnek a hashajtót. Az öreglány maga is bevehette, és

véletlenül túladagolhatta.

Agatha újra felhívta Patriciket.

– Arról van hír, hogy Mrs. Tripp maga vette-e be a gyógyszert?

– Még nincs. Reggel megpróbálom kideríteni.

Telt-múlt az idő. Kint már kezdett világosodni az ég alja. Phil elbóbiskolt, Agatha viszont túlzottan fel volt dűlva James és Toni miatt, nem tudott aludni.

Végre felkísérték Clarice-t, akinek vöröslött a szeme a sírástól, és a férje támogatta. A lelkész kurtán visszautasította, hogy egy rendőrautóval hazavigyék őket, mondván, az ügyvédjük majd megteszi nekik.

– Clarice – kezdte Agatha, közelebb lépve a nőhöz.

– Hagyjon engem békén! – kiáltott rá az, miközben a férje és az ügyvéd kiterelgették az őrsről. A recepiót hirtelen bevilágította a kint felvillanó vakuk fénye, amely az összegyűlt újságírók fényképezőiből záporozott rájuk.

Phil, aki időközben felébredt, megkérdezte:

– Most mit csináljunk?

– Te menj be a kórházba, mondd azt, hogy az unokaöccse vagy, és próbálj bejutni hozzá.

– Az nem fog menni – ingatta a fejét Phil. – Mrs. Tripp sosem volt férjnél. A szolgálatos zsarú bemegy majd hozzá, közli, hogy az unokaöccse jött hozzá, mire az öregasszony elmondja, hogy nincs unokaöccse, én meg bajba kerülök.

– Na jó – sóhajtott Agatha –, akkor gyerünk vissza a faluba. Micsoda elpazarolt éjszaka!

Mire kiléptek a kapitányságról, az újságírók már el is mentek. Agatha hirtelen megtorpant a lépcsőn. James Lacey sétált át a téren, a kocsija felé tartott.

Agatha egyenesen odarohant hozzá. James hallotta a trappolást, megfordult, és csodálkozva kiáltott fel:

– Nahát, Agatha! Mi a...

De csak eddig jutott, mert Agatha lekevert neki egy hatalmasat. James elkapta a karját, és a háta mögé szorította.

– Mi a csoda ütött beléd? – nézett dühösen Agathára.

– Tonival töltöttem az éjszakát! – kiáltotta Agatha.

– Toni lakásában töltöttem az éjszakát a kanapén, mert ittam, és ki akartam józanodni, mire autóba ülök. Nem mellesleg, mi a fene közöd van hozzá?

– Tudod jól, hogy Toni az idősebb férfiakhoz vonzódik. Megpróbáltad elcsábítani.

– Én most pillanatnyilag hazamenni próbálok, hogy lezuhanyozhassak, megborotválkozhassak, és aztán eljegyezzem Mary Gotobedet, amikor ma reggel hazaér. – Elengedte Agathát, és hátrébb lépett. – A jövőben pedig törődj a magad dolgával.

– Gyere – szólalt meg csendesen Phil, gyengéden megérintve Agatha karját.

Agatha hagyta, hogy odavezesse az autójához. Hirtelen fáradtnak és öregnek érezte magát, legszívesebben sírva fakadt volna.

Aznap valamivel később James kirittyentette magát, a zsebébe csúsztatott egy gyémántgyűrűt, és elindult, hogy felszedje

Maryt, majd elvigue egy étterembe Broadwaybe. Amikor ismét megpillantotta a menyasszonyát, kissé meghökkent. Egy álnok gondolat fészkelte be magát a fejébe, nevezetesen, hogy Mary... nos, elég slamposan fest.

Előre szólt neki, hogy ez egy különleges ebéd lesz, Mary mégsem sminkelte ki magát, egy kinyúlt, szürke kardigánt viselt kopott zöld blúzzal, és gyapjúszoknyája felfeslett a szegélyénél.

Az étteremben James széthajtotta az asztalkendőjét, és kibámult az ablakon. Eleredt az eső, vigasztalanul szemetelt az égből.

– Remélem, hoztál ernyőt – fordult oda Maryhez.

A nő elégedett mozdulatokkal megtapogatta kemény sisakká ondolált haját.

– Volt egy olyan érzésem, hogy ez egy különleges alkalom lesz – mondta –, úgyhogy elmentem fodrászhoz. Van egy kis összehajtható műanyag csuklyám a táskámban. Na és, mit csináltál, amíg távol voltam?

– Semmi különös – felelte James, és próbálta kiúzni a fejéből Toni elbűvölő arcát. „Milyen szörnyű – merengett magában. – Egy vén kéjenc lettem. Nem szabad látnom többé.”

Kiválasztották az ételt. Mary kedvesen fecsegett idős édesanyjáról – korához képest remekül néz ki –, miközben James próbálta leküzdeni az érzést, hogy csapdába esett. Az egész Agatha hibája, gondolta. Hozzászóktam mellette a szenvedélyesen hullámozó érzelmekhez meg a kalandos hétköznapiakhoz.

Érezte, hogy a gyűrű doboza nyomja a zsebét. Amikor kikísérte Maryt az autóhoz, a nő feltette a műanyag csuklyát.

James látta rajta, hogy csalódott.

De a gyűrű a zsebében maradt.

***

Miután végre aludtak egy kicsit, Agatha és Phil összeültek, hogy megbeszéljék, hogyan tovább.

– Biztos vagyok benne, hogy nincs esélyünk Clarice közelébe férkőzni – mondta Agatha. – Ő és Sam, úgy tűnik, elég közel állnak egymáshoz.

– Sam valószínűleg megkéri majd azt a szörnyű Fredet, hogy mondja azt, nincs otthon a ház úrnője.

– Ez igaz. De majd egy kicsit odébb állunk meg a birtoktól, és figyeljük, kijön-e.

– Agatha, mondhatok valamit?

– Ha James Laceyről van szó, felejtsd el! – csattant fel Agatha.

Kisértáltak a fogadóból, beültek Agatha autójába, és az udvarházhoz hajtottak, de valamivel előrébb parkoltak le. Agatha egy nagy platán lombja alatt állt meg.

– Esik – jegyezte meg zordul. – Nyilván nem tarthat örökké a jó idő.

– Itt jön Fred! – jelentette Phil. – Nem kell lebuknod, a másik irányba tart.

– Na, egy akadállyal kevesebb – mondta Agatha. – Lássuk, a hölgyemény kinyitja-e maga is az ajtót.

Csöngettek, kopogtattak, és vártak. Végül Sam megjelent az ajtóban, és alaposan megnézte őket. Már majdnem becsukta az

ajtót, de aztán sóhajtott egyet, és így szólt:

– Na, jöjjenek.

Leültek a szalonban.

– És most? – nézett rájuk Sam.

– Tudom, hogy tud valamit, és visszatartja az információt – jelentette ki Agatha. – Már korábban is jeleztem.

– Ó, adja már fel! – kiáltotta Sam. – Semmit nem tudok.

– Járt Mrs. Tripp háza közelében, mielőtt az a baleset történt vele? – kérdezte Phil. Barátságos hangja, visszafogott modora szemlátomást megnyugtatólag hatott Samanthára.

– Nem, miért, meghalt?

– Nem – felelte Phil. – Úgy tűnik, valaki nagy adag hashajtót kevert az italába.

– Komolyan? Hát, az a nő amúgy is egy rakás vén szar volt! – hahotázott Sam szívből.

– A dolog egyáltalán nem vicces – szólt rá Agatha komolyan.

– Az ő korában ez halálos is lehetett volna.

– Nos, nekem semmi közöm hozzá. Talán valamelyik falubéli, akinek elege lett, hogy folyton olvasni kell a vénasszonynak.

– Gondolja, hogy Clarice-nek lehet hozzá valami köze? – ütötte tovább a vasat Agatha. – Maguk barátnők, nem?

– Igen, azok vagyunk, és sajnálom is szegényt. Pokoli dolog lelkészfeleségnek lenni egy ilyen kis faluban, akit mindenki a kedve szerint használ ki.

Ötödik fejezet

Azt kell kiderítenünk – mondta Agatha másnap –, mennyire volt köztudott, hogy Gloria rendszeresen ivott. Azonkívül valakinek ismernie kellett az ivási szokásait is – hogy azonnal az üveg után nyúlt, ha valami felidegesítette. Kikészít ez a falu.

Megszólalt Agatha telefonja. Toni kereste.

– Hirtelen nagyon sok munka zúdult ránk – mondta. – Van valami esélye, hogy visszajön?

Agatha szívből kívánta, bárcsak hátrahagyhatná ezt a nyavalyás ügyet. De a hazatérés egyet jelentene azzal, hogy Toni szemébe kell néznie, és aggodalmaskodnia James miatt.

– Még egy kis időt kérek – felelte a lánynak. – Hazaküldöm Philt.

Miután letette, Philhez fordult:

– Toni hívott. Hirtelen megszaporodott a munka. Nyugodtan visszamehetsz. Elég, ha egyikünk szimatol ebben az átkozott patkánylyukban.

Miután Phil összecsomagolt és távozott, Agatha a kocsmakertben üldögélt egy gőzölgő kávé fölött. Ismét szép idő köszöntött a falura, a napsugarak áthatoltak a kertet árnyékoló fák levelei között, árnyékot vetve Agatha gondterhelt arcára, amint a jegyzeteit tanulmányozta.

A gondolatait Moses Green zavarta meg.

– Látogatója van, Mrs. Raisin. Nem árultam el neki, hogy ön itt van, hátha nem akar vele találkozni.

– Ki az?

– Egy bizonyos Mr. Roy Silver.

– Ó, remek. Küldje csak ide.

Roy egykor Agatha saját reklámügynökségében dolgozott. Amikor a fiú belépett a kerthelyiségbe, Agatha csodálkozva bámult rá. A meleg idő ellenére tweedsapkát, gyapjúzakót, flanelinget, bricesznadrágot, pamutharisnyát és bakancsot viselt.

– Ki a ménkűnek öltöztél? – meredt rá Agatha.

– Ez a vidéki szerelése – felelte Roy sértődötten.

– Egy cseppet sem a te stílusod. Mi szél hozott?

– Kivettem egy hét szabadságot. – Roy leült Agathával szemben, levette a sapkáját, és megtörölgette keskeny arcát egy zsebkendővel. – Gondoltam, segíthetnék nyomozni. A sajtó itt van?

– Nincs – közölte Agatha fanyarul sajnálkozó mosollyal, tudván, hogy Roy él-hal egy kis önreklámért. – Hiába jöttél. Min dolgozol?

– Kicsit felpörgetem a Vidéki Levegő hírnevét.

– Az meg mi a csoda?

– Egy új illat férfiaknak. Markáns, finom parfüm a szabad levegőre.

– Siker?

– Nem is kicsi. Ezért vettem ki szabadságot. Ezt a szerkót viseltem a bemutatón, édesem, és mondhatom, imádták. De igazad van. Várj meg itt, míg átöltözöm.

Roy fél óra múlva egy rózsaszín ingben, farmersortban és tornacipőben bukkant fel ismét. A mellkasszőrzetében egy aranymedál csillogott.

– Gondolom, ez a szőrzet csak ragasztott – pislogott felé Agatha.

– De teljesen igaznak néz ki – védekezett Roy sértődötten. – Beavatsz végre ezekbe a gyilkosságokba, vagy csak ülsz és pizsmogsz tovább?

Agatha megörült, hogy rendet tehet a fejében, és részletesen elmondott mindent, amit tudott.

– Az egyetlen ember, akit nem kérdeztél ki, az a lelkész, Enderbury. Miért?

– Esélytelen jelöltnek tűnik.

– Csak mert reverendát hord? Ki tudja, mi fortyog a felszín alatt az ilyen egyházi embereknél. Emlékszem egy káplánra...

– Kímélj meg. Rendben, legyen, ahogy akarod. Benézünk a parókiára.

– Különös egy hely – jegyezte meg Roy, amikor kiléptek a kocsmából. – Mintha az idő múlása nagy ívben elkerülte volna.

– Hát, a gyilkosságok viszont nem.

– Hogy van James?

– Miért kérdezed? – fürkészte Agatha Roy arcát.

– Mielőtt idejöttem, beugrottam Carselybe. Az egész falu arról beszél, hogy James dobott egy finom kis nőszemélyt, valami Mary Gotobedet. Gotobed nem ment ágyba... Érted... – vihogott Roy a saját viccén, és cigánykereket hányt az úton.

– Elég a bohóckodásból – szólt rá Agatha élesen. – Ha segíteni akarsz a nyomozásban, akkor viselkedj úgy, mint egy nyomozó.

Mrs. Pound, a lelkészlak takarítónője nyitott ajtót a csengetésre, és közölte, hogy a plébános a templomban van.

Átsétáltak a templomhoz, és benyomták a súlyos ajtót. A kinti meleg után odabent megcsapta őket a hideg. Erős tömjénillat és a nyirkos plüssülőkék szaga terjengett. Gótikus stílusú épület volt, gyönyörű, festett üvegablakokkal. A lelkész az oltár előtt térdelt, fejét imára hajtotta.

Agatha hangosan köhintett. Guy Enderbury hátranézett, és tétován feltápászkodott.

Elindult feléjük, és dühösen kérdezte:

– Mi az már megint?

– Csak néhány kérdés – felelte Agatha.

– Látták, hogy imádkozom, nem? – kérdezte Guy. – Manapság már se embert, se Istent nem tisztelnek. Az egésznek az a komolytalan istentiszteleti stílus az oka, ami tönkreteszi az anglikán egyházat. Tudják egyáltalán, mit jelent az áhítat?

Agatha zavartan topogott. Guy átható pillantásával Royt fixírozta.

– És maga, fiatalember? Halljam csak. Mit tud erről a szóról, hogy áhítat?

Roy kuncogott, és fals hangon kornyikálni kezdett: „Ó, minő

áhítat, ez az illat átítat!”

– Ne gúnyolódjék! Senki nem érzi már a Mindenható jelenlétét. Vajon miért? Miért?

– Lebonyolíthatnánk máskor ezt a magvas beszélgetést? – szakította félbe Agatha. – Szeretném kideríteni, ki követte el a gyilkosságokat, de mintha ebben a faluban ez senkit nem érdekelne.

– Mit gondol, én mit csináltam éppen? – förmedt rá Guy. – Segítségért imádkoztam. Tudatni fogom magával, ha kaptam választ.

– És honnan fogja tudni, hogy nem a saját válaszát hallja a kérdésére? – szegezte neki Agatha. – Attól tartok, manapság a rendőrségnek úgynevezett bizonyítékokra van szüksége.

– Amint tudni fogom ki az, útba fogom magát igazítani – szónokolt a lelkész. – És most, ha megbocsát...

– Gyerünk, Roy – jelentette ki Agatha, aki arra a meggyőződésre jutott, hogy a lelkész teljesen dilinyós.

A templom lépcsőjén álltak.

– Van esernyőd? – kérdezte Roy. – Egész elsötétült az ég.

– Ennek az embernek megártott a misebor – morogta Agatha. – Még hogy válaszáért imádkozik. Sosem hallottam ekkora marhaságot.

Éles villám cikázott le a földig, nem messze a templom fedett előcsarnokától, és hatalmas mennydörgés csattant az égen.

– Juj! – karolt bele Roy Agathába. – Talán éppen választ kapott.

– Vagy én kaptam választ – felelte Agatha. – A pasas őrült, és eddig ez fel sem tűnt. Rohanjunk, mielőtt bőrig ázunk.

De a falun igazi zuhatag söpört végig, és a fogadóba érve mindketten kénytelenek voltak elvonulni a szobájukba, hogy szárász ruhát vegyenek.

Amikor újra találkoztak, a vihar elvonult kelet felé, és sápadt, gyér napfény szárítgatta a tájat, miközben vízcseppek potyogtak a zsúpfedelekről.

- És most? – érdeklődött Roy.
- Beszélni akarok Clarice-szel, a lelkész feleségével.
- Az a fickó megijesztett. Mi van, ha ő is ott lesz?
- Mi lenne? Csak egy bigott bolond.

Elsétáltak a parókiára, Agatha elöl masírozott, Roy tétován ballagott mögötte.

Toni előző este elég határozottan búcsúzott el randipartnerétől. James Lacey társasága után a fiatal srác sekélyesnek és unalmasnak tűnt. Toni épp most végzett egy munkával (egy hűtlenségre gyanakodó feleség megbízásából), kedvetlennek és magányosnak érezte magát. Visszament az irodába, és legépelte a jelentését. Bosszúságára még Simon is várta, türelmetlenül.

- Van kedved egy vacsorához? – kérdezte a fiú reménykedve.
- Nem, ma korán le akarok feküdni – felelte Toni.

Simon szomorúan nézte a lány szőke fejét, amint a komputer fölé görnyed, és bánatosan elköszönt tőle.

Toni befejezte a jelentést, de ahelyett, hogy hazament volna, Carsely felé hajtott. Az Orgona közben nagyot dobbant a szíve, amikor látta, hogy James autója a háza előtt parkol. Ő is letette a kocsiját, és igyekezett a saját lelkére beszélni, hogy ne

csináljon hülyeséget.

James odabent volt, a bőrröndjét pakolta. Szégyellte magát Mary miatt, ahogyan bánt vele. Tudta, hogy reményeket ébresztett a nőben a házasságot illetően. Mivel útikönyvek írásával kereste a kenyerét, ez jó ürügy volt arra, hogy ideiglenesen elhagyja a falut. Naivan megpróbálta eljátszani, hogy a kapcsolatuk csak egy kis futó kaland volt, onnantól kezdve, hogy meglátta Maryt a vegyesboltban. Amikor elmondta a nőnek, hogy elutazik, az sírva fakadt, és úgy szorongatta James ruhaujját, mintha ezzel vissza tudná tartani – néhány bámész falubeli kíváncsi szeme láttára.

– Igazi szemétládának érzem magam – mondta ki James hangosan. Valami kósza megérzés, hogy Mary talán odakintről leskelődik, azt súgta neki, hogy nézzen ki az utcai ablakon. Megismerte Toni picike autóját. Odarohant az ajtóhoz, és kitárta.

– Toni! – kiáltotta. – Mit csinálsz te itt?

Toni kiszállt az autóból, zavarában pirosan égett az arca.

– Hoztam néhány számlát Agathának, és bedobtam a levélládájába. Vacsoráztál már?

– Még nem. Készülök elutazni, de előbb szeretnék enni egy jót. Velem jössz?

– Szívesen.

Agatha és Roy épp a parókia felé tartottak, amikor találkoztak Clarice-szel. Amikor észrevette őket, a nő megtorpant, és hátrált pár lépést, mint egy megijesztett ló.

– Nem beszélhetünk – hadarta. – Megyek felolvasni Mrs.

Trippnek.

– Azt hittem, még kórházban van – csodálkozott Agatha.

– Ma engedték ki, és Guy ragaszkodik hozzá, hogy gondját viseljem.

– Mi is szívesen megteesszük – mondta Agatha, mert majd kifúrta az oldalát, hogy az idős asszonynak van-e valami tippje, ki tehetette a hashajtót az italába.

– Ó, megtennék? Hálásan köszönöm. A frász kerülget tőle.

– Utána magukhoz is benézhetünk?

– Hogy mi? Ja persze, miért is ne. Ő kicsoda?

– Elnézést, egy barátom, Roy Silver. Roy, Clarice Enderbury.

Viszlát hamarosan.

– Szóval láthatom a szörnyűséges Mrs. Trippet – szólalt meg Roy.

– Először fel kell olvasnunk neki. Aztán egy kis szerencsével kiszedhetünk belőle valami.

A csengő hangjára válaszul egy kiáltás érkezett Mrs. Tripptől:

– Nyitva van!

Bementek a szalonba, ahol az öregasszony egy hatalmas, szürke sálba burkolózva ült.

– Ki ez? – méregette dühösen Royt Mrs. Tripp. – Egy fiúkája?

– Egy kollégám, Roy Silver.

– Nekem nem tűnik detektívnek – húzta el a száját Mrs. Tripp. – Magát egy szellő is elfújná, fiatalember.

– Elképesztően erős vagyok, és fekete öves karatéból – füllentette Roy.

– Jól van, jól van, ne ácsorogjanak ott. Olvassanak. –

Átnyújtotta Agathának *A fehér színeit*. – Kilencvenkettedik oldal.

A látogatói leültek, és Agatha odahajtott a kilencvenkettedik oldalra.

„Odakötözte a nőt az ágyhoz, és a férfi érezte, ahogy felmered benne a vágy. »Ribanc – kiáltotta, és pofon csapta a nőt. – Most úgy megb...«”

Agatha rámeredt az idős hölgyre.

– Maga élvezi ezt a szemetet?

– Jó kis sztori! – kacarászott Mrs. Tripp. – Folytassa csak.

– Szeretnék néhány kérdést feltenni.

– Olvasni!

Agatha úgy döntött, jöjjön, aminek jönnie kell.

„Az ajtó kivágódott, és Jason Strongfellow rontott be a szobába. Jasper egy mozdulattal állon vágta, aztán eloldozta Felicityt, és erős karjai közé vonta a nő reszkető testét.”

– Elaludt – suttogeta Roy. – Milyen szép bútorai vannak, és ez a rengeteg fotó...

– Szolgált egy háznál.

– Most mit csináljunk?

– Várunk – jelentette ki Agatha. – Mindjárt felébred.

Semmi rosszat nem teszek, győzködte magát James Lacey, amint Toni ragyogó arcát nézte az asztal fölött az eveshami thai étteremben. Csak egy jóbarát vagyok számára.

Ablak melletti asztalnál ültek, és az utca túloldaláról Carsely pletykafészke, Mrs. Arnold, aki idáig követte őket, nagy izgalommal tanulmányozta boldog arcukat. Aztán

hazaautózott, otthon előkereste Agatha e-mail-címét, és gépelni kezdett.

– Miért hagyta abba? – reklamált váratlanul Mrs. Tripp.

– Ezer éve olvasok – felelte Agatha. – Most pedig mondja meg, mit gondol, ki tette azt a gyógyszert az italába? Ki látogatta meg aznap?

– Jenny Soper. Gyakran vásárol be nekem. Azzal a Peter Suncliff-fel jött. Lássuk csak. Henry Bruce azért jött, hogy kidugítsa a mosogatót. A lelkész benézett, hogy szóljon, a felesége hamarosan jön felolvasni. Ada White és a férje egy kis süteményt hoztak.

Agatha felmordult.

– Hát ez egy csomó ember. Biztos benne, hogy nem tudja, melyikük a tettes?

– Halvány sejtelmem sincs.

Az idős hölgy olyan nyugodtnak látszott, hogy Agatha mogorván megkérdezte tőle:

– Nem fél?

– Majd az én koromban maga is meglátja, hogy nem is olyan félelmetes a halál. Mellesleg, jól kipucolódtam.

Roy hirtelen megszólalt:

– Tudja, szerintem nagyon is pontosan tisztában van vele, ki művelte ezt magával. Szinte mindent tud ezekről az emberekről a faluban.

– Ó, tűnés kifelé innen, maga kis nyomoronc! – kiáltott Mrs. Tripp dühödten. – Gyerünk!

Az utcán Agatha megkérdezte Royt:

– Miért mondtad ezt?

– Gondoltam, kicsit felpiszkálom, lássuk, mi történik. Éhes vagyok.

– Menjünk a kocsmába. Jólesne egy ital – indítványozta Agatha. – Remélem, még kiszolgálnak. Elég késő van.

Moses azt mondta, vacsorával már nem tud szolgálni, de a felesége készíthet nekik egy sonkás omlettet. Agatha felment a szobájába, és lehozta a laptopját.

– Megnézem, nem jött-e valami sürgős e-mail – mondta, majd bekapcsolta a masinát.

– Már késő. Itt a vacsora – jelentette Roy.

Agatha áttette a laptopot a mellétük lévő asztalra. Csendben ettek, mindketten a maguk gondolataiba mélyedve. Roy azon mélázott, vajon időpocsékolás volt-e idejönnie. Semmi nem történik, tehát a sajtó sem fog érdeklődni. A sajtó távolmaradása pedig azt jelenti számára, hogy nem szerepelhet.

Agatha azon kapta magát, hogy James Lacey jár az esze. A férfi Mary Gotobedet készül eljegyezni, Toni tehát biztonságban van.

Átült a másik asztalhoz, és bekapcsolta a masinát. Összeráncolta a szemöldökét, amikor megpillantotta, hogy jött egy levél Mrs. Arnoldtól. Rákattintott és elolvasta: „Kedves Mrs. Raisin, gondoltam, nem árt, ha tudja, hogy Mr. Lacey csúnyán faképnél hagyta Mary Gotobedet, és egy fiatal lány felé fordult a figyelve, aki történetesen az unokája lehetne. Konkrétan Toni Gilmourról van szó. Ma este egy eveshami étteremben

turbékoltak. Üdvözlettel, Mrs. Arnold.”

– Mi az? – pillantott rá Roy. – Úgy nézel ki, mint akit megmérgeztek.

– James – nyögte Agatha zordan. – Toninak udvarol.

– Ugyan már. Mindig amolyan nagybácsi volt neki.

– Mit csináljak?

– Semmit – vont a vállát Roy. – Egyszer már beleavatkoztál Toni életébe. Sosem bocsátaná meg, ha újra megtennéd, és elveszítenél egy jó nyomozót. James értelmes ember.

– Szóval, ismét elutazom – mondta James, amikor visszavitte Carselybe Tonit a kocsijához.

– Hová mész?

– Spanyolországba, több helyre is. Egy hátizsákos turistáknak szóló könyvet írok, és a válsággal sokféle olcsó szállás adódik mostanában arrafelé.

– Jól hangzik – mondta Toni sóvárogva. – Ezer éve nem nyaraltam sehol.

– Eljöhetsz velem! Fedezem a költségeid.

– Van még szabadságom, de mit szólna Agatha?

– Agathának nem kell tudnia.

– Felhívom őt most. A munka már úgyszólván kevesebb. Muszáj lesz füllentenem neki.

Toni másnap reggelre a birminghami repülőtérre beszélt meg a találkozót Jamesszel, ahol a férfi majd megveszi neki a jegyet. Elbúcsúztak egymástól, Toni elhajtott, de kicsit feljebb az úton félreállt, és felhívta Agathát.

– Tudom, hogy nagyon későn szólok – kezdte Toni –, de egy barátomnak van egy nyaralója Bulgáriában, és elmehetnék hozzá ingyen. Holnap indulnék, és két hétig maradnék. Most éppen kifogytunk a munkából, úgyhogy nem lesz semmi fennakadás.

– Találkoztatok Jamesszel? – érdeklődött Agatha.

– Igen – felelte Toni. – Vacsoráztunk, aztán ő kiment a reptérre. Nagyon kedves velem. Hiányozni fog a társasága.

– Csodálkozom, hogy megtaláltátok a közös hangot. Jóval idősebb nálad.

– Hát, mindig úgy érzem, mintha a rokonom lenne. Holnap majd felhívom Mrs. Freedmant, és elmondom neki, hogy állnak a dolgok. Már nagyon jólesne egy kis pihenés.

– Nagyon hirtelen álltál elő ezzel. Holnap magam megyek be az irodába, és szétosztom a munkát a többiek között. Érezd jól magad.

Miután Agatha letette, Royhoz fordult:

– Minden rendben. Toni volt, és elutazik Bulgáriába egy barátjához. James szintén elment, a szokásos útjaira. Úgy tűnik, Toni amolyan rokonként gondol rá.

– És netán James is Bulgáriába megy?

– Ó, hagyd már, Roy. A nagy semmi miatt aggódtam. Holnap bemegyek az irodába. Jössz velem?

– Inkább itt maradok. Hátha kiderítek valamit.

Kellően nagy fantáziája lévén Roy rögtön arról kezdett álmodozni, hogy miután Agatha másnap távozott, ő leleplezi a gyilkost. Már látni is vélte a saját fotóját az újságok címlapján.

Minél többet gondolkodott az ügynön, annál inkább meggyőződésévé vált, hogy a lelkész a bűnös. Az az ember nyilvánvalóan egy vallásos őrült.

Roy úgy döntött, meglesi, hogy mikor tudna Clarice-szel négy szemközt beszélni. A falubeliek kíváncsian méregették, amikor egyre ott lófrált a parókia körül. Egy csinos, fiatal nő végül odament hozzá, Jenny Soperként mutatkozott be, és megkérdezte, tud-e valamiben segíteni.

– Agathának segíték, hogy megtaláljuk, ki a gyilkos, ezért vagyok itt – mondta Roy.

– És kire gyanakszik Mrs. Raisin?

– Fogalma sincs. De én tudom.

– És ki volna az?

– Még szükségem van némi bizonyítékra. Csak várja ki a végét, majd meglátja.

Jenny betért a vegyesboltba elintézni a bevásárlást. Peter Suncliff köszönt rá.

– Mit ólálkodik itt ez a fura fiatalember?

– Azt állítja, hogy tudja, ki a gyilkos.

A kis boltocska tele volt vásárlókkal, és egy pillanat alatt elnémult mindenki.

Henry Bruce szólalt meg először.

– Mit gondolsz, tényleg tud valamit?

– Nem hinném – vont a vállát Jenny. – Biztos elmondta volna annak a Raisin nevű nőnek.

– Valaki segítene hazavinni a zöldségeket? – rikácsolta Mrs. Tripp. De senkinek nem akaródzott kötelező olvasószolgálatot vállalni nála.

Clarice Enderbury már végzett a vásárlással. Kisietett a főutcára, ahol Roy megpillantván őt, felé szaladt.

– Magát kerestem – lihegte.

– Nem érek rá – csattant fel Clarice. – Mit akar?

A falubeliek már összegyűltek Clarice mögött az utcán, és megálltak fülelni.

– Véleményem szerint a férje a gyilkos – jelentette ki Roy.

Clarice belefúrta zöld szemét.

– Még meg fog gyűlni a baja az ügyvédünkkel! Kiperelem a gatyájából is. Ez rágalom! Becsületsértés!

– Azt mondtam, hogy véleményem szerint – védekezett Roy.

– Nem perelhet be.

– Csak várjon! – vakkantotta Clarice dühösen.

Peter Suncliff lépett előre.

– Tűnjön el a falunkból, maga kis bajkeverő. Nem akarjuk itt látni többet.

Roy megborzongott, ahogy egyik dühös arcra a másikra nézett. Hirtelen tizenhetedik századi ruhában látta őket, a boszorkányüldözések közepette. Visszaszaladt a fogadóba.

Lázasan összecsomagolt. Soha nem kellett volna idejönnie ebbe a cotswoldsi kísértetfaluba. Rendezte a számláját, és kicipelte a bőröndöt a kocsijába. Fátyolszerű, kísérteties köd ereszkedett a falura. A kocsmá előtti vén szilfa árnya fenyegetően rajzolódott ki a ködben, mint valami sötét, mesebeli lény.

Roy bedobta a koffert a hátsó ülésre, indított, de a motor meg se nyekkent. Felhívta az autós segélyszolgálatot, akik közölték vele, hogy egy óra múlva tudnak csak kimenni, mert nagyon sok

a munkájuk. Roy gondolkodott, visszamenjen-e megebédelni a kocsmába, de ebédidő lévén a helybéliek is kezdtek beszállingózni, és nem akart még egy összeütközést.

Magára zárta a kocsit, hátradőlt az ülésen, és várt. Eszébe jutott, hogy van egy üveg brandyje a kesztyűtartóban. Egy kortyocska még nem számít szabálysértésnek. Előkotorta az üveget, és meghúzta. Abban a pillanatban éles fájdalmat érzett a torkában, cingár testét összerántotta a görcsös hányinger. A szilfa mintha arcot növesztett volna és rajta gúnyolódna. Royból kiszakadt egy velőtrázó ordítás, mielőtt elsötétült körülötte a világ.

– Ott, az a fiatalember a kocsiban – mutatta Jenny, miközben Peterrel a kocsmá bejárata felé tartottak.

– Idióta – morogta Peter. – Majd én szépen kiadom az útját.

– Azzal bekukucskált az ablakon.

A köd időközben felszállt, és egy vékonyka napsugár hullott Roy krétafehér arcára. Peter megpróbálta kinyitni az ajtót, de az zárva volt.

– Elájult! – Peter hozott egy követ a fogadó udvaráról, átfutott az utasoldalhoz, és beverte vele az ablakot. Így már ki tudta nyitni az ajtót.

– Nagyon rossz állapotban van! – kiáltott Jenny. – Lehet, hogy túl késő lesz, mire kiérne a mentő. Jaj, ott van az a nyomozó!

Bill Wong és Alice érkeztek meg kocsival. Azért jöttek vissza a faluba, hogy folytassák a kérdezősködést.

Peter gyorsan elmondta Billnek, mi történt. Kiemelték Royt a

kocsiból, Bill szívmasszázszt alkalmazott. Roy motyogott valamit, de a pulzusa nagyon gyenge volt. Befektették a rendőrautó hátsó ülésére. Bill bezacskózta Roy brandysüvegét, és kiadta az utasítást Alice-nek, hogy mint bizonyítékot, őrizze Roy kocsiját. Ő pedig bekapcsolta a szirénát, és elporzott Royjal Mircester felé.

Agatha halálra rémült, amikor Bill felhívta azzal, hogy tudja-e Roy valamely hozzátartozójának a telefonszámát.

– A szülei már nem élnek, testvére sincs – hadarta Agatha. – Mi történt?

– Elájult a kocsijában Piddleburyben. Az ülésen egy brandysüveg találtunk mellette. Először szívrohamra gondoltam, de egy orvos a kórházban azt mondta, hogy nemrég látott egy ugyanilyen esetet, és digitálismérgezésre gyanakszik. A torokvádékban spórákat találtak, az is digitálisra utal. Elég sok gyűszűvirág nő errefelé a kertekben, és az emberek gyakran nem is sejtik, milyen mérgező növény.

– Túl fogja élni?

– Igen. Még időben el tudták látni. Ha nem találunk rá olyan hamar, könnyen rosszul is végződhetett volna.

– Mikor láthatom?

– Talán holnap. Ide figyelj, Agatha, mi az ördög folyik abban a faluban? Nem tartasz vissza valami információt?

– Nem, semmire sem jutottam. Nagyon furcsa hely ez. A többi cotswoldsi faluban mindig vannak új betelepülők, akik szívesen mesélnek, de ebben a kis lyukban olyan zárkózottak, hogy semmit nem lehet kiszedni belőlük. Szívesebben eltűnnek

maguk között egy gyilkost, mint hogy beengedjék a külvilágot.

Agatha bekapcsolta a számítógépet, és megnyitotta az esetek listáját, amelyeken jelenleg a kis csapat dolgozott. Mrs. Freedman toppant be az irodába, egy nagy bevásárlószatyrot cipelt, és büntudatosan pislogott, amikor meglátta Agathát.

– Csak kiugrottam egy pillanatra – magyarázkodott.

– Én már egy órája itt vagyok – nézett rá Agatha komolyan.

– Jó, hát gyakran túlórázom. És a munkával naprakész vagyok.

Agatha elmesélte, mi történt Royjal.

– Nem gondolja, hogy ejtenie kellene ezt az ügyet? – kérdezte Mrs. Freedman aggodalmasan. – Nem fél, hogy maga lesz a következő?

– Egyszerűen majd mindig megnézem, mit iszom meg – felelte Agatha. – Új frizura?

Mrs. Freedman megtapogatta ősz fűrtjeit.

– Új fodrász. Egy férfi. És tényleg csodás. Olyan jó kis erős dauert csinál.

Simon lépett be.

– Ó, hát visszajött! – üdvözölte a fiú Agathát. – Hallottam a rádióból, mi történt Royjal. Szeretné, hogy odamenjek Piddleburybe helyette?

– Nem, magam megyek vissza holnap, ha sikerül bejutnom Royhoz. Furcsa, hogy Toni ilyen váratlanul ment el szabadságra.

– James Laceyvel utaztak el – bökte ki Simon.

– De hát azt mondta, Bulgáriába megy! – kiáltott fel Agatha.

Simon nem akarta bevallani Agathának, hogy kémkedett Toni után, és hogy követte őt a birminghami reptérre.

– Egy barátom, aki korábban találkozott egyszer Tonival, amikor együtt iszogattunk, Birminghamben a repülőtéren volt, és elmondta, hogy látta őt turbékolni egy idősebb pasassal, aki az apja lehetett volna.

– Nem lehetett James – motyogta Agatha.

– Hat láb magas, a halántékánál őszülő fekete haj, jóképű, kék szemű...

Agatha lerogyott a székébe.

– Most mit csináljunk? Ez egy katasztrófa. Azonnal hívom Tonit a mobilján. – Agatha türelmetlenül várakozott, de a hívás egyből a lány hangpostájára kapcsolt. Agatha letette. – Nem üldözhetem. Ez az ő élete.

Hiába volt James Agatha exférje, mégis úgy érezte, hogy a férfi az övé. Valahogy hiányzott neki a saját, régi rajongása az exe iránt. A mániái nélkül, amelyek színessé tették a napjait, egészen elveszettnek érezte magát.

Megcsörrent a telefonja, Charles hívta.

– Mi ez az egész Royjal? – kérdezte.

– Úgy tűnik, a falusi gyilkos megpróbálta megmérgezni őt – mondta Agatha. – Találkoznunk kell, Charles. Hol vagy?

– Mircesterben.

– Akkor menjünk a George bárjába. Szükségem van a segítségedre.

– Egész feldúltnak látszol – állapította meg Charles. – Gintonik?

– Kérek.

- Nos, ez az eset Royjal nagyon rémisztó – mondta Charles.
- Van ennél rosszabb is.
- El sem tudom képzelni. Miről van szó?
- Toni elment vakációzni Jamesszel.
- Ah.
- Összesen ennyit tudsz mondani?
- Nyugodj meg. Futólag láttam Jamest pár nappal azelőtt, hogy elutazott volna. Úgy tervezte, Spanyolországba megy, és az olcsó szálláshelyekről ír egy útikönyvet. Ezek nem afféle ötcsillagos szállodák, ahol egy James korú pasas észrevétlen tud maradni egy fiatal szőkeséggel. Bele fog botlani olyanokba, akik majd azt hiszik, a lánya.
- De mi ütött belé? Rendszerint olyan bölcs. Először el akarja venni azt a falusi madárijesztőt, aztán kiadja az útját – már ez sem jellemző rá –, és mindezek után belehabarodik Toniba. Valamit tennünk kell.
- Nem, Agatha. Hagyd őket békén, és ők pánikszerűen haza fognak menekülni. És fogd be a szád, amikor megérkeznek. Bármibe lefogadom, hogy Toni rosszul fogja magát érezni, James pedig majd egy idiótának tartja magát, és a legkevésbé sem fog nekik hiányozni, hogy te beleüsd az orrod a dolgaikba. Na, most menjünk, és látogassuk meg Royt.
- Bill azt mondta, csak holnap mehetek be hozzá.
- Nem vall rád, hogy engedelmeskedsz az ilyen utasításoknak. Idd ki!
- Esetleg szerezzünk egy-egy fehér köpenyt, és adjuk ki magunkat orvosnak? – spekulált Agatha, miközben Charles leparkolt a kórház előtt.

- Nem, most van látogatási idő.
- Rendőr fogja őrizni a szobáját.
- Na és? A nagynénje és a nagybátyja vagyunk. Ez a James-ügy elhomályosította az agyad.
- De Bill rá fog jönni, és dühös lesz.
- Ó, majd kitalálok valamit. Lehet, hogy Roy még az intenzív osztályon van. Menjünk arra.

Agatha gyűlölte a kórházakat a hosszú folyosókkal és a fertőtlenítőszaggal.

– Ott kell lennie – torpant meg hirtelen Charles, és az egyik szoba felé mutatott, ami előtt egy rendőr ült egy széken. – Jobb, ha megszabadulunk tőle. Gyere vissza a sarokig.

– Tele van kamerákkal a hely – suttogta Agatha. – Megpróbálkozom a rendőrnél. – Azzal odamasírozott az őrhöz, mögötte Charles lépkedett.

Agatha elővette a névjegykártyáját.

– Agatha Raisin vagyok, Mr. Silver barátja, ő itt Sir Charles Fraith. A betegnek nincsenek rokonai. Szeretnénk megnézni, hogy van.

– Nem engedhetek be senkit, aki nem a kórház személyzetéhez tartozik vagy nem rendőr – közölte az őr. – De annyit elmondhatok, hogy a tudatát visszanyerte.

– Akkor kérdezze meg, szeretne-e minket látni – mondta Agatha. – Látogatási idő van.

– Telefonálnom kell engedélyért. – A rendőr egy kicsit odébb sétált tőlük, megállt nekik háttal, és elővette a telefonját.

Agatha és Charles egyből beslisszoltak a szobába. Roy a

párnáknak támaszkodva ült, és telefonon beszélt.

– Igen, én vagyok. Roy Silver. Hogy mi? Nem, nem félek. Hozzá vagyok szokva a veszélyhez. Korábban több ügyet megoldottam Agatha Raisinnek.

Agatha hangosan köhintett, Roy ijedtében felkiáltott, és gyorsan letette a telefont.

– Látom, már egész jól vagy ahhoz, hogy a sajtót hívogasd – húzta el a száját Agatha. – Na, mondd el gyorsan, mi történt?

Roy épp a brandysüvegnél tartott, és hogy előtte észrevette, hogy a kocsija nem indul, amikor az őr berontott a szobába, és kiharcolta őket.

– Láttál valakit? – kiáltott még vissza Agatha, miközben az ajtóhoz tuskolta a rendőr.

– Senkit – felelte Roy. – De annak a lelkésznek a felesége nagyon gyanús nekem.

– Kifelé! – kiáltotta a rendőr.

***

– Jobb, ha visszamegyek abba az átkozott faluba – töprengett hangosan Agatha.

– Én meg utánad megyek – mondta Charles.

Agatha morgott egy alig hallható köszönömöt, csak hogy leplezze a megkönnyebbülését, miszerint nem egyedül kell visszatérnie Piddleburybe.

– Azt hiszem, előbb hazaugrom Carselybe, megnézem, hogy vannak a cicák, és talán meglátogatom Mrs. Bloxby is.

– Akkor ott találkozunk – mondta Charles. – Kiteszlek a

kocsidnál.

Doris Simpson javában takarította Agatha otthonát. A cicák Doris Scrabble nevű macskájával játszottak a kertben, és szemlátomást közömbösen fogadták a gazdájuk érkezését.

– Kutyát kellene tartanom – pufogott Agatha. – A kutyák sokkal ragaszkodóbbak.

– Inkább ne akarjon kutyát – legyintett Doris. – Mint a gyerekek, olyanok. A macskák függetlenek, tudnak magukról gondoskodni. Hallotta, hogy Mr. Lacey összetörte Mary Gotobed szívét?

– Hallottam. Nagyon nem jellemző rá.

– Nos, Mary végül csak eljegyeztette magát.

– Jamesszel?

– Nem, Tom Dodburyvel, akinek az a framja van Ebrington mellett.

– Jó gyorsan intézte.

– Mary már kétszer volt férjnél.

– Ezt hogy csinálja?

Doris a konyhaasztalt törölgette.

– Nekem úgy tűnik, bizonyos típusú nők egyszerűen olyan házasodós fajták.

Agatha kifizette Dorist, aztán átsétált a lelkészlakba, ahol meleg fogadtatásban volt része Mrs. Bloxbytól.

– Hallotta a híreket Mary Gotobedről? – kérdezte Agatha.

– Igen, hallottam. De aligha meglepő.

– Miért?

– Én mindig manipulatív és sunyi nőnek találtam. Mr. Lacey jól tette, hogy elmenekült.

Agatha arca elsötétedett.

– Az az idióta fafej belehabarodott Toniba, és együtt mentek nyaralgatni.

– Ó, hát nem fog ez soká tartani.

– Miért mondja ezt?

– Mert Mr. Lacey egy büszke ember. Mindenki azt fogja hinni, hogy Toni a lánya. Ez pedig egy cseppet sem fog neki tetszeni.

– És Toni? Nem akarom, hogy összetörjön.

– Én úgy sejtem, rá fog jönni ő ott külföldön, hogy Mr. Lacey nem az, akinek ő gondolta.

***

Toni meg is feledkezett róla, hogy James az olcsó szálláshelyek felkutatására vette célba Spanyolországot, és elképzelte magát, amint lustán kortyolgatja a koktéliját egy medence partján. Ám végül egy kis hotelben találta magát a La Rambla egy kihalt mellékutcájában. Tiszta volt, de nagyon egyszerű, egy családi panzió, ahol a tulajdonos boldogan üdvözölte Jamest és „a lányát”. James savanyúan közölte, hogy Toni nem a lánya, mire a tulaj egy gyors megbeszélést folytatott a feleségével, mielőtt kiadták nekik a szobát.

De James zavara nem oszlott el. Az első nap azt javasolta Toninak, hogy míg ő az olcsó szállásokat kutatja fel, addig a lány menjen várost nézni. Toni nekivágott a La Ramblának, Barcelona híres sétálóutcájának. Eleredt az eső, úgyhogy beült egy kávéházba, rendelt egy kávé, és kedvetlenül nézelődött. Mit rontott el? Előző este elmentek vacsorázni. James udvarias

volt, előzékeny, de tartózkodó, mintha egy kis rokont vitt volna el szórakozni, akivel nem sok témájuk akad.

Reggeli közben a férfi beletemetkezett egy spanyol újságba. Toni érezte, hogy kezdi elönteni a harag. James azért feszengett, mert a tulaj azt hitte, hogy ő, Toni a lánya. Mi más gondolhatott volna az az ember? – tűnődött Toni. Rájött, hogy valószínűleg minden más hotelben hasonló helyzeteknek lesznek kitéve, amitől James egyre zavartabb és rosszkedvűbb lesz. Ez az egész egy szörnyű nagy baklövés, gondolta Toni.

A kávézó lassan megtelt. Egy lány, nagyjából vele egykorú, megkérdezte őt, leülhet-e az asztalához, és Toni bólintott. A lány szerencsére beszélt angolul.

– Nyaralni jöttél? – érdeklődött Toni.

– Igen, egyébként Madridban lakom a családommal.

– Szóval spanyol vagy! Kitűnően beszélsz angolul.

– Angliában tanultam. És te jól érzed magad itt? Marie vagyok.

Toni is bemutatkozott, és alaposan szemügyre vette új társaságát. Marie-nak nagy barna szeme volt, és fekete haja. Virágmintás rövid nyári ruhát viselt lapos talpú szandállal.

– Nem, nem igazán érzem jól magam.

– Az eső miatt? Nézd csak, mindjárt előbújik a nap!

Toni hirtelen nagyon vágyott rá, hogy megszthassa valakivel a bánatát, és azon kapta magát, hogy elmeséli a lánynak Jamest.

– Ez így nem fog menni – ingatta a fejét Marie komolyan. – Tételezzük fel, hogy összeházasodtok. Azt akarod, hogy egy vénember nevelje fel a gyerekeidet?

– Nem tudom, mi történt – mondta Toni elkeseredve. – Olyan jól éreztük magunkat együtt. Most meg hideg, mint a jég.

– Szerintem van benne annyi tisztesség, hogy belássa: ez nem fog működni. A családomnak van itt egy lakása, a húgommal lakunk benne. Ellehetnél nálunk pár napig.

– De mit mondjak Jamesnek?

– Az igazat. Felveszlek kocsival ma este. Add meg a hotel nevét. – Toni leírta. – Nem tarthat túl nagyra, ha egy ilyen helyet választott szállásnak.

– Útikönyvíró, és most a költségkímélő városnézésekről ír.

– Este telefonálok. Felszedlek a szállásokat, te hozd a bőröndödet, és beköltözhetsz hozzánk.

Aznap este, amikor James visszatért a hotelbe, egy üzenet várta a tulajdonosnál. „Kedves James, ez a dolog tényleg nem működik, egy új barátnőmnél szállok meg. Nyolckor idejövök, és mindent megmagyarázok. Toni.”

James úgy érezte, mindent megadna, csak ne kelljen Toni szemébe néznie. Szörnyen rosszul érezte magát. De a lelkiismerete azt diktálta: kötelessége megnézni magának ezt az új barátnőt, és meggyőződni róla, hogy Toni jó helyen van.

A szállás előtt ült egy kinti asztalnál, amikor meglátta Tonit közeledni egy másik lánnyal.

Toni bemutatta Marie-t, és elmesélte, hogyan találkoztak.

– Beláthatod, James, ez jobb felállás lenne – magyarázta Toni. – Egy hétig Marie-nál szállok meg, aztán átiratom a repülőjegyet, és visszamegyek Angliába.

– Nagyon sajnálom – hajtotta le a fejét James. –

Megfeledkeztem erről a hatalmas korkülönbségről. Kérlek, ne mondd el Agathának.

Hatodik fejezet

Charles átfutotta Agatha jegyzeteit.

– Van egy személy, akiről, úgy tűnik, megfélekedtél.

– Ki az?

– Brian Summer.

– De hát tisztázták őt a droggal kapcsolatos gyanú alól.

– Furcsa alak – töprengett Charles. – Miért időzik ebben a faluban? Azt mondja, a rendőrség kérdezősködése felzaklatta, és kell egy kis nyugalom neki. Akkor miért nem tűnik el valahová, ahol a rendőrség nem piszkálná? Aztán ott van Ada White. Az ő bodzaborában volt a méreg. Tényleg ártatlan?

– Gloriának a közelében sem járt a gyilkosság idején.

– Megfélekezzel valamiről. Senkinek nem kellett Gloria közelében lenni. Csak annyi volt a dolga az illetőnek, hogy besurranjon a hátsó ajtón, és letegye azt az üveget a pincében. Azok az alibik fabatkát sem érnek.

– Szerintem az üveget aznap reggel csempészték be. A gyilkos nem kockáztathatta meg, hogy Gloria megkínálja, mondjuk, a

lelkészt, és tévedésből más igya meg a mérget. Te is megfeledkezel valamiről. Az üveget és a poharat is elvitték.

– Hát jó, legyen neked igazad. De Brian Summernek nézzünk utána.

Ada úgy tájékoztatta őket, hogy Brian kiment sétálni az erdőbe.

– Nagyon érzékeny szegény – mondta a nő védelmezően. – Ne izgassák fel nagyon.

– Az erdőben pontosabban hol keressük? – kérdezte Charles.

– Nem tudom. Nem szoktam leskelődni utána.

– Nem olyan nagy az az erdő – mondta Agatha, azzal elindultak.

A napfény ferde pász mákat vetett a vén fák között. Mindenütt csend honolt. Még madárdal sem hallatszott sehol. Egyre beljebb haladtak a sűrűben, jobbra-balra nézegetve.

Végül elérték a tisztást, ahol Agatha legutóbb rátalált Brianre, de most üresen tátongott a mező.

– Ez érdekes – hajolt Charles egy lapos kő fölé, amely egy öreg tölgyfa tövében hevert. – Gyere csak ide, Aggie, nézd meg.

– Ne szólíts Aggie-nek. Mi az?

– Olyan, mintha megszáradt vér lenne.

Egy nagy, négyszögletes mészkődarab volt. Agatha fölé hajolt, és alaposan megnézte a sötét foltokat rajta.

– Szerintem valami oltárféle – méregette Charles. – Úznek errefelé fekete mágiát?

– Nem lepne meg – jegyezte meg Agatha gondterhelten. – Cotswolds némely részén a mai napig tartanak boszorkánygyűléseket. Emlékszem egy esetre, konkrétan

meghirdették az aktuálisan közelgő eseményt valami újságban. Ártalmatlan szórakozás.

– Akkor nem, ha feláldoznak valamit vagy valakit. Ma telihold van – nézett fel az égre Charles. – Lehet, hogy érdemes lenne éjszakára kint maradnunk az erdőben.

– És ha semmi nem történik?

– Belefeledkezhetünk egy örült és szenvedélyes szerelmeskedésbe is a fák között.

– Nem hinném, hogy szerelemre gondolsz – jegyezte meg Agatha epésen. – Nálad inkább csak szex jöhet szóba.

– Te kis csintalan! Nézd csak! Szerintem van ott valaki.

Charles előrerohant, Agatha utánabotladozott, de beakadt a lába egy gyökérbe, és elterült.

Mire feltápáskodott, Charles vissza is ment hozzá.

– Summer volt az – újságolta. – Felhúzta a nyúlcipőt, amint meglátott. Most mit csináljunk? Menjünk vissza a farmra, és várjuk meg, felbukkan-e?

– Keressük fel Jerry Tarrantot, az önkormányzat vezetőjét. Szeretnék többet megtudni erről a titokzatoskodó faluról. Azért nem jutunk semmire, mert összezárnak előttünk, mint egy nyáj.

Jerry Tarrantot mintha skatulyából húzták volna ki, olyan elegáns és nett volt. Élére vasalt farmerjében, kifényesített cipőjében szinte szürkének látszott mellette a mindig makulátlan Charles Fraith.

– Gyakorolnak fekete mágiát a faluban? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Csak a tizennyolcadik századig űztek ilyesmit – felelte Jerry. – Miért kérdezi?

– Kint voltunk az erdőben a tisztáson, és találtunk egy oltárszerű követ, amelyen megszáradt vér nyoma látszott.

– Ó, az a kő? Talán gyerekek műve.

– Különös dolog ez – jegyezte meg Charles. – Egyetlen gyereket sem láttam ebben a faluban.

– A szünidőben azért akadnak. Ada White unokái például itt jártak látogatóban.

– A gyilkosság előtt vagy után?

– Előtte.

– Azóta esik – mondta Charles.

– Nem tudok semmilyen okot elképzelni. Talán valaki elbotlott benne, és megsérült.

– Én minden tőlem telhetőt megteszek – jelentette ki Agatha elkeseredve –, de a falu mintha bezárulna előttem.

– Hát, úgy tűnik, ragaszkodnak az elképzeléshez, hogy valami idegen követhette el a gyilkosságokat.

– Miféle idegen tudna róla, hogy Gloria házának hátsó ajtaja általában nyitva van? Milyen idegennek volna rá oka, hogy egy ilyen aprólékosan kitervelt gyilkosságot kövessen el? És miféle idegen töltené itt az idejét, hogy megpróbálja engem eltenni láb alól?

Jerry Tarrant összetette gondosan manikűrözött kezeit. Nem nézett rájuk, a szavait egy kitömött rókafejnek címezte a falon.

– Komolyan azt gondolom, hogy egyszerűen annyiban kéne hagyniuk a dolgot, Mrs. Raisin.

– Azt akarja, hogy fejezzem be a munkát?

Jerry a rókát nézte, aki üveges tekintettel bámult vissza rá.

– Azt hiszem, ez volna a legjobb. Nem korlátlanok az anyagi eszközeim. A gyilkosságok szerencsétlen esetek voltak...

– Szerencsétlen esetek! – hördült fel Agatha.

– ...de úgy érzem, ha befejezik a lakosok kihallgatását, ismét békés mederben folyik majd tovább az élet.

– Az egész ötletét, hogy engem felbérelt – folytatta Agatha –, arra alapozta, hogy véget vessen a rossz légkörnek a faluban, amiért mindenki a másokra gyanakszik.

– De ez még az elején volt. Közben kialakult a konszenzus, miszerint valami őrült lehetett az elkövető, aki éppen átutazott a falun.

– Ne azt a nyamvadt rókát bámulja már, hanem nézzen a szemünkbe! – reccsent rá Charles. – Maga fél. Valaki megfélemlítette?

– Nem, senki. Kérem, menjenek most el. Küldje el a számlát, Mrs. Raisin. Sajnálom, nem segíthetek többet.

Agatha felállt, rátámaszkodott Jerry Tarrant íróasztalára, maciszemét a férfi szemébe vágta

– Engem nem lehet eltántorítani. Addig maradok, míg fel nem göngyölítem ezt az ügyet az utolsó cérnaszálig.

Jerry lehajtott fejjel ült, miközben a vendégei távoztak.

Odakint Agatha Charleshoz fordult:

– Biztos vagy benne, hogy megfélemlítették?

– Igen. A pasas izzadt. Éreztem a szagát.

– Én semmit nem éreztem.

– Mert dohányzol.

– Te is!

– De nem annyit, mint te.

– Ha már szóba jött a cigi, vennem kell egy dobozzal – mondta Agatha. – Ugorjunk be a vegyesboltba.

A nő a pult mögött megrázta a fejét, amikor meghallotta Agatha kérését.

– Nincs cigaretta, nem tartunk többet – ingatta a fejét.

– Nézze, mint tudja, Agatha Raisin vagyok, nyomozó, és tisztában vagyok vele, hogy a pult alatti szekrényben ott a cigi.

– Nincs cigaretta – rázta a fejét makacsul a nő. Vékony, ráncos arcán nagy orr görbült kicsi, összeszorított szája fölé.

– Hé! Mit művel? – kiáltotta, mivel Agatha egy határozott mozdulattal megkerülte a pultot, kinyitotta az alsó szekrényt, és kivett egy csomag cigarettát. Aztán előhúzta a pénztárcáját, pontosan kiszámolta a pénzt, és lecsapta a pultra.

Amikor Charlesszal megfordultak, a nő utánuk ordított:

– Tűnjenek el a faluból! Senki nem akarja, hogy itt legyenek!

– Tiszta középkor – sziszegte Agatha. – Legközelebb megköveznek.

A Zöld Ember bejáratához érve megtorpantak. Összepakolt bőröndjeik a hallban várakoztak. Agatha odarontott a bárpulthoz.

– Mit jelentsen ez? – kiáltotta. – Hogy merték összecsomagolni a holminkat az engedélyünk nélkül?

– A dolog úgy áll – magyarázkodott Moses zavartan –, hogy nekem az üzlet itt a helybélieken múlik, és azt mondták, hogy amíg maguk el nem mennek, ők be nem teszik ide a lábukat.

– Ez törvénytelen! – harsogta Agatha.

Moses a pultra támaszkodott, és szomorúan rájuk nézett.

– Ez az én kocsmám, és ha én azt mondom, hogy menniük kell, akkor menniük kell.

– Gyere, Agatha – szólt Charles –, menjünk innen. Jobb, ha visszamész az irodádba, és nyugodtan áttanulmányozod a jegyzeteidet.

Agatha vonakodva Charlesszal tartott. Amikor megálltak az autók mellett, Charles így szólt:

– Jövő hét táján meglátogatlak, és majd elmeséled, hogy boldogulsz.

Agatha legyőzötten és sértődötten elporzott. Hirtelen eszébe jutott a mágia, de a gondolat, hogy egyedül rejtőzzön el éjjel az erdőben, már nem tűnt olyan jó ötletnek.

A következő hónapban váratlanul sok munka zúdult Agatha és a munkatársai nyakába. Toni hallgatag volt és zárkózott. Agatha alig tudta megállni, hogy ne kezdje faggatni, mi történt, de érezte, hogy Toni dühös volna rá, és nem melleleg megígérte magának, hogy nem avatkozik bele többé a lány magánéletébe. Roy, miután teljesen felépült, visszatért a munkájához. Charles nem jelentkezett, és Agatha megbántva érezte magát, annak ellenére, hogy ismerte a barátja szokását, hogy az hosszú időszakokra eltűnik az életéből.

Mélyen belül sejtette, ha letudták a sok munkát, megtalálja majd a módját, hogy visszatérjen Piddleburybe. Nem szerette azt érezni, hogy legyőzték.

Egy nap levelet kapott egy ügyvédi irodából, az oxfordi Desy, Swinge és Tollenttől. A levélben az állt, hogy keresse fel őket,

mert számára érdekes információval szolgálhatnak.

Agatha azonnal Oxfordba autózott, és megkereste az ügyvédi irodát a Beaumont Streeten. Egy titkárnő kávéval kínálta, és türelmét kérte, mondván, Mr. Swinge pár perc múlva fogadja.

Sápadt napfény árasztotta el a dickensi hangulatú helyet, ahol az egyetlen modern berendezési tárgynak a szőke titkárnő bizonyult. Mögötte irattartó dobozok tornyosultak a György-korabeli mennyezetig.

Megcsörrent a telefon az íróasztalon. A titkárnő felvette, majd felállt.

– Mr. Swinge fogadja önt.

Kinyitotta az ajtót Agatha előtt, ami egy belsőbb szobába nyílt, és bekísérte a vendéget. Mr. Swinge alacsony, kövérkés, fiatalos külsejű férfi volt, arca széles mosolyra húzódott.

– Kérem, foglaljon helyet, Mrs. Raisin – mutatott egy székre.

– Ön egy bizonyos Mr. Jerry Tarrantnak dolgozott idén Piddleburyben, igaz?

– Igen, mi történt vele?

– Két hete elhalálozott.

– Nem is hallottam róla! – kiáltott fel Agatha. – Meggyilkolták?

– Nem, nem. Szívroham. Van nálam egy levél, amelyet Mr. Tarrant a halála előtt helyezett el nálunk, azzal, hogy a halála után bontandó fel. Ebben úgy rendelkezik, hogy az ingatlanjából ötezer fontot fizessenek ki Mrs. Agatha Raisinnek, a mircesteri Agatha Raisin Magánnyomozó-iroda tulajdonosának, hogy az összeg segítségével folytathassa nyomozói munkáját a piddleburyi gyilkosságok ügyében.

– Számíthatott rá, hogy valami történni fog vele – gondolkodott el Agatha. – A rendőrség kivizsgálta a halál körülményeit?

– Igen, kértek boncolást. Valóban szívroham volt a halál oka.

– Ki a fő kedvezményezett?

– Nem tudom, hogy kiadhatom-e a...

– Kedves uram, ha Jerry Tarrant azt akarja, hogy oldjam meg azokat a gyilkossági ügyeket, akkor a lehető legtöbbet kell tudnom.

– Nem voltak rokonai, örökbe fogadott gyerek volt. A nevelőszülei jómódúak voltak, szuvenírtárgyakból keresték a pénzt, és a haláluk után Mr. Tarrantra maradt a vagyonuk. Az ingatlanjából származó nagyobb részt, eltekintve a piddleburyi templomra hagyott húszezer fonttól és az ön számára elkülönített résztől, a mircesteri állatmenhely kapja. Most rögtön ki tudok állítani önnek egy csekket.

Agatha habozott. Olyan ügy volt ez, amit boldogan ejtett volna. Megborzongott a gondolatra, hogy visszamenjen abba a nyomasztó és baljós faluba. Csakhogy egész küzdelmes élete arról szólt, hogy kisebb-nagyobb félelmekkel nézzen szembe.

– Elfogadom a csekket. De a nyomozásom Jerry Tarrant halálánál kezdem.

Amikor aznap kora este visszaért Mircesterbe, megkérte Tonit, hogy vacsorázzon vele.

– Valamit meg kell beszélnem veled – mondta.

„Jobb, ha én is túlesem rajta, gondolta Toni. Már a hangjából tudom, hogy Jamesről akar beszélni velem.”

De amikor leültek a George-ban az asztalukhoz, Toni meglepve hallotta, hogy Agatha Jerry végrendeletéről kezd beszélni.

– Nem tudom, hogyan fogjak hozzá – mondta végül. – Hiába próbálnék szobát foglalni a fogadóban, Moses nem adna.

– Vannak környező falvak is – jegyezte meg Toni. – Valamelyikben megszállhatna. És talán még egy kis pletykához is juthatna Piddleburyről.

– Jó ötlet. Patricket ráállítom az ügyre, hogy próbáljon többet megtudni Jerry Tarrant haláláról.

– Gondolja, gyilkosság volt?

– Mindenesetre különös. Royjal majdnem végeztek egy adag digitális segítségével. Ha ugyanez történt Jerryvel, könnyen kinézhet szívrohamnak. Talán velem kellene jönnöd... hacsak nem ütközik a magánéleti elfoglaltságaidal...

– Gondolom, Jamesről akar kérdezni – szólalt meg Toni.

– Nem az én dolgom – felelte gyorsan Agatha.

– Nem, valóban. De szeretném tisztázni a helyzetet, mielőtt elkezdünk együtt dolgozni az ügyön. Mindig is vonzódtam az idősebb férfiakkhoz. James nagyon szórakoztató, és csoda jól éreztük együtt magunkat. Valahogy olyan ártatlan dolognak tűnt az egész. Együtt mentünk el Barcelonába. Az olcsó szállásokról akart könyvet írni, úgyhogy kikötöttünk egy hotelben, ahol a tulajdonos James lányának nézett. Ez bántotta a büszkeségét. Olyan hideg és távolságtartó lett. Megismertem egy lányt egy kávézóban, összebarátkoztunk, és beköltöztem a lakásába. Ennyi a történet.

– Hát, jól van – nyugtázta Agatha. – Jobban járnál egy veled

korú fiúval. Simon nagyon lelkesnek tűnik.

– Szerintem Simon kémkedik utánam, és ez nem egészséges. Már feladtam a keresést. Beszélhetnénk valami másról?

– Persze. Van itt nálam néhány térkép. Úgy tizenkét mérföldre Piddleburytól van egy Under Pleasance nevű falu.

– Megnézem a telefonomon, van-e valamilyen hoteljük vagy panziójuk – ajánlkozott Toni.

– Előbb inkább rendeljünk – javasolta Agatha, és odaintett a le-föl cirkáló pincérnek.

Egyikőjük sem volt kísérletező kedvében, úgyhogy mindketten maradtak a steaknél, a sült krumplinál, és egy üveg Merlot-t kértek mellé.

Toni elővette a telefonját.

– Van egy fogadó Under Pleasance-ben – mondta. – A szobákról nem ír semmit. Felhívom őket.

Amíg Toni telefonált, és megtudta, hogy van két foglalható szobájuk, Agatha titkon őt tanulmányozta. Világos bőre enyhén leburnult a napsütésben, és mindig körülötte az egészség ragyogó aurája. Hogy tud ennek bármelyik férfi ellenállni? – tűnődött Agatha savanyúan. Amikor ő Toni korában volt, emlékszik, milyen slamposan járt, és a rossz étkezési szokások miatt tele volt pattanással az arca.

– Mikor indulunk? – kérdezte Toni.

– Holnap reggel találkozunk az irodában kilenckor – mondta Agatha. – Te is kocsival gyere, arra az esetre, ha valamiért szét kellene válnunk. Holnap szombat, de elszámolhatod túlórának.

A vacsora után Agatha hazatért. Mielőtt bement volna a házba, még átpillantott James ablakaira, de minden sötét volt és csendes. Észrevette, hogy a zsúpfedél javításra szorul – nem olcsó multság. Talán megcsináltathatná neki karácsonyra. James esetleg majd rámosolyog, és így szól: „Te vagy az egyetlen nő az életemben, Agatha.” Esetleg... Agatha megrázta magát, és felocsúdott. Ennek a történetnek már vége.

A cicák meglepő módon lelkesen üdvözölték. Mielőtt elvonult volna aludni, beléhasított a készítés, hogy hagyja a csodába ezt az egész szörnyű ügyet. Piddlebury félelemmel töltötte el, csak hogy ez olyasmi volt, amit Agatha sosem ismert volna be magának.

Másnap Toni autózott elől, mögötte Agatha, és így érkeztek meg az Under Pleasance nevű faluba. Elég nagy, virágzó településnek látszott, régi és új épületekkel vegyesen. A fogadót a Vidám Farmerhez címezték. A bejárat fölött egy festmény lógott, amely egy régi vágású gazdát ábrázolt pirospozsgás arccal, fehér kötényben, az ajtó körül pedig későn virágzó futórózsa burjánzott. Napfényes volt az idő, a levegőben az égő avar őszi illata terjengett. A panzió elegáns szálláshelynek bizonyult, és mint Toni felfedezte, igen drágának is. Még recepcióssal is büszkélkedhetett, aki megmutatta nekik a szobákat. Agatha szobájában baldachinos ágy állt, a kazettás ablak előtt vidám színekben pompázó függöny lengett. Az ablaknál álló asztalon egy szép tálban gyümölcsök várakoztak, mellette egy üveg bor állt. Agatha kedve felderült. A kitűnő szállás kezdte helyreállítani önbizalmát nyomozói képességeit

illetően.

Kicsomagolt, és bekopogtatott Tonihoz. Amikor a lány kikiáltott, Agatha így szólt:

– Lemegyek a földszintre, a bárba.

A bár csendes volt, jól megvilágított, a falakat festett vadászjelenetekkel díszítették. Agatha csak néhány embert látott, de ők mind rámosolyogtak és odaköszöntek egy „Jó reggelt!”-et, amikor belépett. Rendelt egy gin-tonikot, és kivonult vele egy padra a panzió elé, majd rágyújtott.

Minden békés volt. Két nő lovagolt arra, a napfény megcsillant a lovak szépen kifényesített vékonyán. A házak előtt az utca mindkét oldalán drága autók parkoltak. Az utca egy kis parkba futott bele, amelynek a közepén egy tavacska terült el, és a túloldalán folytatódott az utca. Agatha, ahogy előredőlt, egy szatócsboltot vett észre a tó mellett.

Toni is csatlakozott hozzá, kezében egy pohár sörrel.

– Remek hely – jegyezte meg. – Látta az étlapot?

Agatha megrázta a fejét.

– Jófajta angol fogások – újságolta Toni. – Steak, vesés pite, bárányborda, ilyesmik...

– Nincs valami salátájuk? – kérdezte Agatha. – Diétázom.

– Biztosan van. Milyen kellemes hely! Bárcsak pihenni jöttünk volna. Hol kezdjük? Jut eszembe, újra átnéztem tegnap éjjel a jegyzeteket. Ma telihold lesz. Átmehetnénk a piddleburyi erdőbe, és kivárhatnánk, lesz-e valami szeánsz.

– Megtehetjük – felelte Agatha tétovázva. – Feltételezem, ha elég örültek az efféle praktikákhoz, akkor akár a gyilkosságokból is kivehették a részüket. Nem tudom elképzelni, miért ölték

meg azt a nőt. Igaz, elvett dolgokat, és nem adta vissza, de ez aligha ok arra, hogy megöljék.

– Ennek a panziónak a tulajdonosai fél éve vették át a helyet – mondta Toni. – A pultos fickótól tudtam meg. Így aztán nem sokat tudhatnak Piddleburyről. Hol kellene kezdenünk? Lehet, hogy van itt is egy helyi Mrs. Bloxby, egy lelkészfeleség?

– Mrs. Bloxby csak egy van – jelentette ki Agatha. – Templomuk van egyáltalán? Én nem láttam.

– Kicsit kijebb van, a mező körül álló házak mögött – magyarázta Toni. – Megkérdeztem. Van egy benzinkút is ott, pont a falu határában, a másik irányba.

– És mire megyünk egy benzinkúttal?

– Piddleburyben volt?

– Nem.

– Tehát esélyes, hogy az ottaniak ide járnak benzinért. És nyilván sok pletykát is szállítanak a gyilkosságokról.

Mintha az én agyam megszűnt volna működni, merengett Agatha, és hirtelen leiskolázva érezte magát fiatal asszisztensétől. Az órájára pillantott.

– Előbb ebédeljünk.

Ezzel az ebéddel hibát követtem el, gondolta Agatha úgy másfél órával később, miközben a főutcán sétáltak. Mi az ördögért kellett belakmároznia fokhagymával töltött gombával, utána steakkel és vesepitevel, végül egy hatalmas adag pudinggal? Máris kellemetlenül szűknek érezte derékban a szoknyáját. Toni a maga kis karton nyári ruhájában és lapos talpú szandáljában éppolyan szilfidnek látszott, mint mindig.

A nap melegen sütt, lusta jóllakottság telepedett a falura. A közelben húzódott az oxfordi országút, ez megmagyarázta, miért tűnt sokkal nyitottabbnak a hely, mint Piddlebury.

– Kezdjük a kérdezősködést a vegyeskereskedésben? – vetette fel Toni.

– Most még nem akarom, hogy elterjedjen a híre, miért vagyunk itt – felelte Agatha. – Menjünk inkább először a parókiára.

A lelkészlak, egy meglehetősen nagy és csúnya viktoriánus épület egy régi, zömök tornyú, román stílusú templom mellett állt.

A házhoz a gyepen át egy téglából kirakott járda vezetett. Az ajtó két oldalán egy-egy cserép virágzó gólyaorr burjánzott, más virág nem volt a kertben. Toni becsöngetett.

Egy nagydarab, izmos nő nyitott ajtót, kifakult otthonkában.

– Igen? – nézett rájuk.

– Agatha Raisin vagyok, magánnyomozó – mutatkozott be Agatha. – A piddleburyi gyilkosságok ügyében nyomozok.

– És nekem mi közöm ehhez? – A nő nagy és kerek fején rakoncátlan ősz fürtök bodorodtak, kicsiny száját rosszallóan szorította össze. Aztán váratlanul elmosolyodott. – Maga az a nő a rántottával a fején! Ezer éve nem nevettem akkorát. Jöjjenek be!

Most az egyszer Agatha örült neki, hogy bohócot csinált magából a tévében.

A nő egy csillogó, modern konyhába vezette őket. Agatha nyugtázta magában, hogy a lelkésznek bizonyára vannak privát

bevételei is.

– Margaret Swithin vagyok – mutatkozott be az asszony, majd leült a konyhaasztalhoz, és vendégeit is helyel kínálta. – Az egy igazi rántotta volt?

– Igen – felelte Agatha, és szerencsétlen képet vágva megpróbált mosolyogni. – Nézze, ezek a gyilkosságok...

– És ő itt a lánya?

– Elnézést, be sem mutattam. Az asszisztensem, Toni Gilmour. Rátérhetünk akkor Piddleburyre?

– Sose menjenek oda. A férjemnek, Colinnak sok környékbeli templomban kell prédikálnia, de Piddleburybe soha nem megy.

– A gyilkosságokkal kapcsolatban nem kezdtek errefelé pletykálkodni?

– Dehogynem! Egyesek még át is jártak bámészkodni. Micsoda közönséges dolog! Nekünk ehhez semmi közünk.

– Azt hiszem, én szívesen találkoznék egy ilyen közönséges emberrel – mondta Agatha.

– Tudok egyet, csak ne mondja meg neki, hogy én adtam meg a nevét! Dorothy Callantnak hívják. Özvegy. A park mellett, a Rózsalak nevű házban lakik. Akkora pletykafészek, hogy hasonlóval életemben nem találkoztam.

Dorothy Callant egy fonnyadt arcú, alacsony, hatvanas nő volt, kócos, vörösre festett hajjal, és nagyon örült a látogatóinak. Amikor Agatha elmondta, hogy a piddleburyi gyilkosságokról szeretne minél többet megtudni, Dorothy betelgette őket a zsúfolt szalonba, és miközben gyorsan lesöpörte a fotelekről az újságokat és filmes magazinokat a padlóra, így áradozott:

– Milyen izgalmas! Éppen *Miss Marple*-t néztem a tévében! Ez a sorozat bizonyára sokat segít magának, drágám.

– Az csak kitaláció – felelte Agatha türelmesen.

– De hát az asszony életkora! Az emberek bizonyára meglepődnek, amikor egy maga korú nőt látnak detektívkedni.

– Mrs. Raisin még nagyon messze van attól, hogy egyáltalán megközelítse *Miss Marple* korát – szólt közbe Toni.

– Komolyan? Igaz, nekem rossz a szemem. Üljenek le. Megkínálhatom magukat valamivel?

– Nem, köszönjük – hártotta el Agatha. – Most vagyunk túl az ebéden. Járt az utóbbi időben Piddleburyben?

– Ó, igen. Az első gyilkosság után kocsiba ültem, és tiszteletemet tettem a parókiájukon. De Mrs. Enderbury elég bárdolatlan volt. Még azt is mondta, hogy húzzak el! Nem egy úrinő, ha engem kérdeznek. Egy hölgy nem mondja a másiknak, hogy húzzon el. Emlékszem, régen...

– Maradjunk Piddleburynél – terelte vissza a témához Agatha. – Beszélt mással is?

– Igen, a vegyesboltban néhányakkal. Először barátságosak voltak, aztán valaki bejött, sugdolózni kezdett ezzel-azzal, onnantól aztán egészen ellenségesek lettek, és közölték, hogy ha nem akarok vásárolni, menjek el.

– Ki volt az, aki maga ellen fordította a többieket?

– Valami Sam nevű nő. Szerintem amikor egy nő férfinévvel kezd használni, az nem sok jót mond róla – miféle nőszemély az ilyen, aki verseng a férfiakkal? Elég ostoba módon, hiszen az úriemberek mindig jobban tudják a dolgokat.

– Milyen igaz – szólalt meg Toni Agatha nagy meglepetésére.

– Van olyan úriember, akinek ad a véleményére?

– Bizony, van. Mr. Albert Earle, a szomszédban. Rendkívül bölcs! „Ne is törődj vele, Dorothy – mondta nekem, miután azok ott megsértettek. – Tegye csak a rendőrség a dolgát.” De azért ő is átment egyszer, hogy a saját szemével lássa a terepet.

– Ez mikor történt? – kérdezte Toni.

– Azután, hogy azt a szerencsétlen csavargót megmérgezték. Albert úgy mesélte, a falubeliek mind azzal traktálták, hogy valami örült jöttment lehetett. Ezzel ő is egyetértett. Micsoda bölcs ember!

– Talán nem árt, ha beszélünk vele – indítványozta Agatha.

– Én is magukkal megyek. Várjanak, míg hozom a kalapom. Ez a napfény annyira ártalmas az arcbőrnek!

Követték a nőt a kis előszobába, ahol levett egy hatalmas szalmakalapot a fogasról, és a fejébe nyomta.

Albert Earle egy szintén hatvanasnak látszó, köpcös fickó volt. Amikor meghallotta látogatásuk okát, ellépett az ajtóból, betessékelte Agathát és Tonit, de Dorothy útját elállta, és így szólt hozzá:

– Hagyja ezt rám. Majd később beszélünk – azzal becsukta a nő orra előtt az ajtót.

Még hallották Dorothyt az ajtó túloldaláról, amint kétségbeesetten motyorászik magában, mint valami haldokló madárka.

– Menjünk ki a kertbe – javasolta Albert. – Túl szép az idő, hogy bent üljünk le.

A kis méretű kertben egy kovácsoltvas asztal körül négy szék

állt. A fűvön kései rózsák és mályvák virítottak. Toni arra gondolt, Albertnek sem ártana egy szalmakalap, akárcsak a lepattintott Dorothynak. Kopaszodó feje búbja erősen vöröslött a keresztbe fésült gyér tincsek alatt, és az arca is kezdett céklaszínűbe fordulni.

Agathába fúrta kicsi, gyakori alkoholizálásról tanúskodó vizenyős szemét, és fellengzősen megkérdezte:

– Hogyan lehetek szolgálatukra?

– Furcsa hely az a Piddlebury – kezdte Agatha. – A helybéliek nagyon zárkózottak az idegenekkel szemben. Nehéz bármiféle információhoz jutni.

– Különös egy népség – bólintott Albert. – Én itt az önkormányzatban dolgozom, és az emberek tisztelnek. De Piddleburyben elég nyersen közölték velem, hogy törődjek a magam dolgával.

Agatha elnyomott egy sóhaj. Albert az a típus volt, akinek sejtetően élvezettel vágta oda Piddleburyben és azon kívül is, hogy törődjön a maga dolgával. Minden pórusából áradt a dagályos okoskodás.

– De ha tervezik, hogy visszamennek oda, szívesen magukkal tartok – ajánlotta. – Ilyen veszélyes helyre hölgyek ne menjenek egyedül.

– Megoldjuk – mondta Agatha, és indulásra készen felállt. – Hozzá vagyunk szokva a veszélyhez.

– Ez a baj magukkal, modern nőekkel – húzta el a száját Albert. – Folyton megerőszakolják vagy megölik a magukfajtaikat, mert nem hallgatnak a férfiak bölcs tanácsára.

– És az erőszakot rendszerint férfiak követik el – vágott

vissza Agatha. – Gyere, Toni.

Az utcán úgy döntöttek, hogy szétválnak, és külön-külön kopogtatnak be a környéken lakókhoz, kideríteni, hátha tud valaki valamit. Nincs értelme tovább titokban tartani a jövetelük okát. Ráadásul Dorothy, a falu hírvivője nyilván már egy csomó embert felhívott. Azt beszélték meg, hogy este a panzióban találkoznak.

A nap végén két elcsigázott, kifacsart nyomozó ült le egymással szemben a Vidám Farmer bárjában, hogy összevegyék a jegyzeteiket.

Csak kevesen jártak Piddleburyben azok közül, akiket kikérdeztek. Azok pedig legfeljebb kíváncsiságból mentek át, elsősorban a vegyesboltba, de senki nem tudott meg semmi érdekeset.

– Vacsora után aludjunk egy keveset, aztán éjfélre autózzunk át abba az átkozott faluba – javasolta Agatha.

Fél tizenegykor sötét ruhákba öltözve elindultak Piddleburybe. Agatha az erdő szélén parkolt le, kellően messze a falutól.

– Gondolja, hogy megtaláljuk azt a tisztást az oltárkővel ebben a sötétben? – kérdezte Toni.

– Valahol az erdő közepén van. Csak megtaláljuk – mondta Agatha reménykedve.

Lépkedtek az erdő csendjében. Az ágak összehajoltak a fejük fölött, elzárva a holdfény útját.

– Megkockáztatom az elemlámpát – suttogta Agatha. Aztán úgy húsz perc múlva felsóhajtott: – Ez reménytelen.

– Csss! – intette le Toni.

– Mi az?

– Hallgassa csak!

Agatha hegyezni kezdte a fülét. Halovány énekszófélét vélt hallani.

– Abból az irányból jön – mutatta Toni.

Óvatosan elindultak a furcsa hangok irányába, amelyek egyre hangosabban hallatszottak. Amikor a tisztás szélén találták magukat, hirtelen megtorpantak. A rétet elárasztotta az ezüstös holdfény.

Az oltár mellett Brian Summer állt, kezében egy tyúk vergődött. A másik kezében egy kinyitható, jókora pengét tartott.

Agatha Raisin sosem gondolt magára kifejezetten állatbarátként, akiből heves érzelmeket vált ki a jószágok sorsa, de ez a látvány a tyúkkal még neki is sok volt.

Bemasírozott a tisztásra, és elüvöltötte magát:

– Engedje el azt a madarat, maga seggfej!

– Tűnjön el! – harsogta Brian. – Végre kell hajtanom ezt az áldozatot.

Ahogy Agatha közelebb lépett, a férfi meglepette előtte a pengét, és ráordított:

– Tűnés!

A tyúk csapkodott, és olyan nyekergő hangot hallatott, mint egy rozsdás kapu.

Agatha az elemlámpájával teljes erővel rácsapott Brian csuklójára, arra a kezére, amelyben a tyúkot tartotta. Az felüvöltött fájdalmában, elejtette a tyúkot, ami csapkodva

bevette magát a fák közé. Agatha hátraugrott, ahogy a férfi meglendítette az arca előtt a pengét. Ám a következő pillanatban Summernek kifordult a szeme, a földre zuhant, és a lába vadul dobolt a fűvön.

– Ez valami epilepsziás roham – hajolt fölé Toni. – Fektessek az oldalára, és rögzítsük a nyelvét, hogy ne harapja el.

– Te csináld – mondta Agatha reszketve. – Én telefonálok segítségért.

A segítség jó fél óra múlva érkezett meg, addigra Brian rohama elmúlt, de eszméletlen volt. Moses Green mutatta az utat a tisztásra a rendőröknek és a mentősöknek.

Briant elszállították, és egy rövid kikérdezés után Wilkes kapitány és egy másik rendőr, akit Agatha nem ismert, azonnali hatállyal berendelte őket a főkapitányságra Mircesterbe.

Miközben Agatha és Toni a recepción várták, hogy behívják őket a vallomástételre, befutott Ada White.

– Ez maga miatt történt? – bámult vádlón Agathára.

– Brian Summer az erdő közepén lévő tisztáson a maga egyik tyúkját készült feláldozni egy hatalmas borotvapengével – közölte Agatha.

– Hogy micsoda?

Agatha türelmesen elismételte, amit mondott. Ada döbbenetesen nézett.

– Nemrég eltűnt két libám és három tyúkom. Ha ez igaz, akkor pakolhat és húzhatja innen a csíkot. Ó, istenem, pedig milyen csendes, rendes embernek tűnt.

Agathát teljesen kimerítette a vallomástétel. Az egyik

felújított kihallgatósobába kísérték, amit süppedős, puha fotelekkel bútoroztak be – komoly erőfeszítésébe került, hogy ne aludjon el. Amikor végre véget ért a procedúra, és aláírta a vallomását, így szólt:

– Jerry Tarrant halálával kapcsolatban lenne egy kérdésem. Sosem gondoltak rá, hogy valaki digitáliszt adhatott neki, hogy úgy nézzen ki, mintha szívrohamot kapott volna?

– Végeztek boncolást – felelte Wilkes, miközben felállt, és összeszedegette a jegyzeteit.

– És mi volt az eredménye? – firtatta Agatha.

Wilkes az asztalát bámulta.

– Elfelejtettem – vetette oda kurtán.

– Nem, nem felejtette el – jelentette ki Agatha biztos megérzéssel. – Nem végeztek boncolást.

– Nem tűnt szükségesnek – vonta meg a vállát Wilkes. – Számos falubeli lakos megerősítette, hogy Mr. Tarrantnak gyenge volt a szíve.

Agatha megvetően felhorkant.

– És maga elhitte nekik?

– Mrs. Raisin, a kihallgatásnak vége. Szeretném sokadszorra is emlékeztetni, hogy ne avatkozzon bele a rendőrségi nyomozásba.

De a szállásukon Agatha így szólt Tonihoz:

– Aludjunk egyet, aztán elmegyek Ada White-hoz.

Toni tétovázva állt a szobája ajtajában.

– Kíváncsi lennék, nem zsarolja-e valaki Piddleburyben az embereket, hogy hallgassanak. Ott van Jerry, akiről maga azt

mondta, hogy megfélemlítették, amikor lemondta a maga szolgálatait. Aztán hagy egy végrendeletet, amelyben azt kívánja, hogy folytassa a nyomozást.

Agatha nagyon szeretett volna ellentmondani Toninak a maga kicsinyes féltékenysége okán. Az jutott eszébe, az istenek épp elég nagyvonalúak voltak a lánnyal a gyönyörű külsejét illetően, e mellé igazán nem kellett volna még ilyen éles ést is adományozni neki. De végül morcosan kinyögte:

– Jó ötlet. Holnap utánanézzünk.

***

Igazi indián nyárban autóztak Piddlebury felé. A mezőkön aranylott a gabona, a házak kertjei vörösen izzottak a rózsáktól. Kanyargós mellékutakon haladtak, amelyek fölött összeért a fák lombja, zöld alagutakat formázva, majd ismét kibukkantak a szikrázó napsütésbe. Mintha az angol tájképfestészet legszebb művein haladtak volna át.

Agatha megállt a falu előtt, és felhívta Patricket.

– Próbáld megtudni a rendőrségi kapcsolataidtól, van-e valami oka Brian Summer különös viselkedésének. Kinek akarta feláldozni azt a baromfit? Vagy csak bekattant a pasas?

Patrick megígérte, hogy utánanéző. Agatha vonakodva továbbhajtott a faluba.

– Clarice-nél kezdünk, a lelkész feleségénél.

– Miért? Azt hittem, Ada White-hoz megyünk.

– Majd később. Clarice van a legjobb pozícióban ahhoz, hogy kiderítsen titkokat, amelyeket a falubeliek amúgy nem

akarnának napvilágra hozni. A templomban terjengő tömjénfüst alapján a férje felszentelt gyóntató is.

– Nincs olyan, hogy gyónási titok? – kérdezte Toni.

– Fecseghetett a feleségének. Itt is vagyunk.

Miután kiszálltak a kocsiból, Agatha megfordult, és végignézett a főutcán. Egy bálázógép távoli zaja hallatszott a dombok felől, amelybe egy televízió tompa duruzsolása vegyült, egyébként minden csendes volt. Agatha mégis megesküdött volna, hogy valami fenyegetőt érez a levegőben. Megborzongott. Tonival a lelkészlak bejáratához mentek, és megnyomták a csengőt.

A plébános, Guy Enderbury nyitott ajtót. Termetével fölējük magasodott, és összevont szemöldökkel nézett le rájuk.

– Közölte már Isten magával, ki a gyilkos? – kérdezte Agatha.

– Még nem. Dolgozom rajta – felelte Guy. – És most, ha megbocsátanak...

– Igazából a feleségéhez jöttünk.

– Ha megkerülik a házat, a kertben találják. A feleségem szenvedélyes kertész.

Végimentek a járdán a ház mellett. A „szenvédélyes kertész” egy napozóágyon feküdt, egyik kezében cigaretta, a másikban könyv.

Pislogva nézett fel rájuk, amikor megálltak fölötte.

– Azt hittem, vették az üzenetet, és békén hagynak bennünket – mondta Clarice. Átlendítette csupasz lábát a napozóágyon, és feltápászkodott.

– Valaki zsarolja magát? – kérdezett rá kereken Agatha.

Clarice hirtelen visszaült a napozóágy szélére.

– Micsoda nevetséges feltételezés – horkant fel erőtlenül. – Nekem nincs pénzem. Bárcsak lenne valami izgalmas körülöttem, ami arra készítené valakit, hogy megszaroljon. És most menjenek el.

– A zsarolók sosem adják fel – mondta Toni. – Először talán csak elhallgattatni akarták, de mindig visszajönnek, hogy többet követeljenek.

– Ide figyeljenek, maguk amatőr balfácánok. Ha bárki megszarolna, a rendőrséghez fordulnék. És most kifelé! Épp birtokháborítást követnek el. Vagy hívjam a rendőrséget?

Zöld szemét hirtelen elfutották a könnyek.

– Félt. Esküszöm, hogy megijesztettük – jelentette ki a ház előtt Agatha. – Menjünk Ada farmjára.

De amint közeledtek a tanyához, látták, hogy rendőrautók parkolnak előtte.

– Jobb, ha elhalasztjuk – mondta Agatha.

Visszaautóztak hát a faluba. Agatha felhívta Patricket, hogy mit tudott meg.

– Brian Summernek postán küldtek egy régi könyvet. A pasasnak valószínűleg epilepsziás rohamai vannak. A könyv régi népi gyógymódkról szól. Amolyan boszorkányság. Az epilepsziásoknak azt tanácsolják benne, hogy áldozzanak fel egy madarat teliholdkor.

– Hogy hihet egy tanár ilyen marhaságokban?

– Egy tanár, aki belakmározott varázsgombából. Mrs. White azt mondta, megengedte neki, hogy műhelynek használjon egy pajtát. Tele volt varázsgombával. Az asszony azt mondta, ő sosem járt ott.

– És ki küldte neki a könyvet?

– Mrs. White nem tudja. Postán érkezett, és Summer eldobta a csomagolást.

– Tudta a nő, hogy Summer hajlamos a rohamokra?

– Igen, de megígértette vele, hogy nem beszél róla senkinek.

Miután Agatha letette a telefont, beszámolt Toninak, mit tudott meg Patricktől.

– Valaki tudhatott a rohamairól – gondolkodott hangosan Toni –, és aljas módon úgy dönthetett, hogy összezavarja az agyát.

– Koncentráljunk a zsarolásos teóriánkra – mondta Agatha. – A lelkész felesége rettegne a botránytól. De mi a helyzet az udvarház úrnőjével, Sam Framingtonnal? Színésznő volt. Talán valaki rájött a múltjával kapcsolatban valamire.

– Menjünk el hozzá?

– Szerintem csak időpocsékolás lenne – felelte Agatha. – Vannak kapcsolataim a médiában Londonban. Pár napra odautazom, és meglátom, mit tudok előásni.

– Én addig maradjak? – kérdezte Toni.

– Inkább ne. Nem volna biztonságos.

Aznap este hazaérve Agatha átpillantott Jameshez, de minden sötét volt, és az ex-kocsija sem állt az épület előtt.

Amikor belépett a házba, megcirógatta a macskáit, bekapcsolta a számítógépét, és beírta Samantha Wilkes nevét. Színésznő korában egyetlen állandó szerepet tudhatott magáénak: *A tegnapi család* című szappanoperában egy falusi femme fatale-t alakított. A műsort a Zetlik tévétársaság

gyártotta. Agatha utánuk nézett, kiírta magának a címüket, és úgy döntött, másnap felkeresi őket.

Hirtelen vágyódni kezdett Mrs. Bloxby társasága és megnyugtató hangja után. A lelkészné lényegében az egyetlen személy volt, akiben Agatha megbízott. Egyszer egy üzletben a kassza fölött látott egy kis kártyát, amelyen ez állt: „Istenben bízunk. A többiek készpénzzel fizethetnek” – és Agatha úgy gondolta, ez remekül összefoglalja az ő filozófiáját is. Soha nem tűnt fel neki, hogy túl nagy elvárásokat támaszt magával szemben, ennél fogva mindenki mással szemben is, így aztán a csalódás borítékolva van.

Nem telefonált oda a parókiára, mert számolt a lehetőséggel, hogy esetleg a lelkész veszi fel, és azt mondja majd, hogy nincs otthon a felesége – mivel Alf Bloxby nem kedvelte Agathát.

Megkönnyebbülésére Mrs. Bloxby maga nyitott ajtót, és behívta. Hűvösre fordult az este, fahasábok pattogtak a kandallóban. Egy állólámpa arany fényköre vont a melegséggel az egyszerű, de barátságos szobát. Agatha hálásan süppedt a tollpárnák közé a kanapén, elfogadott egy gintonikot, és beszámolt Mrs. Bloxbynak a legújabb fejleményekről.

– Szegény Mr. Summer! – szörnyülködött Mrs. Bloxby. – Biztos vagyok benne, hogy nem véletlenül kezdte enni azokat a hitvány gombákat. Valaki nyilván meggyőzte, hogy segítenek az epilepsziáján. Micsoda veszélyes, számító, gonosz ember az ilyen!

– Én arra gondolok, valaki zsarolhatja a népet a faluban – tűnődött Agatha.

– És azokon kívül, akiket kikérdezett, ki lehet az?

– Valaki, akiben korábban megbíztak az ottaniak – vélekedett Agatha. – Az egyetlen ember, akire gondolni tudok, a lelkész. Az anglikán egyházban van gyónás, igaz? Én nem láttam gyóntatószéket a templomban.

– Másképp, mint a római katolikusoknál, de igen – ha valaki úgy érzi, bűn nyomja a lelkét, megbeszélheti egy lelkésszel. És mi a helyzet a fogadó tulajdonosával? Úgy tűnik, az a helyi találkahely. Ő sok embert ismerhet. A kocsmákban mindenki pletykálgodik. Na meg a boltban is.

Agathának hirtelen eszébe jutott a keserű vénasszony a vegyesboltban.

– Jó ötleteket ad – mondta. – Gondolom, James még a világot járja.

– Szerintem igen. Szegény Miss Gilmour. Ilyen szégyent...

– Muszáj leszámolnia ezzel a vonzódásával az idősebb férfiak iránt – mondta Agatha morcosan.

– Miss Gilmournak nehéz gyerekkora volt – védte Mrs. Bloxby. – Szerintem ekkor vagy akkor, de élete egy pontján minden nő valamiféle apafigurát keres magának.

– Én nem kedvelem a sokkal idősebb férfiakat.

Mrs. Bloxby elnyomott egy mosolyt. Agatha korát tekintve egy sokkal idősebb férfi már igen bajosan lehetne szexuálisan vonzó.

– Mennem kell – állt fel Agatha. – Köszönöm, hogy meghallgatott.

Agatha másnap megjelent a Zetlik Televíziótársaság Sohóban

található irodájában, és megkérdezte, hol találja *A tegnapi család* producerét. A recepciós megkérte, hogy várjon. Agatha leült, átlapozott egy magazint, és megállapította magában, hogy nyilvánvalón életkori tünet, amikor az ember már a celebek feléről azt sem tudja, kicsoda.

Végül a recepciós egy alacsony, pocakos férfival jött vissza, aki személyzeti ügyintézőként mutatkozott be.

– Ön Jack Kyncaidet keresi – mondta –, de ő öt éve nyugdíjba vonult. Mit szeretne tőle?

Agatha átadta a névjegykártyáját.

– Arról az időről akartam kérdezni, amikor Samantha Wilkessel dolgozott. Mindenkinek fel kell térképeznem a múltját, aki kapcsolatba hozható egy gyilkossággal, amelyben nyomozok.

– Nem hiszem, hogy ártanék neki azzal, ha megadom magának, hol találja. Szegény öregfiú mindig a környéken lóg, mert munkában reménykedik. Szomorú...

– Hol találom?

A férfi az órájára nézett.

– A kocsmában lesz. Ahogy kilép az ajtón, balra, a sarkon.

– Hogyan fogom felismerni?

A férfi elnevette magát.

– Nem lehet eltéveszteni. Sűrű, ősz haj, amit nemrég szőkére festetett.

Agatha megköszönte a segítséget, és elindult a kocsmába. Jack Kyncaid az egyik asztalnál ült, egy falilámpa alatt, ami megvilágította élénksárga hajkoronáját. De Agathának feltűnt, hogy a pasas csak egy kicsit lehet idősebb, mint ő. Alacsony

volt, sportos öltözéket viselt: szarvasbőr dzsekit farmernadrággal, a dzseki alatt fekete pólót. Sápadt arcán kis fekete szempár csillogott, a szája széles és vékony, az orra nagy.

Agatha ezúttal is átnyújtott egy névjegykártyát, és elmagyarázta, mit szeretne tudni.

– Üljön le – kínálta helytel a férfi. – Ez jó régen volt.

– Rendelhetek magának egy italt? – kérdezte Agatha.

– Egy dupla Scotcot kérnék.

Agatha a bárpulthoz ment, a Scotch mellé magának egy gin-tonikot kért, aztán visszaült az asztalhoz.

– Tehát – kezdett hozzá –, mire emlékszik Samantha Wilkesből, aki most Lady Framingtonként él?

– Egy szobalányt játszott, akit elcsábít a háziúr – felelte Jack.

– Vicces volt, mondhatom. A stáb szinte minden férfi tagja elcsábította őt. De ne csodálkozzon, jól nézett ki. Láttam róla egy képet, amikor férjhez ment, és alig ismertem meg. Olyan vidékies lett. De végül megkapta a címét.

– Végül? – kapta fel a fejét Agatha.

– Nem bánja, ha még egyet kérek ebből?

Agatha odasietett a bárpulthoz, és átverekedte magát az ebédidei tömegben. Amikor visszatért a férfi italával, maciszemét rászegelte.

– Arról beszélt, hogy végül megkapta a címét.

– Amikor abban az udvarházban forgattunk, szemet vetett a háziúrra, aki egy elég régimódi fazon volt. Ám őladysége közbelépett, és megfenyegetett bennünket, hogy kihajítja az egész társaságot, ha nem szabadulunk meg ettől a nőtől. Úgyhogy kiírtuk a sorozatból.

- Ez hol történt?
- Cotswoldsban, egy elég nagy helyen, Broadway mellett.
- Hogy hívták a családot?
- Crighton? Nem, nem is... Ó, megvan! Craton.

Mint egy villámcsapás, Agathának beugrott, hogy Mrs. Tripp egy bizonyos Lady Cratonnál volt szakácsnő.

– Azt kell mondjam, sajnáltam Samet – töprengett el Jack. – Kisírta a szemét is. De aztán kapott itt-ott szerepeket. Kegyetlen üzlet a média. Itt vagyok én, annyi év tapasztalatával, és kihajítottak a szemétdombra.

– Talán átképezhetné magát valami más területre – vetette fel Agatha.

A férfi lemondóan pillantott rá.

– Nézze, ez olyan, mint a viccben, amikor egy házaspár figyel egy férfit, aki elefántszeit lapátol a cirkuszban. Megkérdezik tőle, hogy miért nem keres magának egy jobb munkát. Mire ő: Hogyisne! És hagyjam itt a showbizniszt?

Agatha visszaautózott Carselybe, csak Beaconsfieldben állt meg egy szendvicsre és egy kávéra.

Hazaérve a nappalijában találta Charlest, ölében a cicákkal, miközben tévét nézett.

– Ezt hallgasd meg! – kiáltotta Agatha, és lehuppant Charles mellé a szófára, kiszabadítva a lábát a magas sarkúból.

– Szóval, az öregasszony valószínűleg egy zsaroló – összegezte a hallottakat Charles. – Na de hogy gyilkos is... És miért végzett volna Gloria Frenchcsel?

– Nem tudom – mélázott Agatha. – Ráadásul öreg. Nem

tudott volna észrevétlenül ellógni a helyszínről.

- Nincs egy út Gloria háza mögött?
- Úgy emlékszem, egy ösvény megy arra.
- Talán van egy mozgássegítő mopedje.
- Mi? Sose láttam ilyesmin.
- Amikor ott jártunk egyszer, nekem feltűnt. A ház mellett állt. Azon elmenekülhetett.

– Kíváncsi lennék, miben halt meg Lady Craton – töprengett Agatha. Aztán odament a számítógépéhez, és bekapcsolta. Pár perc után felkiáltott: – Megvan! Szívroham. Éppen mint Jerrynél. Ó, istenem, talán azért nyírta ki, hogy hasznot húzzon a végrendeletből.

- Mi a neve annak a Craton-birtoknak?
- Az Öt Fa Udvarház. Jártál ott?
- Nem. Vajon megvan még? Menjünk el holnap reggel, és nézzük meg.

Az Öt Fa Udvarház, mint kiderült, jelenleg az Aranykor Biztosítótársaság székhelye, amely a Snow Hill és Broadway közötti út mentén terült el. Az egykori ingatlan jó részét egy új épületegyüttes foglalta el.

Az úton tovább Broadway felé még két ház állt. Agatha bekopogott az első ajtaján, és megkérdezte a nőt, aki ajtót nyitott, ismer-e valaki élőt azok közül, akik egykor a Craton családnak dolgoztak.

A nő kerek, pirosposzgás, vidékies arca ráncokba rendeződött az erős gondolkodástól.

- Várjanak itt – szólalt meg végül. – Megkérdezem anyámat.

Csak egy kósza autó hajtott el mögöttük az úton. Az ajtó mellett gyönyörű sárgarózsabokor állt.

A nő végül visszajött.

– Anyám ágyhoz van kötve, nem tud lejönni a lépcsőn. Azt mondja, az öreg Mrs. Grey a szomszéd házból a birtokon dolgozott az ősidőkben.

Becsöngettek a szomszéd házba. Aprócska, hajlott hátú, idős nő jelent meg a küszöbön, és nézett fel rájuk. Agatha elmagyarázta, hogy szeretnének valakivel beszélni, aki egykor az udvarházban szolgált.

– Én ott dolgoztam – bólintott az öreg hölgy. – Jöjjenek be. Rose Grey vagyok.

Egy kicsi, meleg szalonba vezette őket, ami mindenféle bútorokkal volt telezsúfolva. Szemlátomást fájdalmakkal küzdve beleült az egyik fotelba, és intett a vendégeinek, hogy ők is üljenek le.

– Huszonöt éve lehetett, hogy az öreg lady meghalt – idézte fel. – Én takarítónőként dolgoztam, naponta mentem néhány másik nővel együtt elvégezni a nehéz munkát.

– Emlékszik a szakácsnőre, Mrs. Trippre?

– Igen, körülbelül akkor ment nyugdíjba, amikor Lady Craton elhalálozott. A lady ura előző évben halt meg, és nem volt gyerekük. Egy unokatestvér örökölte a részét, és eladta. Gladys Tripp rettentő drámaian adta elő, hogy ő most elveszíti a munkáját, és erősködött, hogy még mindig jól bírja az iramot. De Lady Craton azt mondta, fel tud bérelni egy cateringes céget, amikor vendégei vannak, állandó személyzetet nem engedhet meg magának.

– Arra emlékszik, amikor egy tévétársaság használta forgatási helyszínnek a birtokot?

– Persze. Nagyon izgatott volt mindenki.

– Emlékszik egy Samantha Wilkes nevű színésznőre?

– Ó, igen – derült fel Rose arca. – Aki nadrágban volt, azt ő üldözni kezdte, végül kivetette a hálóját az idős Lord Cratonra. Az öregúr alaposan megszédült tőle, a lady szörnyen mérges lett, és meg is szabadult a nőtől. Hatalmas botrány lett, amikor kiderült, hogy a lord odaadta a felesége gyöngysorát ennek a színésznőnek ajándékba. Lady Craton megpróbálta visszaszerezni, de nem tudta.

– Mrs. Tripp örökölt valamit Lady Craton végrendelete szerint?

– Kapott húszezer fontot és néhány antik bútort. Az unokatestvér azt mondta, hogy a bútort nem említették a végrendeletben, de Gladysnek volt egy aláírt levele Lady Cratontól, amiben odaígér neki néhány darabot.

– Maga kedvelte őt?

– Egy cseppet sem. Először olyan simulékony és barátságos volt. Szerette rávenni az embereket, hogy beszéljenek magukról. Aztán valahogy rám szállt. Mintha mindig fölöttem állt volna, felügyelve a munkám. Az a színésznő szemérmetlenül flörtölt az öreg lorddal, és Gladys Tripp mintha még bátorította is volna, üzeneteket közvetített köztük. És akkor egy nap kirobbant az a szörnyű veszekedés a konyhában Gladys és Samantha között. Úgy tűnt, őladysége elfogott egy ilyen levelet, és úgy kiabált, hogy lila lett az arca. Samantha már mehetett és csomagolhatott is.

Őladysége olyan zaklatott állapotban volt, hogy attól féltünk, szívészélhűdést kap. Elküldtek a lelkészért, hogy...

– A lelkészért? – vágott közbe Agatha. – Mi volt a neve?

– Hadd gondolkodjam. Magas, vékony ember volt. Broadwayből vett el egy lányt. Volt valami botrány, de nem tudom felidézni.

– Melyik templomban szolgált?

– A Szent Pálban.

– Lady Cratonnak rossz volt a szíve? – kérdezte Charles.

– Én azt mondtam volna róla, hogy bivalyerős. De nem sokkal azután, hogy az ura meghalt, hirtelen elvitte őt az a szívroham.

Agatha előredőlt.

– Mrs. Tripp kevert házi orvosságokat a konyhában? Tudja, népi gyógymódok a betegségekre.

– Igen, csinált ilyesmit. Folyton kint járt az erdőn-mezőn, hogy növényeket gyűjtsön. Én nem szerettem őt. Kicsit ijesztő volt. Olyan sunyi.

Miután Agatháék úgy döntöttek, hogy Rose Grey mindent elmondott nekik, amit tud, távoztak. Agatha felhívta Mrs. Bloxbyt, és megkérte, hogy nézzen utána, Guy Enderbury teljesített-e valaha lelkészi szolgálatot a Szent Pál-templomban.

– Ebédeljünk meg – javasolta Agatha. – El sem tudom hinni ezt az egészszet. A vén Mrs. Tripp. Lehetetlen. Hiszen folyton csak alszik.

Épp nekiláttak az ebédnek, amikor Mrs. Bloxby telefonált, hogy Guy Enderbury csakugyan szolgált egykor a Szent Pál-

templomban.

– Gondoljuk át a dolgot – mondta Agatha, miután beszámolt a legújabb hírekről Charlesnak. – Az öregasszony egyszerűen nem elég fürge ahhoz, hogy besurranjon Gloriához, leszaladjon a pincébe, aztán elhúzza a csíkot.

– Szerintem ideje szólnod a rendőrségnek – jegyezte meg Charles. – Át fogják kutatni a házát. Mondd el, hogy megtartotta azokat az üzeneteket, amelyeket Sam küldött Lord Cratonnak, és zsarolta Samet.

– Én jöttem rá erre az egészre – makacskodott Agatha. – Nem fogják elhappolni előlem a dicsőséget.

– Nincs értelme visszamenni hozzá – mérlegelte Charles. – Ha ez az egész csak szerepjáték a részéről, a legjobbat hozza ki magából. Egyikünk sem mehet. Mindannyian jártunk már ott, kivéve Patricket, és nem számít, az az ember mit csinál magával, mindig úgy fog kinézni, mint egy rendőr.

– Ördög és pokol! – kiáltotta Agatha.

– Ó, fogd már be – reccsent rá Charles. – Így nem tudok gondolkodni.

Agatha kiment a mosdóba, hogy rendbe szedje a sminkjét. Amikor visszajött, Charles így szólt:

– Most beszéltem Jameszel. Hazajött. Felvettem neki, hogy átugrunk hozzá.

– James...?

– Miért ne? Csinált már neked nyomozói munkákat azelőtt. Ugrani fog a lehetőségre, hogy dolgozzon neked, csak hogy helyreállíthassa a reputációját a szemedben.

– Csak amíg nem önállósítja magát – felelte Agatha.

– Úgy érted, nem akarsz, hogy megoldja az ügyet, mielőtt te leíratod a babért?

– Nem erről van szó – füllentette Agatha. – Csak nem akarom, hogy megmérgezzék.

Hetedik fejezet

James idegesen pillantott rájuk, amikor ajtót nyitott. Charles csak annyit mondott a telefonban, hogy beszélni szeretnének vele, és James felkészült egy kiadós fejmosásra. Megszakította a külföldi útját, hogy visszajöjjön és bocsánatot kérjen Marytól.

Belül minden férfi egy kisfiú. James Lacey esetében ezt szinte soha nem lehetett tetten érni, de Agatha most meglátta az esengő pillantást a szemében – úgy nézett, mint egy kisgyerek, aki vár a büntetésére. Inkább gyorsan így szólt:

– Szükségem van a segítségedre az egyik ügyben, James.

A férfi arca felderült, és szívből jövő lelkesedéssel tárta ki az ajtót:

– Gyertek csak be, gyertek! Mindenben szívesen segítek, amiben tudok!

Agatha körülnézett az ismerős szobában, a könyvekkel borított falak között. Nehéz volt elhinni, hogy valaha James felesége volt. A férfi gyakorlatilag semmit nem tett, hogy változtasson az agglegényszokásain, emlékezett vissza Agatha.

James megkínálta őket kávéval, aztán Agatha elővezette, mire jutott az egész gyilkossági szövevényben, és hogy jött rá. Majd azzal folytatta, hogy miután már mindenki járt közülük a faluban, az jutott eszükbe, hogy James odamehetne, és talán kideríthetne valamit.

James habozott.

– Igazából csak pár napra jöttem vissza, hogy elintézzek valamit.

– Remélem, nem zaklatott fel túlságosan, hogy Mary Gotobed férjhez megy – szólalt meg Agatha.

A megkönnyebbülés söpört végig James helyes képén.

– Komolyan? Hát ez nagyszerű. Úgy értem... ez most komoly? Kihez?

– Valami ebringtoni gazdához.

– Nos, hát lássuk csak, azt hiszem, el tudnék menni Piddleburybe és körülnézni.

– Amit igazán tudni szeretnék – mondta Agatha –, hogy az öregasszony miként juthatott a tett színhelyére. Bottal jár.

– Egy mozgássegítő mopeddel? – vetette fel James. – Tudjátok, azok az elektromos, kormányos székek. Némelyik harminc mérföld per órára is fel tud gyorsulni.

– Én nem láttam ilyet nála – mondta Agatha. – Igaz, nem is kerestem. Charles látott egyet parkolni a ház mellett.

– Hadd kérjek egy másolatot a jegyzeteitekből – dőlt előre James. – Ma éjjel átnézem őket, és holnap odamegyek. Kit kell alakítanom?

– Egy barátságos kiránduló jó megoldás lenne – mondta Charles.

– Mi lenne, ha a saját nevemben mennék, és azt mondanám, útikönyvet írok az angol pubokról?

– Ez nem jó ötlet – ingatta a fejét Charles. – Mindenképp álnev alatt jelentkezz be a Zöld Emberbe. Mrs. Tripp ugyan nem valószínű, hogy számítógépet használna, de valaki, akinek felkelted a kíváncsiságát, csak beüti a nevedet a Google-ba, és rögtön megtalál – azt is, hogy régen házasok voltatok Aggievel.

– Jó-jó, igaz. Csak utálom az álneveket.

– Mi lenne, ha a Jamest megtartanád, és a vezetékneved Laneyre változtatnád? – ajánlotta Agatha.

– Túl hasonló – ellenkezett Charles. – Mit szóltok a James Stantonhoz? A cotswoldsi faluról, Stanton Laceyről mindig eszedbe fog jutni.

Jamesnek nem volt ínyére a gondolat, hogy végig stoppal menjen Piddleburybe. Helyette elment Mircesterbe kocsival, ott leparkolt, hogy onnan induljon útjára. Hirtelen megpillantotta Tonit a parkoló túloldalán. A lány is észrevette őt. Mindketten csak álltak egy hosszú pillanatig, James odaintett, aztán elsietett. „Most már nemcsak a korunk, de a puszta szégyen is eltávolít bennünket egymástól”, gondolta.

Október közepéhez képest szokatlanul meleg volt az idő. Az újságokban az állt, hogy megdőltek a melegrekordok. A *Times*ba beírtak az olvasók, hogy a rózsáik újra kivirágzottak. James kellőképp elcsigázottnak és piszkosnak látszott, mire megérkezett a Zöld Emberbe. Moses üdvözölte, és megmutatta a szobáját.

– Hallani fog majd az itteni gyilkosságokról – mondta a vendégnek.

– Csak most jöttem vissza külföldről, nem olvastam újságot – felelte James. – Milyen gyilkosságok?

– Valami őrült, nem idevalósi, megölt két embert – bökte ki Moses. – De most már újra béke és nyugalom van.

– Elkaptak valakit? – kérdezte James, ledobva a hátizsákját a földre.

– Nem, de már túl vagyunk rajta, megoldottnak tekintjük az ügyet.

James szívesen rámutatott volna, hogy ezt a két gyilkosságot ebben a faluban aligha lehet megoldottnak tekinteni, de nem akart túl kíváncsinak látszódni. Ismerve továbbá a falusiak lelkivilágát, biztos volt benne, ha nem kezd kérdezősködni, és továbbra is érdektelenséget színlel, előbb-utóbb fecsegni kezdenek neki.

James nem volt különösebben hiú a külsejére, de a hír, hogy egy feltűnően jóképű férfi szállt meg a fogadóban, egy pillanat alatt elterjedt a faluban. A napközbeni meleg ellenére az este hűvösre fordult, és a bár átalakult vendéglővé. James vetett egy borús pillantást a bárpult fölé kifüggesztett fekete táblára – csak a szokásos kocsmai menü volt felfirkálva rá. Rendelt egy lasagnét sült krumpli nélkül, magához vett egy pohár lagert, és leült egy sarokasztalhoz az ablak közelébe.

A helyiség kezdett megtelni. James megette a lasagnét, rendelt egy kávé, és elbarrikádozta magát egy könyvvel. A kíváncsiság hullámai szinte tapinthatóan nyaldosták körül. A kezdetben csendes kocsmát végül betöltötte a beszélgetés

moraja. Két gazda keserűen panaszkodott a rossz gyümölcsstermésről. Egy csinos lány egy idősebb férfival valami tévésorozatról beszélt. James arra tippelt, hogy a lány és a barátja nem más, mint Jenny Soper és Peter Suncliff. Hallotta, hogy többen odaköszönnek egy újonnan érkezőnek.

– 'Stét Lady Framington. 'Stét Sam. Nem szokott itt vacsorázni.

– Úgy éreztem, muszáj kimozdulnom. Ó, úgy tűnik, nincs is szabad asztal. Nem-nem, maradjanak csak. Biztos vagyok benne, hogy az a kedves fiatalember nem bánja, ha leülök hozzá.

James felnézett, ahogy Sam az asztalhoz lépett.

– Megengedi, hogy csatlakozzak? – kérdezte az asszony.

– Kérem, csak tessék. Igazából úgylis épp indulni készültem.

– Ó, a világért se menjen el – marasztalta Sam. – Még egy kicsit maradjon. Nem sok látogató jár mifelénk. – Kezet nyújtott. – Sam vagyok.

– Én pedig James – felelte James, hálásan, hogy a nő a keresztnevén mutatkozott be, mert hirtelen kiment a fejéből, hogy mi is most a vezetékneve.

Elképesztő, mennyire megváltozik némelyek külseje, ahogy megöregszenek, gondolta James. El sem hinné az ember, hogy ez a Sam valaha vonzó színésznő volt. A rövidre vágott ősz haj és a szövetkosztüm jól állt az udvarház úrnőjének. A postaláda-pirosra festett, feltöltött ajkak megidéztek az egykori vampot.

Moses kijött a bárpult mögül.

– Hozhatok valamit, Lady Framington?

– Azt hiszem, csak egy pohár bort kérnék. Maga mit kér,

James?

– Már rendeltem kávét a vacsora végére, de legyen ugyanaz, köszönöm.

– Szóval, mi hozta a mi kis falunkba? – érdeklődött Sam.

– Csak kirándulok. Egy kis vakáció.

– És mit csinál, amikor nem vakációzik?

Beállt a csend a kocsmába, ahogy mindenki James válaszára fülelt.

– Számítógép-programozó vagyok. Pillanatnyilag épp két megbízás között vagyok.

– Nem aggódik amiatt, hogy nem kap több munkát, miután mindent kiszerveznek Indiába?

James elmosolyodott.

– Nem, mindig akad valami.

Moses letette Sam italát a nő elé.

– Csirió – emelte fel a poharát az. – Tényleg, miért nem jön el hozzám egy esti italra? A házam...

Ekkor elhalt a hangja. A kocsmá elnémult, csak a dubb, dubb, dubb hallatszott: két bot tompa kopogása.

James háttal ült a teremnek, de most megfordult.

Egy idős hölgy bicegett be a kocsmá közepére. James arra gondolt, olyan, mintha az egyik gonosz nagynéni bukkant volna fel a keresztelőre a *Csipkerózsikából*. Az öregasszony hosszú, fekete ruhát viselt, fekete szemével kajánul pásztázta körbe a helyiséget, majd megállapodott a tekintete Jamesen. Ahogy előbbre csoszogott, Sam valami ijedt nyögésfélet hallatott, váratlanul felpattant, és így szólt:

– Valamit a sütőben felejtettem! – azzal kirohant a

kocsmából.

Mrs. Tripp leereszkedett Sam üresen maradt helyére, és így szólt:

– Isten hozta Piddleburyben. Hogy hívják?

– James Stanton.

– És mi dolga itt?

– Ez is, az is. Elnézést, hogy magára hagyom, de hosszú út van mögöttem.

– Csak hablatyol, mi?

– Tökéletesen tudom, mit beszélek – vágott vissza James, de aztán megbánta, hogy ellenséges vele. Emlékeztette magát, hogy ő itt most nyomozóként van jelen. – Egy kicsit még maradhatok – enyhült meg. – Rendelhetek önnek egy italt?

– Moses tudja, mit iszom. – A kocsmáros már ott is termelt egy pohár sötét folyadékkal.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte tőle James.

– A ház ajándéka – felelte Moses.

– Ez jó kis bor – bökött a fejével Mrs. Tripp a pohárra. – Maga valami katonafélnének néz ki.

– Én aztán nem – mondta James. – Csak egy kiránduló vagyok, és próbálok kikapcsolódni, amíg eljutok Gloucestershire-be. Ön itt élt egész életében?

– Itt nőttem fel. Aztán beálltam szolgálni Lady Cratonhoz odaát, Broadwayben. Egész hetvenéves koromig szolgáltam, bezony. A szakácsnője voltam.

– Úgy hallottam, két gyilkosság is volt itt a faluban.

Az asszony fekete szemét hirtelen Jamesre szegezte.

– Nehéz lenne nem hallani. Tele voltak vele az újságok, meg

a tévé is.

– Külföldön voltam – magyarázta James. – Nem olvastam az újságokat. Csak akkor hallottam a gyilkosságokról, amikor ideértem.

Az asszony egy korttyal leküldte a maradék italt. Aztán feltornázta magát az asztaltól, és jó hangosan szellentett egyet.

– Segítsen hazamenni – adta ki az ukázt.

James kezébe nyomta az egyik botját, majd megragadta a karját. Borzalmas szaga volt. Ez olyan, mint *Az élőhalottak éjszakája*, gondolta James, leküzdve az émelygését.

Sam Clarice-szel beszélt telefonon.

– Isteni férfi – áradozott –, de Tripp mama betotyogott, úgyhogy elhúztam a csíkot. Muszáj találkoznod vele. Lehet, hogy holnap ott lesz az istentiszteleten. Ha látod, kapd el, és cipeld el ide utána egy italra.

***

Mielőtt lefeküdt, James felhívta Agathát.

– Láttam a háza mellett egy mozgássegítő mopedet, úgyhogy bizonyosan furikázhatott ezzel. Azt akarta, menjek be vele a házba, de a szagától majdnem elhánytam magam.

– Én nem emlékszem, hogy ennyire bűzlött volna – idézte fel Agatha.

– Fingott egyet a kocsmában, és mintha ott maradt volna rajta a szag.

– Lehet, hogy túladagolta magának a hashajtót? – tűnődött

Agatha. – Sokan hiszik úgy, hogy ezzel kipucolják a szervezetüket. A legjobb, ha holnap elmész a templomba, és alaposan megnézel mindenkit.

Amikor James másnap reggel beállított a reggeli istentiszteletre, megkönnyebbült, hogy Mrs. Tripp nincs jelen a gyülekezetben – ettől mindjárt rossz detektívnek érezte magát. Egy csomó nő mintha esküvőre öltözött volna ki, gondolta James, mivel nem tudta, hogy a jóképű jövevény kedvéért öltötték fel a legcsinosabb ruhájukat.

Agatha vörös hajúként írta le a lelkésznét. James észrevette, hogy az egyik első padban ül Sam mellett.

A festett üvegablakokon beeső napsugarak játékos fénypászmákat bocsátottak a templombelsőre. James gondolatai elkalandoztak a szertartás alatt. A lelkész, miközben a *Bibliát* tartó rézszas kiterjesztett szárnyait markolta, a *Jelenések könyvéről* szónokolt valamit. Aztán hirtelen valami megragadta James figyelmét. A jegyzeteiből emlékezett, hogy lelkész arra vár, hogy Isten felfedje előtte, ki a gyilkos.

– Isten végül szólt hozzám – jelentette ki Guy Endenbury. – Ez a falu hamarosan megtisztul a gonosztól.

Mintha egyszerre mindenki visszafojtotta volna a lélegzetét, aztán a lábak dobogása hallatszott, ahogy a gyülekezet felállt, hogy elénekeljék a záró zsoltárt.

Az istentisztelet végén James ülve maradt. Szeretett volna pár nyugodt szót váltani a lelkésszel, miután mindenki elment. Sam megállt mellette, és rámosolygott.

– Jöjjön át az udvarházba egy itallra.

– Majd ön után megyek – mondta James. – Szeretem a templomokat. Üldögélnék még itt egy kicsit.

– Remélem, nem vallásos – mondta Clarice, miközben az udvarház felé sétált Sammel. – Abból kijutott nekem a férjem oldalán.

– Gondolod, tényleg tudja, ki a gyilkos? – firtatta Sam.

– Egyáltalán nem. Ha engem kérdezel, szerintem megbolondult – vélekedett Clarice.

James jött ki utoljára a templomból. Megrázta Guy kezét, és így szólt:

– Nagyon buzdító prédikációt tartott.

– Meglep, hogy buzdítónak tart egy, a *Jelenések könyvéről* szóló szentbeszédet.

– Arra gondoltam, hogy ismeri a gyilkos kilétét. Nem kellene elmondania a rendőrségnek?

– Ugyan mit tennének? – vont a vállát Guy. – Ha azt mondom nekik, Isten felfedte előttem a gyilkos kilétét, csak pszichiátriai segítséget javasolnának.

James meglepődött. A lelkész tökéletesen épelméjűnek tűnt.

– De nem aggódik amiatt, hogy ön lehet a következő célpont?

– Ebben reménykedem – felelte a plébános csendesen.

– Tudja, azt hiszem, hogy Isten egyáltalán nem szólt önhöz – folytatta James. – Inkább abban bízok, hogy a gyilkos a nyomába ered, és ebből aztán tényleg megtudja, ki az.

– Még egy hitetlen! – kacagott fel Guy. – El kell jönnie hozzám valamelyik este.

– Nagyon kedves. De nem tudom, meddig maradok még.

James elindult az udvarház irányába. Hála Agatha részletes jegyzeteinek, pontosan tudta, merre találja a birtokot.

***

Aznap délután Agatha a lelkészlak kertjében üldögélt, és teát ivott. Mrs. Bloxby hívta meg rá.

– Szóval, mi miatt akart igazából találkozni velem? – kérdezte Agatha, miután a barátnője beszámolt az egyházközség legkülönbébb eseményeiről.

– Igazán nem szeretnék pletykálkodni – szólalt meg Mrs. Bloxby –, de végeztem magának egy kis kutatást arról az időszakról, amikor Mr. Enderbury lelkész volt Broadwayben. Van valami érdekes a történetben.

– Halljuk. – Agatha rápillantott egy friss vajkrémmel és eperdzsemmel csordultig töltött scone-ra, majd egy aprócska sóhajjal úgy döntött, a süti ott marad, ahol van.

– Clarice Phelps, mert hogy róla van szó, akkoriban pincéernőként dolgozott egy kocsmában, ahol ebédet is felszolgáltak. Állítólag tetszett neki a lelkész. A nő a kocsmá felett lakott, az emeletére egy hátsó lépcső vezetett. Sokszor látták este a lelkészt felmenni ezen a lépcsőn, és a szájukra vették az emberek. Aztán egy nap furcsa jelenet zajlott kettejük között a templom előtt. Clarice sírt valami miatt. Két nappal később kórházba vitték. Egy nővér pletykálta el. Clarice nem sokkal azelőtt bevett valamit, ami vetélést okozott nála. Bármi volt is az, olyan kárt okozott benne, hogy azt mondták, nem

lehet többé gyereke. Mr. Enderbury feleségül vette, miután kiengedték a kórházból, és hamarosan elköltöztek Broadwayből.

Agatha szeme csillogott az izgalomtól.

– Megvan a kapcsolat! Clarice valószínűleg Mrs. Tripphez fordult, hogy segítsen neki, és adjon valamit, amitől elvetél. De vajon engedne-e a zsarolásnak? Arra gondolok, ha egyébként mindenféle pletykálták annak idején...

– De Piddleburyben erről senki nem tudhatott – kivéve Mrs. Trippet –, és higgyen nekem, egy lelkész feleségére mindenféle kritika felett állóként tekintenek. Biztos benne, hogy James biztonságban van?

– Remélem. Miért kérdezi?

– Mi van, ha Piddleburyben valaki kíváncsiskodni kezd, például, hogy nincs-e valamilyen kapcsolatban magával, és kutakodni kezd az interneten? Ha magának utánanéznek, megtalálhatják a házasságkötésről készült híradásokat, köztük a fotókat Jamesről.

Agatha felmordult.

– Erre nem gondoltam. Jobb, ha felhívom, és hazarendelem.

Jamest a fogadóbéli szobájában érte Agatha hívása. Végighallgatta a friss híreket, és Mrs. Bloxby felvetését, miszerint bárki, akinek számítógépe van, könnyedén rájöhet a valós identitására.

– Addig biztonságban vagyok, amíg nem eszem vagy iszom valami félreeső helyen – mondta James. – A lelkész bejelentette a templomban, hogy Isten felfedte előtte a gyilkos

kilétét.

– Az az ember teljesen bolond.

– Én nem úgy láttam – ellenkezett James. – Szerintem azt reméli, hogy elő tudja csalogatni a tettest. Rajta tartom a szemem. Clarice és Sam versenyt flörtölnek velem. Az istentisztelet után Sam meghívott egy italra az udvarházba.

– Én mégis nagyon szeretném, ha eljönnél onnan.

– Adok még pár napot ennek az egésznek.

Miután Agatha letette, ismét megszólalt a telefon.

– Valami újság? – kérdezte Roy a vonal túlvégén.

– A gyilkosságokról? Bármilyen furcsán hangzik is, az első számú gyanúsított a öreg Mrs. Tripp.

– Na, az lehetetlen – jegyezte meg Roy. – Ahhoz nem tudna elég hosszan ébren maradni.

– Mi van, ha ezt az elalvós műsort csak megjátssza? – kérdezte Agatha.

– Az a nő maga is egy antik darab. Nem bánnam, ha néhány bútora az enyém lehetne.

– Észre sem vettem. Minden be van borítva fényképekkel.

– Van ott egy íróasztal, ami Sheratonnak tűnik. A barátom, Tristram sokat mesélt a klasszikus bútorokról. Van egy polcos állvány abban a kis előszobában, amiért a fél karomat odaadnám. Azok alatt a fényképek és nipppek alatt egy vagyon rejtőzik.

Agathának hirtelen eszébe jutott a komód Gloria házában. Talán csak elkérte Gloria, és nem adta vissza? De milyen indokkal kérhette el? Az egész falu láthatta, amint

odaszállítják.

– Mennem kell – szakította félbe sietősen a beszélgetést Agatha.

Felhívta Jamest, és elmesélte neki a bútorokat, illetve Gloria komódját.

– Gloria Henry Bruce-t fogta be a ház körüli munkákra – magyarázta Agatha. – Menj el hozzá, kérdezd meg, elszállított-e valaha Mrs. Tripptól egy komódot Gloriához.

James belepillantott a jegyzetekbe, és elindult Henryhez. A falu melletti erdőben a fák lombjai már vörös és arany színekben játszottak. A vénasszonyok nyara a végét járta. Lehűlt a levegő, a nap csak sápadt korong volt az égen.

Henry egy öreg Ford motorját babrálta, amikor James megállt a ház előtt.

– Mr. Bruce? – Henry felegyenesedett, és megtörölte egy olajos rongyba a kezét. James ebben a pillanatban megérezte, ha egyenes kérdéseket tesz fel, rögtön lebukik a kilétét illetően.

– Egy öreg tragacsot keresek – kezdte. – Azt mondták a boltban, maga talán tud valamit.

Henry elvigyorodott.

– A nap végére ezzel itt kész kell lennem.

– Hány mérföld per órát tud a jószág?

– Százhuszonhetet.

– Jól fog gurulni?

– Elfáradt a sétától?

– Hosszú az út hazáig – felelte James.

– És merre az a haza?

James még épp idejében elharapta, hogy „Carselyben”.

– Eveshamben – felelte.

– Eveshamben hol?

– Hű, de sokat kérdez – mondta James. – Ha annyira tudni szeretné, az egyik villa a Regal mozi mellett.

– Jöjjön be – intett Henry. – Iszunk egy sört.

James követte a konyhában, és egyre csak azon járt az esze, hogyan hozza szóba Mrs. Trippet.

Leültek a konyhaasztalhoz.

– Mennyi a járgány? – kérdezte, miközben Henry kivett a hűtőből két üveg sört.

– Ötszáz – készpénzben.

– Milyen öreg?

– Kilencéves.

– Adjon pár napot, hogy átgondoljam.

Henry vállat vont.

– Csak nyugodtan. Gyakran csinál ilyen gyalogtúrákat?

– Ez lassan már olyan, mint egy rendőrségi kikérdezés – vágott vissza James ingerülten. – Mire föl ez a nyavalyás kérdésözön?

– A következőről van szó – mondta Henry. – Két gyilkosság is történt a faluban, és biztosak vagyunk benne, hogy valami idegen az elkövető. Érthető, ha aggódunk a messziről jöttek miatt.

– Miért pont egy idegen? – firtatta James. – Nincs elég különös ember ebben a faluban? Tegnap egy öregasszony jött be a kocsmába, és ahogy a népség fogadta, hát azt hihetném, hogy egyenesen a pokolból jött.

- Az biztosan Mrs. Tripp. Ártalmatlan.
- Tényleg? Dolgozik neki valamit?
- Ha csak lehet, távol tartom magam tőle, tudja. Szereti befogni az embereket, hogy olvassanak neki. Emlékszem, amikor azt akarta, vigyek át valamit Gloriához...
- Nem Gloriának hívták az egyik illetőt, akit meggyilkoltak?
- De igen. Na, szóval pont fölteszem azt az izét a kiskocsira, amikor megszólal az öregasszony: „Olvasson!” Hát én megmondtam neki egyenest, hogy nekem a komódszállításért fizetett, nem olvasásért.
- Mi az ördögért akarhatott Gloria pont egy komódot kölcsönkérni?
- Úgy tűnik, hogy a mi ladynk az udvarházból piszkálta Gloriát, hogy mennyi olcsó gagyival van tele a háza, és Gloria meg akarta mutatni neki, hogy van valami igazán értékes holmija.
- Ez örültség – ingatta a fejét James. – Úgy értem, nem gondolja, hogy ez különös? Így szerezni értéket a házba?
- Hát, a mi Gloriánk olyan erőszakos volt, hogy az emberek inkább megtették, amit akar, csak hogy elhallgattassák.
- Egyébként visszakarta Mrs. Tripp a komódját?
- Nem tudom.

***

Sam és Clarice elmélyülten beszélgettek.

- Nem hiszem, hogy tényleg turista lenne – spekulált Clarice.
- Úgy tűnt, nagyon érdeklik a gyilkosságok.

– Nos, az mindenkit érdekel – jegyezte meg Sam. – De megnézem az interneten, találok-e róla valamit. – Az íróasztalához ment, és bekapcsolta a komputert. – Lássuk csak. James Stanton. Van belőle egy pár. – Tovább kattintott. – Nem a mi emberünk.

– Nézd meg Agatha Raisint.

– Miért?

– Csak egy megérzés.

– Jól van. – Sam ujjai fűgégén pűfölték a billentyűzetet. – Kalandos élet. Hozzáment James Laceyhez.

– Ó! Próbáld csak meg James Laceyt...

Kopogtak a billentyűk.

– Itt is van. Ez itt ő! Hadtörténeti és utazási szakíró. Tuti, hogy annak a Raisinnek szaglászik itt.

James felhívta Agathát a legfrissebb fejleményekkel. Végűl Agatha így szólt:

– Ne menj Mrs. Tripp közelébe.

– Arra gondolsz, hogy eltette Gloriát láb alól, mert nem kapta vissza tőle a fiókos szekrényét?

– Az az asszony nagyon sötét alak, kitelik tőle. James, most azonnal el kell jönnöd onnan! Nem biztonságos.

– De nézd azt, hogy mennyi mindent kiderítettem már. Biztos vagyok benne, hogy meg tudom oldani ezt az ügyet neked.

– James, kérlek...

– Adj még pár napot.

James rendszerint igen gyakorlatiasan, megfontoltan élte az életét, leszámítva néhány alkalmat, mint például ideiglenes belehabarodását Toniba. Még mindig szégyellte magát a viselkedése miatt. Épp ez a szégyen volt az, ami arra sarkallta, hogy oldja meg a gyilkossági ügyeket. Úgy érezte, ezzel valahogy jóvátehetné, amit elrontott.

Úgy döntött, vacsora előtt elmegy sétálni egyet. A falu főutcája elhagyatott volt. Milyen különös, gondolta, hogy egy ilyen gyönyörű, eldugott kis hely egy gyilkosnak nyújt menedéket.

A halványzöld égen megjelentek az első csillagok. A tiszta, friss esti levegőben étel- és virágillat keveredett. James megállt, és vett egy mély levegőt.

Ekkor valami iszonyatos erővel megütötte hátulról a lábát, és arccal az utcakőre zuhant. Nagy nehezen feltápászkodott, és megfordult.

Mrs. Tripp a mozgáskönnyítő robogója kezelőkarja fölé görnyedt.

– Sajnálom – mondta. – Nem láttam, hogy itt áll.

– Örülhet, ha nem törtem el semmimet – ripakodott rá James – , különben beperelném!

– A szemem már nem a régi – felelte az öregasszony. – Jöjjön velem haza. Adok valamit, ami minden fájdalmat csillapít.

„Miért ne? – gondolta James. – Gyerünk csak az oroslán barlangjába.”

– Majd megyek maga után – mondta.

– Előkészítem – felelte Mrs. Tripp. – Nyitva hagyom az ajtót.

Azzal megfordult a robogóval, és elpöfögött.

James is elindult. A szeme sarkából kiszúrta, hogy néhány háznál libben a függöny, ahogy elhalad mellettük. Az égen sötét felhők gyülekeztek, és feltámadt a csípős szél.

„Vajon azt tervezi, hogy megmérgezi? – latolgatta James. – Nyilván nem. Mi az ördögöt csinálna a holttestemmel? Nagydarab fickó vagyok. Ráadásul a holmim ott van a fogadóban. Mindenesetre jobb, ha csak úgy csinálok, mintha innék, bármivel is kínálja meg.”

Mrs. Tripp házának ajtaja nyitva állt, de maga a ház sötétbe burkolózott.

– Van itt valaki? – kiáltott be James.

– Elment az áram – hallotta az idős hölgy hangját. – A biztosítékdoboz a konyhában van, a mosogató fölött. A konyhát hátul találja.

James előrearszolt egy keskeny, kövezett folyosón. A konyhába beszűrődött némi alkonyati fény odakintről. A feltámadó szél hátborzongatóan füttyült a ház körül. James egy szőnyegen állt a konyha közepén, és felnyúlt a biztosítékhoz. A szőnyeg egyszer csak kicsúszott a lába alól, és ő eltűnt egy gödörben. Elkapott oldalt egy vasfogantyút, egy darabig azon csüggött, de érezte, hogy a fogantyú lassan kiszakad a helyéből. Segítségért kiáltott. Valami régi kút lehet, gondolta. Megtámaszkodott a lábával az egyik oldalra, és megpróbálta feltornázní magát. Ekkor lépteket hallott, két ember lépteit. Nekifeszítette a lábát a gödör falának, és felnézett. A gödör elmosódó nyílása eltűnt, amikor valami nehezet vonszoltak rá, súrlódó hangok közepette.

James elhatározta, megpróbál lejutni a fenékre – abban

reménykedett, hogy a kút száraz. Aztán nem tehet mást, majd ül ott lenn, és bízik benne, hogy a hiánya feltűnik Agathának, aki riasztja a rendőrséget. Lejjebb csúszott, és azzal próbálta megakadályozni a zuhanást, hogy megkapaszkodott az ősrégi, rücskös, kiálló téglákban. Végül elérte a kút alját. Száraz volt. A telefonja! Erről megfeledkezett! Elővette a zsebéből, és tárcsázta a 999-et, de nem volt vonal.

Addig kiáltozott segítségért, míg berekedt.

Nyolcadik fejezet

Agatha előző este kapott egy sms-t Jamestől, amelyet lefekvés előtt olvasott el. Mindig örült, amikor szép tiszta angolsággal írt üzeneteket kapott, mert utálta az sms-stílusban bepötyögött rövidítéseket. „Elmegyek sétálni, és körülnézek. Rajta tartom a szemem Mrs. Trippen” – szólt az üzenet.

Reggel, Jamesért aggódva, Agatha megpróbálta felhívni őt, de sikertelenül. Feltárcsázta a Zöld Embert. Moses azt mondta, nem jött le reggelizni. Agatha nem a saját nevében telefonált, hogy ne leplezze le James kilétét.

Mivel az aggodalma egyre nőtt, átsietett a lelkészlakba, és megkérte Mrs. Bloxbyt, hogy telefonáljon. Ám a barátnője ugyanazt a választ kapta. Mrs. Bloxby nem tágított, megkérte Mosest, hogy menjen fel a vendége szobájába, és kérje meg, hogy hívja őt vissza. A két nő ideges csendben várakozott, míg a kocsmáros visszajött.

Végül Moses beleszólt a telefonba:

– Elment – vakkantott mogorván. – Elvitte a hátizsákját is, és

lelépett fizetés nélkül.

Amikor Mrs. Bloxby megmondta Agathának, az a fejéhez kapott:

- Megölték! Szólnom kellett volna a rendőrségnek.
- Hívja őket most! – sürgette Mrs. Bloxby.

Agatha felhívta Bill Wongot, körvonalazta neki mindazt, amit kiderített Mrs. Trippről, és könyörgött a rendőrnek, hogy menjenek oda egy keresőcsapattal.

– Ez még nem elég egy keresési parancshoz – felelte Bill. – De ne aggódj. Ha abban a faluban bárki eltűnik, az rendőri beavatkozás után kiált. Hamarosan ott leszünk.

Agatha elmondta Mrs. Bloxbynak, hogy a rendőrség kiszáll Piddleburybe, de aztán hozzátette:

– Én is odamegyek, mégpedig azonnal. Nyilván rájöttek, kicsoda James. Ott leszek, mielőtt Bill elintézi, hogy kivonuljanak.

Bőven átlépve a sebességhatárt, Agatha elszáguldott Piddleburybe, és csikorgó fékkel megállt Mrs. Tripp háza előtt. Bedörömbölt az ajtón, és megnyomta a csengőt. Épp felkapott egy követ, hogy betörje az üveget az ajtón, amikor az kitárult.

Mrs. Tripp sandított rá.

- Már megint?
- Hol van?
- Kicsoda?
- Mr. Stanton.
- Kérdezze a fogadóban.

Az ajtó már csukódott is, de Agatha betette a lábát.

– Be akarok menni, és körülnézni.

– Hát, azt nem fog.

– Engedjen be!

Mrs. Tripp félreállt.

– Jó, akkor olvasson fel.

Agatha benyomult mellette. A tévé hangja átharsogott a házon. Agatha körülnézett a szalonban. Mr. Tripp nem süket, gondolta hirtelen. Kikapcsolta a tévét. Ekkor valami tompa kiabálás ütötte meg a fülét. Mrs. Tripp a szalon ajtajában állt.

– Ebből elég – jelentette ki. – Ki innen!

– Mi a helyzet, öreglány? Hívott. – Henry Bruce jelent meg Mrs. Tripp háta mögött.

– Ez a detektív, ez a helyzet. Meg kell szabadulnunk tőle.

– Már épp eleget tettem.

– Elfeledkezik valamiről. Ha én bukom, magammal rántom.

Henry megindult Agatha felé.

Agatha hevesen kutatott a szemével valami fegyver után. Felmarkolt egy halom ezüstkeretes fotót, és hajigálni kezdte velük a férfit, közben toroka szakadtából segítségért ordított. Az egyik ezüstkeret megvágta Henry homlokát, és a sebből szivárogni kezdett a vér. Ahogy egy pillanatra elvesztette a látását, hátratántorodott. Agatha megkerülte, és az ajtó felé vetette magát. Ekkor Mrs. Tripp meglendítette az egyik botját, és lesújtott vele Agatha fejére.

Agatha a földre zuhant.

– És most segítsen – kiáltott a férfira Mrs. Tripp. – Dobja le a kútba!

Henry egy olajos zsebkendővel letörölte a vért a homlokáról.

Megragadta Agathát a bokájánál fogva, és vonszolni kezdte a konyha felé.

James hallotta a karistoló hangot, amint valaki megpróbálja elmozdítani a kút fedelét. Bárcsak feljuthatna valahogy. Hálásan gondolt vissza hegymászó napjaira, amikor megtanulta, hogyan kell egy kürtőben felküzdeni magát. Nekifeszítette a kút egyik falának a két lábát és kezét, így mozgott lassan felfelé.

– De nehéz – hallotta, ahogy egy férfihang panaszkodik. – Tényleg azt akarja, hogy dobjam rá a pasasra?

– Rohadék, szaglászó ribanc – hallatszott Mrs. Tripp hangja. – Haljanak csak meg együtt.

Aztán egy fájdalmas üvöltés.

– Ez magához tért. Tökön rúgott!

Puffanás hangja.

– Ezzel kiütöttem – mondta Mrs. Tripp. – Hagyja már abba az ugrálást, és dobja be az átkozott némbert a kútba.

Remélem, nem Agatha, gondolta James, miközben egyre magasabbra tornázta magát.

Újra a karistoló hang hallatszott. Egy utolsó nagy erőfeszítéssel James majdnem a nyílásig toltta magát. Amikor a fedőt elhúzták, James valami eszelős eltökéltségtől hajtva kivetődött a konyhakőre. Mrs. Tripp felüvöltött. Henry megpróbálta visszarúgni Jamest a gödörbe, de James előrelendült, belefejtelt a gyomrába, és a férfi nekiesett a kredencnek.

Elgyengülve az átélt megpróbáltatástól, James összeesett.

Agatha féláljultan kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy Mrs.

Tripp meglendíti a botját James feje fölött. A nyomozó minden erejét összeszedve feltérdelt, elkapta az öregasszony bokáját, megrántotta, majd ismét elvesztette az eszméletét.

Ebben a pillanatban rontottak be a rendőrök a házba, Bill Wong vezetésével. James ordítása fogadta őket.

Bill alig hitte el a látványt, ami a szeme elé tárult a konyhában. Mrs. Tripp a földön feküdt, és azt hörögte, hogy Agatha eltörte a csípőjét. Henry Bruce épp feltápáskodott, és olyan fehér volt, mint egy hulla. James a padlón ült a fejét fogva, Agathának pedig vér szivárgott a koponyájából. James felnézett, amikor megpillantotta Billt, és így szólt:

– Tartóztassák le Henry Bruce-t és Mrs. Trippet. Megpróbáltak megölni bennünket.

Agatha valamivel később a mircesteri kórházban tért magához. Kábán nézett Billre és Alice Petersonra.

– Elég jól vagy ahhoz, hogy beszélj? – kérdezte Bill.

– Nem tudom. Szédülök és hányingerem van – motyogta Agatha. – Elkaptátok őket?

– Igen, Bruce olyan szépen csicsereg, mint egy kanárimadár. Azt állítja, Tripp mama begőzölt, mert Gloria nem adta neki vissza a szekreterét. Rávette Bruce-t, hogy surranjon le a pincébe, és tegye az italosrekeszbe a mérgezett üveget. A ravasz vén tyúk rábeszélte, hogy vegyen nagyobb cipőt a saját méreténél. Tudta, hogy Gloriát fel fogja zaklatni a bolti jelenet, és majd az üveg után nyúl.

– Várjunk csak egy kicsit – nyögte Agatha erőtlenül. – Egészen az utolsó pillanatig Gloria számított a lelkész és a

felesége látogatására. Az öregasszonyt az sem izgatta, hogy őket is megmérgezhethi?

– Clarice épp azután lépett be a vegyesboltba, miután Gloria elment. Eszébe jutott, hogy Gloria meghívta őket a férjével egy italra, és rohant vissza, hogy szóljon a férjének, mondja le. Ezt hangosan el is mondta mindenkinek. Mrs. Tripp nyilvánvalóan számított rá, hogy Gloria inni fog. Bruce-nak kiadta az ukázt, hogy várjon a helyszínen, és füleljen, Gloria mikor kezd agonizálni. Amikor a fickó hallotta a hörgéseket, magához vette a poharat és az üveget, és megszabadult tőlük.

– Ezért nem tudtuk előbb elkapni őket – fűzte hozzá Alice. – Ilyen bizonytalan kivitelezést! Egyszerre nagyon amatőr és nagyon ravasz. Bruce piszkálta meg Roy kocsiját és tette a Mrs. Tripp kifőzte digitáliszt az üvegébe. Ez is egy kiszámíthatatlan terv volt.

Agatha megrökönyödve tette a kezét bekötözött fejére.

– De hát az egész falunak falaznia kellett nekik!

– Még mindig tanulmányozzuk az öregasszonynál megtalált papírokat. Samnek és Clarice-nek is volt egy rövid viszonya Henry Bruce-szal. Őket ezzel zsarolták. De ennek semmi köze a Broadwayben töltött idejükhöz.

– Hogy jöttetek rá erre? – kérdezte Agatha. – Manapság senki nem ír levelet. Sam és Clarice beszéltek erről?

– Még nem kérdeztük ki őket – felelte Bill. – Az egész Henry számítógépén volt. Moses Greent a nyitvatartási időn kívüli privát kocsmáztatások miatt zsarolták. Ez megmagyarázza, miért akart olyan nagyon megszabadulni tőled.

– És szegény Jerry Tarrant?

– Ő meleg volt.

– Hogy mi? – kiáltott fel Agatha.

– Nyilvánvalóan mélyen titkolta. Henry Bruce épp Birminghamben járt szórakozni valami klubban, és meglátta Jerryt, amint bemegy egy melegbárba.

– Exhumálják a holttestét?

– Elhamvasztották.

– Ördög és pokol – sóhajtotta Agatha álmosan. – Bárcsak Mrs. Tripp ne volna olyan vén szatyor. Szeretném, ha hosszú évekig senyedne börtönben. – Agatha szeme lassan lecsukódott.

– Hagyunk pihenni – mondta Bill.

Agathának kipattant a szeme.

– De mi van a többiekkel a faluból? Mindenki ragaszkodott hozzá, hogy valami idegen az elkövető.

– Ezen még dolgozunk. Aludj csak. Rendbe fogsz jönni. Az orvosok azt mondták, vasból van a koponyád.

Másnap Agatha sokkal jobban érezte magát, és egészen felderült, amikor Mrs. Bloxby meglátogatta, miután ő hivatalosan is vallomást tett Billnek.

– Igazi szenzáció lett az eset – újságolta a lelkészné. – Tele vannak vele a lapok, és ez folyik a tévéből is.

Nyílt az ajtó, és Toni lépett be rajta Simonnal.

– Itt jártunk már korábban is – kezdte Toni –, de aludt, és azt mondták, ne zavarjuk.

Agatha elmesélte nekik, amit megtudott Billtől.

– Micsoda gonosz dolog! – kiáltott fel Mrs. Bloxby.

– Bizony – bólintott Agatha. – Ennek a fényében a városi bűnözés egészen tiszta ügy.

– Patrick, Phil és Mrs. Freedman is bejöttek – mondta Toni –, csak maga aludt, és mondták nekik, hogy ne zavarják.

– Úgy tűnik, mindenki elhalmozott finomságokkal – nézett Agatha a gyümölcskosarakra és a csokirakományra. – Jamesszel vagy Charlesszal beszéltek már?

– Még nem – mondta Mrs. Bloxby, az ablakon túli sivár látványt tanulmányozva.

– Olyan furcsán néz – jelentette ki Agatha élesen. – Ki vele!

– Felhívtam Mr. Lacey-t, és mondtam neki, hogy bejövök magát meglátogatni. Kérdeztem, velem tart-e. Azt mondta: „Most nem. Talán később”.

Két nap múlva közölték az öröndetes hírt Agathával, hogy hazaengedik. A kórházi szobájában hegyekben álltak az ajándékok. A takarítónője, Doris Simpson is egyre-másra fogadta a jókívánásokat Carselyből. Csak James és Charles nem jelentkeztek.

Toni bement Agatháért, hogy hazavigye. Átválogatták az ajándékokat, csak néhányat tartottak meg, no meg az üdvözlőkártyákat – a többi meglepetést egy nővérré hagyták, és megkérték, hogy adja át az idősek otthonának.

Már indultak, amikor Roy Silver esett be. Fekete bőrdzseki és fekete bőrnadrág volt rajta.

– Épp időben! – lihegte. – Hogy vagy?

– Kicsit reszketegen – mondta Agatha –, és úgy nézek ki, mint egy szörnyszülött. Látod, hogy leborotvták a hajam egy

részét?

– Hazamegyek veled, és majd ápollak – jelentette ki Roy fontoskodva. – Kibéreltem egy limuzint.

– Ó, Roy, ez nagyon rendes tőled. Toni, ez azt jelenti, hogy be tudsz menni az irodába.

Amikor megjelentek a kórház lépcsőjén, a tévékamerák és fényképezőgépek hadával találták szembe magukat.

Roy előrelépett.

– Roy Silver vagyok – jelentette be. – Tudják, kedveseim, akit majdnem megöltek.

– Disznó – sziszegte Agatha. – Csak az önreklám miatt jött. Kísérj vissza a kórházba, Toni.

– Várjon meg a recepción – javasolta Toni –, odaállok a kocsival a személyzeti bejáratához.

Gyorsan visszasiettek.

Odakint Roy próbálta folytatni előzetesen betanult beszédét, de a riporterek lehurrogták, mondván, Agathát akarják hallani.

***

Miközben Tonival Carsely felé autóztak, elgyengülve a gyógyszerektől és a sérülésétől, Agatha pityeregni kezdett.

– Ó, ne sírjon – vigasztalta Toni. – Mindjárt otthon leszünk.

– James és Charles még csak felém se néztek – hüppögte Agatha –, ez a nyomorult Roy meg csak magának akart hírverést.

– A pokolba velük – próbálta biztatni Toni. – Gondoljon arra a rengeteg emberre, akik meglátogatták és törődtek magával.

Agatha felitatta a könnyeit, és szomorúan bámult ki a szélvédőn.

Toni végül ráfordult a lejtős útra, ami Carselybe vezetett. Kihajtott egy körforgalomból, aztán a fékre taposott.

– Mi a fene...?

A falu rezesbandája elállta az utat. A karmester odasétált az autóhoz, és bekukkantott hozzájuk.

– Isten hozta itthon! – kiáltotta. – Kövessenek!

Agatha kikerekedett szemmel nézte, amint Toni lassan gurulni kezd a kocsival a zenekar után. A banda a *When the Saints Go Marching In*-t játszotta, miközben bevonultak Carselybe. A helybéliek tapsolva és ujjongva sorfalat álltak az utcák mentén, amikor beértek a faluba.

A zenekar egészen az Orgona közig masírozott, Agatha házáig, ahol az ajtó két oldalán James és Charles álltak egy-egy óriási bokrétával a kezükben.

– Na tessék! – nevetett Toni. – Még mindig elhanyagolva érzi magát?

Néhány tapasztaltabb sajtós, akik megsejtették, hogy Agatha a hátsó ajtón távozhatott, már ideért a kórháztól. A könnyekkel küszködve, ezúttal hálásan, Agatha rövid köszönőbeszédet tartott a falunak, majd bementek a házba Tonival, Jamesszel és Charlesszal. Mrs. Bloxby a konyhában várta őket, ahol a finom délutáni tea gőzölgött az asztalon.

– Ti szerveztétek az egészet – nézett Agatha Jamesre és Charlesra. – A helybéliek máskor úgy tekintenek rám, mint a patás ördögre.

– Meg akartunk lepni – mondta Charles. – Ül le, igyál egy

teát, és mesélj el mindent.

Agatha cicái, micsoda meglepetés, felmásztak az ölébe. Miközben puha bundájukat cirógatta, elmondott mindent, amit Billtől megtudott.

A történet végén James így szólt:

– Micsoda szörnyűségeket okozott ez rémes nőszemély. Sam, Clarice és Henry Bruce botránya napvilágot fog látni a tárgyaláson. Moses Green elveszítheti az engedélyét. És a jó ég tudja, még mit talált ki, amivel megszarolhatott más falubélieket is, hogy hallgatásra bírja őket.

Szinte folyamatosan szólt a csengő, ahogy újabb és újabb újságírók érkeztek. Egyszer csak Roy hangja hallatszott a levélbedobón:

– Engedj be!

– Hagyjuk! – intett Agatha. – Csak azért került elő, hogy a drágalátos személyének csapjon egy kis hírverést.

– Nem könnyű neki sem – győzködte Mrs. Bloxby. – Majdnem megölték, miközben magának dolgozott, Mrs. Raisin.

– Pillanatnyilag valahogy nem tud izgatni – morogta Agatha.

– Elküldöm – ajánlkozott Charles –, és megmondom neki, hogy jöjjön máskor.

Hallották, ahogy Charles ajtót nyit, és felharsan a sajtó lár mája, majd Roy esdekel. Charles becsukta az ajtót, és kizárta a ricsajt.

– Bill mondott valamit Brian Summerről? – kérdezte James.

– Ó, hadd igya már meg nyugodtan a teáját – méltatlankodott Mrs. Bloxby.

– Minden rendben – mondta Agatha. – Tudok beszélni és

teázni. Úgy tűnik, Mrs. Trippnek örömet okozott, hogy manipulálhatja, és ő küldte neki azt a könyvet. Szerencsétlen ember még mindig a Warnford Kórház pszichiátriáján van. Bill nem érti, hogy jött rá az öreglány az epilepsziás rohamokra.

– Miután Bill felvette a vallomásom – szólalt meg James –, azt mondta, Ada White bevallotta, hogy konzultált Mrs. Trippel, vajon van-e valami főzete, ami segíthet a rohamokon. Az öreglány a varázsgombát ajánlotta, és elmondta, hol található.

– Mi az a varázsgomba? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Egy hallucinogén szer, ami kint a mezőn szedhető – magyarázta Toni.

– Ennek a nőszemélynek a Piddleburyi Boszorkányként kéne bevonulnia a történelembe.

Eltelt egy hét, mialatt Mrs. Trippnek egyetlen látogatója sem akadt a zárkában, kivéve az ügyvédjét. Megpróbálta felhívni a fiát és a lányát, hogy lehordja őket, amiért elhagyják őt a „szükség óráján”. De a maguk módján mindketten közölték vele, hogy aszalódjon meg a pokolban.

Így hát igencsak felvillanyozódott, amikor szóltak neki, hogy látogatója jött. A szobájában csak egy összekarcolt asztal és két kemény szék állt.

Egy asszony, olyan vén, akár ő maga, csoszogott be a zárkába. Tetőtől talpig feketébe volt öltözve. Görnyedten állt, a bőre csupa ránc, a fején vörös paróka.

– Nem emlékszel rám, Gladys? – emelte Mrs. Trippre a tekintetét. – Én vagyok, Rosie Blacksmith.

– Rosie! Hol voltál ennyi évig?

– Kiköltöztem a lányomhoz Kanadába. Most visszajöttem. Gondoltam, inkább halok meg egyedül, mint az unalomtól. Az én Elsie-m nagy templomba járó.

– Mi történt a mi kis boszorkánygyülekezetünkkel, akikkel a Quarry-dombon szoktunk találkozni?

– Biztos hallottad. Lehetett vagy harminc éve. Valaki kilesett minket, és lefényképezett. A képek megjelentek a *Daily Express*ben. Ott voltunk mind, anyaszült meztelenül. Nevetség tárgyai lettünk. A népek kegyetlenek ám. Miért hagytál el bennünket?

– Volt nekem jobb dolgom is. Ráuntam már, hogy körbe-körbe táncikáljak, miközben befagy a seggem. És most itt vagyok. De nem lennék, ha az a tehén, Agatha Raisin nem juttat ide.

– Akarod, hogy megátkozzam? – kérdezte Rosie.

– És ha inkább megölnéd?

– Megtenném én neked, Gladys, a régi szép idők emlékére, de nem akarom én is itt végezni.

– Valamit belecsempészhetnél az italába. Olvastam a helyi lapban, hogy lesz valami karácsonyi vásár Ancombe-ban most szombaton. Ancombe ott van a faluja közelében.

– De hol van még a karácsony!

– A népek szeretik időben beszerezni az ajándékokat.

– Szóval, mi a teendőm, Gladys?

– Jósolsz még vásárokon?

– Előfordul, de nem sokszor. Kínoznak az ízületeim.

– Ajánld fel a szolgáltatásod a szervezőknek, azzal, hogy minden bevételéd jótékonyági célra megy. Én jó emberismerő

vagyok. Az a tyúk éhezik a férfiakra, lefogadom. Ezek a balfék némberek mind a nagy Őt várják.

– De nem kínálhatom itallal. Aligha fogadná el gyanakvás nélkül.

– Tegyéél valamit egy fecskendőbe, és szúrd belé. Emlékszel Sarah-ra, az őrült állatorvosra, aki közülünk való volt? Tudod, hol lehet megtalálni?

A nagy gondolkodástól összeszaladtak a ráncok Rosie homlokán.

– Lássuk csak... Sarah Drinkwater! Utána kell nézmem.

– Ha megtaláltad, szerezz tőle valami szert, amivel elaltatják az állatokat.

Rosie átadott egy táskát Mrs. Trippnek.

– Ebben van egy olyan kabát, tudod... Megengedték, hogy odaadjam. Átnézték előtte.

Mrs. Tripp szemében hála könnyek csillantak.

– Jaj de jó! Már azt hittem, mindenki megfélekedezett rólam.

– Mi sosem felejtünk, nem igaz? – nézett rá Rosie. – Adj egy személyleírást Agatha Raisinről.

Rosie Snowhill külterületén élt egy régi parasztházban. Kifizette a taxit, borraivalót nem adott. A többi házzal ellentétben az övét nem modernizálták, leszámítva, hogy beépítettek egy vécét. Vörös téglából épült, belül sötét volt és komor. A nappaliban odament a szekreterhez, kihúzta az egyik fiókot, elővett egy jegyzetfüzetet, és átpörgette a lapokat.

Talált egy címet és telefonszámot Sarah-hoz Broadwayben. Feltárcsázta a számot. Egy női hang szólt bele.

– Sarah-val szeretnék beszélni – mondta Rosie.

– Ha a nagyanyámat keresi, egy otthonban él Broadwayben.

– Egy régi barátnője vagyok. Szívesen meglátogatnám. Melyik otthonban van?

– A Pihenőidőben.

Rosie letette. Feljegyezte magának a gondozóház címét. Úgy döntött, elég közel van, hogy a mozgássegítő mopedjén menjen, és megspórolja az újabb taxiköltséget.

Kavarogtak körülötte az őszi levelek, amint a kormány fölé hajolva nekivágott a lejtőnek Broadway felé.

Két nő utánanézett, ahogy elrobogott mellettük.

– Micsoda ijesztő látvány! – mondta az egyik. – Tisztára mint egy boszorkány. El tudnám képzelni egy seprűnyélen.

Rosie megtalálta az idősek otthonát, és felpöfögött a rövid felhajtón. Csak reménykedhetett benne, hogy Sarah megőrizte a józan eszét.

Egykori barátnőjük roppant kövér volt. Hatalmas tányérrarca alatt többretegnyi toka gyűrődött, és úgy tűnt, szinte beleszorult a fotelbe, ami az ablak előtt állt a szobájában.

– Alig hittem a fülemnek, amikor a nővér bejelentett téged – mondta Sarah. – Azt gondoltam, már meghaltál.

– Élek és virulok – jelentette Rosie. – Szükségem van a segítségedre.

Sarah lenyűgözve hallgatta Rosie-tól Gladys Tripp történetét.

– Ilyet még nem pipáltam! – kiáltotta.

– Csak azt nem tudom, hogyan tehetnél bármit is – mondta Rosie. – Ezer éve már, hogy praktizáltál.

– Évekkel ezelőtt eltiltottak – mondta Sarah.

– Miért?

– Jött egy rossz időszakom, kicsit besokalltam. Kezdtém megutálni azokat az átkozott kutyákat, macskákat, meg a gazdáikat, akik nyalják-falják őket. Úgyhogy egyre többet altattam el. Ennyi a történet.

Rosie körülnézett a szépen berendezett szobában.

– Jól mehet neked. Az ilyen helyek egy vagyonba kerülnek.

– A lányom hozzáment egy nagyon gazdag férfihöz. Ruhagyára volt. A lányomra hagyott mindent. Váratlanul halt meg. – Sarah torkából apró kacaj tört fel.

– Szívroham?

– Hogy jöttél rá? De megtartottam a cuccból egy keveset. Hozd csak ide azt a barna kis fadobozt.

Rosie nagy nehezen felállt. Odavitte a dobozt Sarah-nak, és beletette méretes ölébe. Sarah benyúlt a keblei közé, előhúzott egy láncon függő kulcsocskát, és kinyitotta vele a dobozt.

Feltartott egy üvegcsét.

– Ez a csodaszer. Azonnal öl. Emlékszel, amikor leültették azt a carselyi állatorvost, mert ezt használta valakinél? Az az Agatha Raisin oldotta meg az ügyet.

– Az a nő tényleg egy pestis – fröcsögte Rosie.

– Ezt elviheted. Senki nem tudja, hogy nálam volt. Nem szokták átkutatni a holminkat.

Rosie hazatért, elővette az újságkivágásokat, és felhívta az ancombe-i vásár szervezőit, akiknek felajánlotta a szolgálatait, amit azok boldogan elfogadtak, főleg, amikor Rosie közölte, hogy minden bevételét a Segítsd az Időseket Alapítványnak

ajánlja.

Ha Agatha nem bukkan fel, természetesen más módot kell találnia, hogy a keze közé kaparintsa. Az embernek a régi barátai mellé kell állnia.

Agatha az a típus volt, aki az utolsó pillanatra hagyta az ünnepi ajándékvásárlást. És annyi katasztrofális karácsony után nem tervezte, hogy elmegy az ancombe-i vásárba.

De szombat reggel Roy Silver állt meg az ajtajában, egy hatalmas rózsacsokrot szorongatva.

– Annyira sajnálom, Agatha – rebegette.

– Jól van, gyere be – mondta Agatha, miközben elvette a virágot, és igyekezett szomorúságot sugározni, holott nagyon is örült Roynak. James ismét útra kelt, Charles a maga szokásos módján felszívódott, annyit se mondott, hogy fapapucs.

Miközben Agatha vázába tette a virágot, Roy a reklámszakmáról fecsegett. Végül így szólt:

– Idefelé jövet láttam egy óriásplakátot az ancombe-i karácsony vásárról.

– Karácsony! – horkant fel Agatha. – Minden évben hamarabb kezdődik a cirkusz. Emlékszem a bibliai történetre, amikor Jézus kiűzi a kufárokat a templomból. Ma mit tenne?

– Nem tudom, és nem is érdekel – felelte Roy. – Én szívesen mennék. Lehet, hogy sok kézműves termék is lesz ott. Sokkal eredetibbek, mint amiket Londonban kapnék.

– Azt hiszem, jobb, ha talállok neked valami szórakozást – mondta Agatha. – Felhívom Mrs. Bloxbyt, hátha jól jönne neki egy fuvar. – De Mrs. Bloxby azt mondta, túl sok a pásztori

teendője.

Charles Fraith hirtelen úgy döntött, meglátogatja Agathát. Egy vacsorapartin vett részt előző este, és azon kapta magát, hogy unatkozik. Agatha lehet olykor dühítő, de hogy unalmas volna, azt nem lehet ráfogni. Mivel a házat üresen találta, átment a parókiára, ahol Mrs. Bloxbytól megtudta, hogy Agatha az ancombe-i vásárba ment.

Agathának fázott a lába. Roy megszállottan vásárolgatott. Fából készült salátástálakat vett, házi lekvárok tucatját, hat szakácskönyvet a vidéki konyháról, két pulóvert és négy sálat. Éppen az autó felé tartott a legújabb szerzeményeivel, amikor Agatha kiszúrta a jóssátrat.

Amikor Roy visszaért, Agatha így szólt:

- Azt hiszem, jövendőltetek magamnak.
- Te nem hiszel az ilyesmikben – húzta el a száját Roy.
- Csak a móka kedvéért.
- Ott leszek a sörsátorban – mondta Roy.

Agathának sorba kellett állnia, mert a jósnő szemlátomást nagy forgalmat bonyolított. A sátrán egy tábla hirdette: „Madam Zorestry. Jövendőmondás”. Végre Agatha került sorra. Belépett a kicsi, sötét sátorba.

Egy idős asszonyt látott, aki egy asztalnál ült. Az asztalon egy pakli tarot-kártya és egy kristálygömb. A félhomályban látszott, hogy a jósnő fekete bársonyruhában van, a fején fekete fátyol. Rosie hosszan nézte a kliensét, és szaporábban kezdett verni a szíve. Végre! Agatha Raisin!

– Ül le, és add a kezéd – utasította Rosie. Ahogy a jósnő megfogta a kezét, Agathát valami különös félelem borzongatta meg. Mintha körülengte volna a rosszindulat.

– Lááátom – lehelte Rosie. – Kétszer házasodtál már. Sok-sok halált látok az életedben.

– Azért vagyok itt, hogy a jövőmről beszéljen. A múltamat ismerem – méltatlankodott Agatha.

A szorítás erősödött a kezén.

– Nem fogsz túl sokáig élni.

Agatha elrántotta a kezét.

– Mi?

– Talán nem látom tisztán – kárált tovább Rosie. – Várj egy kicsit, hozom a tarot-kártyám.

Hátracsoszogott a sátor sötétjébe.

– Francba – motyogta Agatha, és kiment, boldogan, hogy kiszabadult a sötét helyről.

Rosie egy kis fiola csodaszerrel tért vissza, miközben az injekciós tű a zsebében lapult. Ekkor látta, hogy Agatha távozott. A sátorlap felcsapódott, és egy másik nő lépett be, aki izgatottan várta, hogy hallja a jövőjét.

– Mára végeztünk, drágám – közölte Rosie. – Túl fáradt vagyok, hogy tovább olvassak a tenyerekből.

Amikor a nő elment, Rosie gyorsan bepakolta a cókmókját egy sporttáskába. A sátort a vásárszervezők biztosították. A kristálygolyó – ami műanyagból készült –, a tarot-kártya és a fekete fátyol mind a táskába kerültek, a bevétellel együtt. A Segítsd az Időseket szlogen Rosie-nak azt jelentette: „segíts

magadon”. Felcsapta a hátsó sátorlapot, bedobta a táskát a mopedje elejébe, és elrobogott a hepehupás mezőn a vásárról.

***

Charles a sörsátorban találta Agathát és Royt.

– Ó, Charles – kiáltott Agatha, amikor meglátta a férfit. – El sem hinnéd, mi történt.

Elmesélte a hátborzongató találkozást a jóssal.

– Lehet, hogy Mrs. Tripp egy barátnője – tűnődött Charles. – Talán az öregasszony ötlete volt, hogy ijesszen rád.

– Visszamegyek – jelentette ki Agatha.

De amikor odaértek a sátorhoz, a várakozók közül többen is mondták, hogy a jósnő elment. Agatha megszerezte a nevét a vásár szervezőjének, egy bizonyos Mrs. Dolores Vine-nak.

– Felhívott minket az ajánlatával – magyarázta Dolores, egy rátermettnek látszó nő. – A részvételéért nem kért pénzt, és azt mondta, minden bevételét juttassuk el a Segítsd az Időseket Alapítványnak.

– Milyen néven mutatkozott be?

– Várjon csak egy kicsit. Valahol itt van felírva. – Dolores kinyitotta jókora kezításkáját, és kivett egy jegyzetfüzetet. – Lássuk csak... az önkéntesekhez lesz beírva. Á, itt is van. Madam Zorestry, Greenway Road 99, Blockley.

– De a Madam Zorestry nem lehet a valódi neve – magyarázta Agatha.

– Sajnos nem néztünk utána, kicsoda. Ingyen kínálta a vásárnak a szolgáltatást.

Agatha a háza előtt hagyta a kocsiját, aztán Charles autójával hármasan elindultak Blockleyba.

Blockly egy kedves kis település, ami a cotswoldsi dombok között bújik meg. A Greenway Roadon önkormányzati lakások sorakoztak, egy orvosi rendelő, néhány kertés ház, de 99-es szám nem létezett.

– Kíváncsi vagyok, nem a rejtélyes látogató-e, aki feltűnt Mrs. Trippnél a börtönben. – Agatha felhívta Patrick Mulligant, hogy a látogatókról tájékozódjon.

– Mrs. Trippet még nem ítélték el – mondta Patrick. – Egyelőre vizsgálati fogságban van, vagyis ha valaki meg akarja látogatni, csak fel kell hívnia a börtönt, és bejelentkezni. De mindenkinek fel kell mutatnia valamilyen személyazonosításra alkalmas igazolványt. Beszélned kell a mircesteri női börtön igazgatójával.

Elhajtottak a börtönhöz.

– Amilyen szerencsém van, az igazgató nem lesz bent szombaton – morgott Agatha. De az intézmény vezetője, Mrs. Worthing dolgozott, és fogadta is őket.

Testes nő volt, tövig lenyírt szürke hajjal.

– Már rég szerettem volna találkozni önnel, Mrs. Raisin – mondta üdvözlésképp. Vetett egy rosszálló pillantást Roy fekete bőrszerelésére és a tüskébe zselézett hajára. – Segíti a hátrányos helyzetű fiatalokat?

– Nem – ingatta a fejét Agatha, és vagy ezredszerre is azt kívánta, bárcsak öltözködne Roy épeszűen. – Egy régi kollégám, aki meglátogatott hétvégére. És hadd mutassam be Sir Charles

Fraith-t.

– Üljenek le, kérem, és mondják el a látogatásuk okát.

Agatha aznap másodszer mesélte el a jósnőnél szerzett élményét. Végül rákérdezett, Gladys Tripp fogadott-e látogatót.

– Lássuk csak. – Mrs. Worthing bekapcsolta a számítógépet az asztalán. – Mikor történt ez a látogatás?

– Nem tudom pontosan – felelte Agatha. – Mostanában lehetett.

– Meg is van. A börtönlelkészt leszámítva Mrs. Trippnek egyetlen látogatója volt, Rosie Blacksmith.

– Milyen lakcímet adott meg?

– Attól tartok, ezt az információt nem adhatom ki.

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és egy női börtönőr toppant be.

– A 12-es zárka fogvatartottja felakasztotta magát!

Egy döbbsent kiáltás hagyta el Mrs. Worthing száját. Kirontott az ajtón, és a válla fölött kiabált hátra:

– Most nem tudom kikísérni magukat!

– Bekapcsolva hagyta a komputert – jegyezte meg Charles, és átosont az asztal túloldalára. – Gyorsan! Írjátok fel! Church Road, Borostyánház, Snowhill.

***

Roy még nem heverte ki a traumát, hogy az életére törtek. Hirtelen nem akaródzott neki újabb veszélyesnek látszó kalandokba belevágni, még a hírnév csábítása ellenére sem.

– Fáradt vagyok – panaszkolta, amikor kiléptek a börtönből. –

Egy jelentős ügyfélnek dolgozom, vissza kellene mennem Londonba.

- Jól van – mondta Agatha. – Kocsival jöttél, ugye?
- Igen.
- Elviszünk az autóhoz.

Agatha csendben ült, miközben Charlesszal Broadway felé autóztak. De amikor felértek a Fish Hill tetejére, így szólt:

- Remélem, az az öregasszony nem látja a jövőt.
- Felejtsd el! – próbálta felvidítani Charles. – Egyetlen jó sem mondaná az ügyfélnek, hogy hamarosan meg fog halni.

Ahogy a szürkületben leereszkedtek a Fish Hillről, őszi levelek örvénylettek előttük az úton.

- Utálom az évnél ezt a szakaszt – sóhajtott Agatha. – Szörnyű látni, ahogy a fák meghalnak.
- Azt hittem, a szíved mélyén városi ember vagy – pillantott rá Charles. – A városlakókat soha nem izgatja igazán az évszakok váltakozása.
- Talán már vidéki lettem – töprengett Agatha borúsan. – Tweedszövetből van a szívem.
- Harris tweed vagy ír?
- Inkább valami sötét és sprőd – felelte Agatha.

Lekanyarodtak Broadway főutcájáról, és ráfordultak a Church Roadra. Charles lassan vezetett, jobbra-balra figyelte a házakat. De Borostyán nevű háznak nyomát sem látták.

- Valahol itt kell lennie – jelentette ki Agatha. – Muszáj volt a saját nevén bejelentkeznie.

– Az is lehet, hogy ez a Rosie ártatlan – vetette fel Charles. – Feladjuk?

– Nem – vágta rá Agatha. – Álljunk meg, én kiszállok, és bekopogok pár helyre. Lássuk, tud-e valaki a Borostyánháizról.

Charles szeretettel nézte Agathát, amint házról házra jár. Csodálta az állhatatosságát. Úgy érezte, segítenie kellene neki, és épp a lustaságát próbálta legyőzni, amikor Agatha visszaért.

– Megvan! – jelentette diadallal. – Van egy régi bekötőút pár yardnyira balra.

Charles megtalálta a dűlőutat.

– Az lesz az – mutatott egy magában álló ház sötét körvonalára egy dombtetőn.

Leparkoltak a ház előtt, és kiszálltak a kocsiból.

– Na lássuk – szólta Agatha, majd odamasírozott az ajtóhoz, és becsöngetett.

Egy koszos csipkefüggöny lebbent az egyik ablakon. Aztán csend. Agatha újra megnyomta a csengőt, és belerúgott az ajtóba.

– Nyissa ki! – kiáltotta.

Csoszogó lépteket hallott bentről, aztán kinyílt az ajtó.

– Emlékszik rám? – szegezte a nőnek a kérdést Agatha.

– Mit akar?

– Maga Mrs. Tripp barátnője. Meglátogatta a börtönben, és később azt mondta nekem, hogy hamarosan meghalok.

Rosie elnézett Agatha mellett.

– Az ki?

– Sir Charles Fraith.

Rosie meghunyászkodott. Kettejüket egyértelműen nem tudja

megölni. Hogy szabadulna meg a holttestektől? Agatha valószínűleg elmondta másoknak is, hová készül. Ha eltűnik a barátjával együtt, ő, Rosie lesz az első számú gyanúsított. Elfutotta a könny a szemét. Bár hosszú évek óta nem találkozott Gladys Tripp-pel, a régi boszorkánygyülekezet köteléke erős volt közöttük. Megpróbálhatná megölni őket.

– Jöjjenek be – mondta, majd megfordult, és előrecsoszogott.

Egy bútorokkal telezsúfolt, sötét kis szobába vezette őket. Füstölőszag volt.

– Üljenek le – intett. – Hozok magamnak egy pohár vizet.

Amikor kicsoszogott, Agatha lerúgta a cipőjét, és csendesen utánaosont, hogy lássa, mit csinál. A konyhában a szekrényből Rosie elővett egy fecskendőt és egy fiolát.

– Ha abban mesterkedik, hogy azt belém vágja, gondolja át még egyszer! – harsant fel mögötte Agatha hangja.

Rosie egy sikolyt hallatott. Megszorította az ampullát, ami összetört a kezében. Meredten bámult a tenyerére.

– Hívom a rendőrséget – közölte Agatha. Visszament Charleshoz, és gyorsan elmondta, mit látott.

– Nem kellett volna egyedül hagynod – méltatlankodott Charles. – Menjünk vissza, és kötözzük oda valamihez.

Visszasiettek a konyhába, ahol Rosie ernyedten feküdt a padlón.

– Tapintsd ki a pulzusát – mondta Charles.

– Csináld te – ellenkezett Agatha. – Lehet, hogy tettei magát.

Charles némi undorral a nő csuklójáért nyúlt, de nem érzett semmit.

– Halottabb már nem is lehetne – jelentette ki, és felegyenesedett. – Bármit is szándékozott neked beadni, halálos volt és gyorsan ölő. Hívd a rendőrséget.

Wilkes kapitány dühösen hallgatta végig Agatha beszámolóját, miután kiérkeztek a helyszínre. Úgy érezte, Agatha mellett a rendőrség egy rakás szerencsétlen amatőrnek tűnik, beleértve őt magát is.

Miközben a házban dolgoztak a nyombiztosítók és a halottkém, Agathát és Charlest berendelték a kapitányságra, hogy felvegyék a vallomásukat.

A kocsiban Agatha izgatottan hadarta Charlesnak:

– Ki kell találnunk egy sztorit, hogy bukkantunk a nyomára. Nem mondhatjuk azt, hogy a börtönigazgató számítógépéből szereztük meg a címét.

– Majd azt mondjuk, hogy követtük őt a vásártól – javasolta Charles.

– Nem fog menni. Megtudhatják, hogy Roy is ott volt, és kikérdezzhetik őt is. Nincs értelme Royt bevonni a hazugságba, el fogja szúrni.

– Tudom már – csillant fel Charles szeme. – Elhatároztuk, hogy Broadwayben vacsorázunk, leparkoltunk, és akkor robogott el mellettünk a mopedjével a Church Road felé. Mire visszaértünk az autóhoz, és elhajtottunk a Church Roadra, eltűnt a szemünk elől. Ekkor kezdtél bekopogtatni a házakhoz a címe miatt.

– Ez jó lesz – bólintott Agatha.

Miközben Wilkes kérdezgette, Bill Wong pedig támogatólag állt mellette, Agathának újra és újra el kellett mondania a történetet.

Végül elvesztette a béketűrését.

– Ahelyett, hogy megköszönnék, hogy lelepleztem maguknak még egy gyilkost, akit kétségkívül Mrs. Tripp bízott meg, úgy bánnak velem, mint egy gyanúsítottal!

– Higgadjon le! – szólt rá Wilkes. – Ha elmondta volna nekünk, mire gyanakszik, akkor időben kivonultunk volna a helyszínre.

– Ó, tényleg? És akkor mi történt volna? Rosie Blacksmith letagadta volna az egészet.

– Elmehet – közölte vele Wilkes hidegen. – De legyen elérhető további kérdéseink esetére.

Éjfél is elmúlt, mire Agatha és Charles találkoztak a kapitányság recepcióján.

– Éhen halok – panaszolta Charles.

– Összeütök magunknak valamit otthon.

– Isten őrizz! – emelte fel a kezét Charles, aki tudta, hogy Agatha csakis a fagyasztott curry mikrózására gondolhatott. – Van egy éjjel-nappal nyitva tartó étterem a környékénél.

Hamarosan jókora adag kolbászt, bacon, rántottát és sült krumplit tömtek magukba.

– Csak azt nem értem – mondta Agatha, miközben megtörölte a száját, és eltolta maga elől csaknem üres tányérját –, miért ment ilyen messzire Rosie Blacksmith, hogy meg is gyilkolt volna bennünket – még ha Tripp mama vette is rá.

– Rákerestél már a nevére az interneten? – kérdezte Charles.

– Nem volt időm. Menjünk haza, és próbáljuk meg.

Otthon Agatha begépelte Rosie Blacksmith nevét.

– Nincs találat – mondta csalódottan. – Azt kéne beírnom, hogy ocsmány, vén, gyilkos banyák, és akkor találnék valamit?

– Nem hiszem – mosolygott Charles.

– Csak a móka kedvéért, nézzük meg, vannak-e a környéken boszorkányegyletek. Itt is van. A Quarry Hill-i boszorkányok története. Nézd csak! Egy nagyon régi riport a *Daily Express*ben. Meztelenül táncolnak valami örömtűz körül. Egy vicces cikk a petyhüdt testekről. Azt írják, bizonyos embereknek sosem kéne meztelenül mutatkozniuk. Rosie-ről semmi, de itt van egy idézet a felháborodott boszorkánytól, Sarah Drinkwatertől. Azt írják, ő volt az az állatorvos, akit két évre leültettek, mert kinyírta a kliensei állatait. Kíváncsi vagyok, él-e még.

Charles felütötte a telefonkönyvet.

– Van egy Broadwayben, de az nem Sarah, hanem M. Chist-Drinkwater. – Megadta Agathának a számot.

Egy nő vette fel, panaszkodott, hogy felébresztették, de amikor Rosie nevét említették neki, elmondta, hogy az unokája, és hogy Sarah Drinkwater egy idősek otthonában van Broadwayben.

– Menjünk el reggel ebbe az öregek otthonába – buzdult fel Agatha.

Még nem jelent meg semmi Rosie haláláról az újságokban, így hát amikor megérkeztek a nyugdíjasotthonba, úgy mutatkoztak be, mint Rosie Blacksmith barátai.

– Az a hölgy nemrég itt járt – mondta a nővér. Agatha szeme felcsillant, átjárta a a sikeres vadászat izgalma.

Megkapták az engedélyt, hogy meglátogassák Sarah-t, és elkísérték őket a szobájához.

Agatha bemutatkozott, és Charlest is bemutatta. Sarah megnézte őket apró, fakókék szemével, amely szinte elveszett az arca hájrétegeiben.

– Nemrégiben meglátogatta magát Rosie Blacksmith – kezdte Agatha.

– És akkor mi van? Egy régi barátnőm.

– Régi barátnője volt.

– Volt?

– Megpróbált megölni engem valamivel, amit egy fecskendőbe készült beletenni. Tud valamit erről?

– Istenem, dehogy tudok. Szédülök – mondta Sarah. – Ide tudnák adni azt a dobozt onnan?

Charles már nyúlt volna érte, de Agatha élesen rászólt:

– Ne nyúlj hozzá! Hívd a rendőrséget.

Sarah lecsukta a szemét, és megtagadta, hogy bármit is mondjon. Amikor Bill és egy rendőrnő megérkeztek, Agatha már a nyugdíjasotthon bejáratánál várta őket, és gyorsan körvonalazta, amit kiderített Sarah-ról.

– Nézzük meg – mondta Bill.

Sarah nem volt hajlandó átadni a doboz kulcsát, úgyhogy Bill kért egy kalapácsot, és összetörte a dobozt. Kesztyűt húzott, és átvizsgálta a tartalmát.

– Mrs. Drinkwater – szólalt meg –, adott ezekből az

állatgyógyászati szerekből Rosie Blacksmithnek?

– Nem! – vágta rá Sarah.

– Egy törött ampullából elég gyorsan megállapították, hogy Rosie gyorsan ölő méregtől halt meg. Látom, van néhány fiolája ebben a dobozban. Nincs joga ezekhez a szerekhez. Magának megvonták az engedélyét.

Sarah ismét becsukta a szemét. Mindig szeretett volna újra találkozni Gladys Tripp-pel. De azt soha nem hitte volna, hogy erre a találkozásra egy börtönben kerül sor.

Gladys Tripp visszatért a cellájába. Most már Rosie Blacksmith felbujtásával is vádolták, Agatha Raisin meggyilkolása céljából. Az ügyvédje nélkül nem volt hajlandó válaszolni egyetlen kérdésre sem. Csak akkor értesült az elvetélt gyilkossági kísérletről Agatha Raisin ellen, és hogy Rosie meghalt, amikor az ügyvéd megérkezett. De még ekkor sem felelt a kérdésekre. Az ügyvédje azt a kártyát játszotta ki, hogy nincs bizonyítékuk. Mrs. Trippet visszakísérték a cellájába.

Merengve ült az ágyán. Minden gonosz isten, akihez imádkozott, elhagyta őt. Ráncos kezével végigsimított a kabáton, amit Rosie-től kapott. Selyem- és gyapjúnégyzetekből varrt patchwork volt.

Dörömbölni kezdett a cella ajtaján, és egy pohár vizet követelt. Amikor meghozták, visszaült a kemény ágyra, és küldött egy imát az ördögnek. Majd letépte a kabát alsó gombját, és lenyelte.

Egy női őr lett figyelmes a zajra, hogy Mrs. Tripp lába dobog a cella padlóján, és berohant. Az öregasszonyt görcsbe rántotta a

fájdalom és a hányás. A börtönőr csengetett az ügyeletes orvosnak, de mire az odaért, már késő volt. Mrs. Trippnek vége volt.

Bill Wong másnap felkereste a nyomozóirodában Agathát a hírekkel.

– Azt reméltem, börtönben fog meghalni – tűnődött Agatha.
– Biztos vagyok benne, hogy vannak még gyilkosságok, amiket nem derítettünk ki, mint például szegény Jerry Tarranté vagy Lady Craton esete.

– A sajtónak jó napja van – jegyezte meg Bill. – Öngyilkosság a cellában, boszorkányság, gyilkosság és zűrzavar. Valaki szivárogtatott nekik. Zaklattak téged is?

– Elviselhető mértékben – felelte Agatha. – Bármilyen furcsán hangzik, nem akarok ebből az ügyből hírnevet kovácsolni. El akarom felejtetni az egészet, és továbblépni. Hogy ölte meg magát az öregasszony?

– Rosie Blacksmith bevitt neki egy kabátot. Az egyik gombban cián volt. Sarah Drinkwater azt állítja, a boszorkányösszejövedelek idején döntötték el, hogy megtalálják a módját véget vetni az életüknek, amikor úgy érzik, eljött az ideje. Innen jött az ötlete a mérgezett gomboknak. Micsoda halál!

– Ha olyan lennék, mint Mrs. Bloxby, talán imádkoznék a lelkéért – szólalt meg Agatha. – De mivel én én vagyok, azt remélem, hogy a pokolban fog megrohadni, vagy egy csótányként tér vissza.

Epilógus

Egy hónap múlva apadni kezdett a munka a magánnyomozóirodában. Agatha először örült, hogy több időt tölthet otthon, de egy hét után nyugtalankodni kezdett.

Amikor Charles szombaton betoppant hozzá, Agatha szokás szerint bosszús lett, hogy a barátja hol eltűnik, hol felbukkan, ahogy a kedve tartja.

– Miért vágsz ilyen savanyú képet? – cukkolta Charles, miközben ledobta az utazótáskáját a hallban.

– Itt maradsz?

– Igen.

– Sosem jut eszedbe idetelefonálni, hogy nekem is alkalmas-e? Mi lenne, ha épp valami csodás férfival szórakoznék?

– Áldásom adnám rátok, és távoznék.

– És nem zavarna?

– Van valami fejlemény Jerry Tarrant és Lady Craton halála ügyében? – kérdezte Charles, elengedve a füle mellett Agatha legutóbbi kérdését.

– Mindkettőt elhamvasztották, úgyhogy nincs remény. Annyit tudunk, hogy Mrs. Trippnek birtokában voltak kompromittáló információk Mosesről, Samról és Clarice-ről. Na de a többiek? Nem zsarolhatott egy egész falut.

– Menjünk, és derítsük ki – indítványozta Charles. – Most már nem maradt, aki el akarhatna tenni téged láb alól.

– Jól van – bólintott Agatha. – Úgyis rajtam van a tettvágy. Az ügynökség nem sok megbízást kap mostanában.

– Sokat cikkeztek rólad – jegyezte meg Charles, miközben leült a konyhaasztalhoz, kihúzott egy szál cigarettát a dobozból, ami az asztalon hevert, és rágyújtott.

– Ha valaha leszokom, neked is le kell – bökött oda a fejével Agatha. – Sosem veszel magadnak? Egyébként meg azt gondolnám, hogy a nagy publicitás épp hogy több munkát hoz a házhoz.

– Az emberek azt gondolhatják, hogy túl drága vagy – vélekedett Charles. – Szükséged van az apró-cseprő megbízásokra a megélhetéshez – elveszett gyerekek, kutyák-macskák... Adj fel egy hirdetést a helyi újságban, tedd közzé az áraidat, elég alacsonyak ahhoz, hogy lenyomd a konkurenciát. Ennek be kell vonzania a megbízásokat.

– Jó ötlet, megpróbálom. Akarsz ebédelni?

– A te híres mikrókajádat inkább nem – hárította Charles. – Gyerünk. Találunk majd útközben egy kocsmát.

Zuhogott az eső, amikor elindultak, de ahogy közeledtek a faluhoz, már kitisztult az ég.

Megálltak még egy ebédre, így aztán délután lett, mire

leparkoltak a Zöld Ember előtt.

– Még mindig nyitva a kocsmá – állapította meg Agatha. – Örülök, hogy a vén szatyornak nem sikerült elintézni, hogy bezárják. Szeretnék beszélni Jenny Soperrel.

– Miért pont vele?

– Ő is azt fújta a többiekkel, hogy a gyilkosságokat valami idegen követhette el. Kíváncsi vagyok, vajon Mrs. Tripp róla is tudott-e valamit.

– Hol lakik?

Agatha átpörgette a jegyzeteit.

– Arrafelé. A vegyesbolt melletti ház.

Amikor Jenny ajtót nyitott, egy kicsit hátrahőkölt, ahogy megpillantotta a látogatóit.

– Mit akarnak?

– Nem hagy nyugodni, hogy miért tartották magukat olyan sokan az elképzeléshez, hogy egy idegen az elkövető – mondta Agatha. – Mrs. Tripp nem zsarolhatott mindenkit.

Jenny kissé szélesebbre nyitotta az ajtót.

– Jöjjenek be.

A nappali olyan tiszta és rendezett volt, hogy egy porszem sem lehetett látni sehol. Egy kényelmes kanapé mellett két fotel állt, fényes szövettel letakarva, a kandallóban tűz lobogott.

Charles és Agatha leültek egymás mellé a kanapéra, Jenny kihúzódott a fotel szélére.

– Az emberek gyógynövényes készítményekért jártak hozzá – mondta Jenny. – A múlt télen nem tudtam kikeveredni egy

köhögésből, és adott nekem egy keveréket, amitől kitisztult a torkom. Ártalmatlan nőnek tűnt. Beszélgetésbe elegyedtünk. Meséltem neki a házasságomról. Már elváltam, az exférjem, Ralph most fegyveres rablásért ül.

– Ez nyilván nem volt elég ahhoz, hogy elhallgattassa magát – fűzte közbe Agatha.

– Adott valami teát, amitől melegem lett és elálmosodtam. Azon kaptam magam, hogy elmesélem neki az egykori drogfüggőségem, és a küzdelmet, ahogy lejöttem a cuccról. Nem sokkal azután, hogy maguk megérkeztek a faluba, meglátogatott, és azt mondta, jó volna, ha én is azon a véleményen lennék, hogy egy idegen az elkövető. Hozzátette, hogy Peter Suncliff könnyen meggondolhatja magát velem kapcsolatban, ha megtudja, hogy drogfüggő voltam, és egy rablónak a felesége.

– De Mr. Suncliff sokkal idősebb magánál.

– Negyvenkettő vagyok. Idősebb, mint amennyinek látszom. Peter mindent megtestesít, ami a volt férjemet nem jellemezte. Gyengéd és ragaszkodó. Egyszer azt mondta, undorodik a drogfüggőktől.

– Ha tényleg olyan érzékeny férfi – szolt közbe Charles –, akkor nem zavarhatja a maga múltja.

– Nem bírtam már tovább a titkolózást – folytatta Jenny. – Pont mielőtt letartóztatták az öregasszonyt, elmondtam Peternek. Azt válaszolta, hogy már tudta. Mrs. Tripp közölte velem, ha nem osztja ő is a többiek véleményét a gyilkosról, kitálalja mindenkinek a faluban a múltam. Peter miattam tartotta a száját. Ez egy nagyon zárt közösség. Az embereknek

számít, milyen a hírük. Én itt egy új életet kapartam ki magamnak.

– Ha nem dolgozik – nézett rá Agatha –, miből tartja fenn magát?

– A szüleim meghaltak közvetlenül a válásom után, és szép vagyont hagytak rám. Eljöttem Birminghamból, és itt kezdtem új életet. Peterrel összeházasodunk.

– Ez remek – örvendezett Charles. – És a plébános még mindig nős?

Jenny elkerekedett szemmel nézett rá.

– Miért ne lenne az?

– Butaságot beszélek – tette hozzá Charles sietősen. – Egy másik plébánosra gondoltam.

– Azt hittem, a rendőrség előveszi majd ezeket az embereket, hogy akadályozták a nyomozást – mondta Agatha, amikor kiléptek Jenny házából.

– Szerintem Mrs. Tripp halálával lezártnak tekintik az ügyet. Mi a helyzet a gonosz állatorvossal?

– Szívroham vitte el a börtönben. Az újságban olvastam.

– Én az utóbbi időben nem néztem a lapokat. Tényleg muszáj itt körbejárni, és előásni mindenki piszkos kis titkát? – kérdezte Charles. – Szerencsétlen lelkek. Más hely ez, mint a többi cotswoldsi falu, ahol hemzsegek az új beköltözők. Az ember úgy érzi, száz évvel vissza kell tekernie az óráját.

– Azért Samhez még nézzünk be. Kíváncsi vagyok. Egyébként is, a lelkész azt mondta, Isten felfedte neki a gyilkos kilétét. Meg akarom tudni, Istennek igaza volt-e.

– Oké. Irány a lelkészlak, aztán Sam.

Clarice nyitott ajtót a parókián, és Agathára meredt. Egyik kezében egy nagy üveg bort tartott, a másikban egy cigarettát – mindkét jel arra utalt, hogy a férje nincs otthon.

– Húzzanak el – vakkantotta. – Egy boszorkány elég egy faluba, nem kell még egy, aki a küszöbömön kísért. – Azzal a képükbe vágta az ajtót.

– Kíváncsi lennék, mit tart róla a Keresztény Nők Egyesülete – jegyezte meg Charles.

– Ó, nekik eljátszathatja a tökéletes lelkészfeleséget – mondta Agatha. – Próbálkozzunk a templomban.

Beléptek a félhomályba. Ada White egy váza virágot rendezgetett az oltárnál. Amikor megfordult, és meglátta őket, egy sikolyt hallatott, leejtette a vázát, és elszáguldva mellettük kirohant a templomból.

Guy Enderbury bújt elő a sekrestyéből.

– Mi ez a zaj? Ó, maguk azok...

– Ada elejtette a virágokat – mondta Agatha.

– Ó, istenem, micsoda rendetlenség – nézett le a lelkész a padlón heverő vázacserépekre és virágokra. – Szólok a takarítónknak, Mrs. Poundnak, hogy takarítsa fel.

– Tényleg elárulta magának Isten, hogy ki a gyilkos? – firtatta Agatha.

– Ez az én Teremtőmre és rám tartozik.

– Ez azt jelenti, hogy maga nem tudta, de azt remélte, bárki is, a maga nyomába ered – mondta Agatha.

– Maga egy hitetlen – vetette oda Guy.
– Csak ha valami képtelenségről van szó.
– Mrs. Tripp megszarolta magát? – kérdezte Charles.
– Természetesen nem. Semmi nincs az életemben, amivel zsarolhatott volna.

– Azt mondják – fúrta a tekintetét Agatha a plébános szemébe –, hogy csak azért vette el a broadwayi csaposlányt, mert teherbe ejtette.

– Mrs. Tripp aligha zsarolhatna olyasmivel, ami egykor köztudomású volt. Kifelé a templomból!

Agatha nagyon szívesen megkérdezte volna Guyt Henry Bruce-ról. De végül vonakodva elindult Charlesszal. Guy a padsorok közötti folyosó közepén állt, hosszan nézett utánuk.

– Akkor, gondolom, most Sam jön – mondta Charles. – Ez az egész csak időpocsékolás, Agatha.

– Kíváncsi vagyok, egyszerűen erről van szó – vágta el a vitát Agatha.

Elautóztak az udvarházhoz, ahol Fred nyitott ajtót, és végigmérte őket.

– Mi az ördögöt akarnak? – förmedt rájuk.

– A kifogástalan lakáj! – felelte Agatha. – Samhez jöttünk.

– Maguknak Lady Framington.

– Mondja meg neki, hogy itt vagyunk! – kiáltott rá Agatha.

Sam jelent meg Fred mögött.

– Mit keresnek itt megint? – kérdezte. – Már minden lecsengett.

– Csak kíváncsiak vagyunk – felelte Agatha. – Mrs. Tripp

zsarolta magát a viszonya miatt...

– Jöjjenek be – szakította félbe gyorsan Sam. – Magának olyan erős a hangja, mint egy megafon.

Bementek a szalonba.

– Nem volt viszonyom senkivel – jelentette ki Sam.

– Még Henry Bruce-szal sem? – szegezte neki Agatha.

– Nem valószínű, hogy ágyba bújnék a fizetett munkaerővel. De beszélhetnék inkább a maga barátjáról, James Laceyről. Nagyon finom kis történet.

– James soha... ő nem... – kapkodta a levegőt Agatha.

– Ó, de bizony, ő igen.

– Gyere, Aggie – fogta karon Charles. – Csak ül itt egész nap, és összehord hetet-havat.

Aznap, valamivel korábban James Lacey a mircesteri piacon vásárolt zöldségeket, amikor összefutott Tonival. Zavartan nézték egymást egy darabig, aztán James így szólt:

– Akkora bolondot csináltam magamból, Toni. Megfeledkeztem a koromról. Nagyon sajnálom.

– Ó, nekem ugyanannyi szégyenkeznivalóm van – legyintett Toni egy szemérmes mosollyal.

– Figyelj csak, épp ebédidő van. Van kedved csatlakozni?

– Miért ne? – Keresztülsétáltak a piactéren, egészen a George Hotelig.

Borús idő volt, a fények égtek az étteremben. Miután leültek, James észrevett egy apró gyémántgyűrűt Toni gyűrűsujján. Rámutatott:

– Ez az, amire gondolok?

- Igen, az – bólintott Toni. – Megismerkedtem valakivel.
- Remélem, nem olyan öreg, mint én – nevetett James.
- Orvostanhallgató – felelte Toni. – Frank Evansnek hívják.

Két évvel idősebb nálam.

- Jól hangzik. Van fényképed róla?

Toni elmosolyodott.

- Hát persze.

Beletúrt a táskájába, és átnyújtott egy képet Jamesnek. Nagyon jóképű fiatalember volt rajta, sötét, göndör hajjal, mogyoróbarna szemmel.

- Mikor lesz az esküvő?

- Megvárjuk, míg Frank lediplomázik. Most lakást keresünk.

Az enyém túl kicsi.

- Franknek nincs nagyobb lakása?

- Nem, ugyanakkora, mint az enyém.

- A szülei hogy állnak az eljegyzéshez?

– Az édesapja már meghalt. Az édesanyját ma este ismerem meg, együtt vacsorázunk. Walesből utazik ide.

- És Agatha tudja? – kíváncsiskodott James.

- Még nem. Egyébként meg nem tartozik rá a magánéletem.

- Rendeljünk, aztán mesélhetsz még.

Miután a pincér felvette a rendelésüket, Toni így szólt:

– Egy popkoncerten találkoztunk. Néhány fiú belém kötött, és ő közbelépett. Utána együtt ittunk egyet.

- Mikor volt ez?

- Egy hete.

James közbe akarta szúrni, hogy igencsak elsietettnek tűnik a döntés, de úgy érezte, neki van a legkevesbé joga

megkérdőjelezni Toni boldogságát. Ahogy telt az idő, csak örülhetett, hogy szemlátomást helyreállították Tonival a régi, fesztelen barátságot.

– Ne idegeskedj – nyugtatta Frank Tonit aznap este. – Anyám imádni fog. És te is őt. Kedves, okos és laza. A George-ban foglaltam egy asztalt.

Toni még nem látott fotót Frank mamájáról, így hát egy teltkarcsú walesi asszonykát képzelt el, rózsás arccal, fekete hajjal, dallamos hanghordozással.

Ám az igazi Mrs. Evans látványa kisebb sokként érte. Egy karcsú, szőkített hajú nő állt előtte, erősen plasztikázott arcú, a szája kollagénnel feltöltve. Tűzvörös rúzszt használt, és a szája mintha külön életet élt volna volna fehér, keskeny arcától.

Frank átölelte az anyját, aki hevesen a fiához simult. Amikor elengedte, fátyolos szemét megjáratta Tonin, tetőtől talpig.

– Szóval, ő a kis barátnőd?

– Igen, ő itt Toni.

– Gondolom, az Antonia rövidítése.

– Nem – mondta Toni. – Toninak kereszteltek, és i-vel, nem ipszilonnal.

– Istenkém, amilyen furcsa neveket adnak manapság a lányoknak...

Leültek az ablak melletti asztalhoz. A pincér odasietett, Mrs. Evans rendelt egy Martinit, Frank ugyanazt, Toni pedig egy szénsavas ásványvizet.

Mrs. Evans Cardiffban lakott. A fiával rögtön belemerültek egy beszélgetésbe olyan emberekről, akiket Toni nem ismert, Frank

pedig harsányan hahotázott az anyja minden történetén. Az eső, ami korábban már elállt, újra rákezdte.

Ez szörnyű, gondolta Toni, miközben bánatosan nézte a lecsorgó vízcseppeket az ablak opálüvegén. Bárcsak én is hinnék Istenben, mint Mrs. Bloxby, és imádkozhatnék valami segítségért, hogy megszabaduljak ebből a helyzetből.

– Toni! – kiáltotta egy ismerős hang. Toni arra fordult. Agatha és Charles léptek oda az asztalukhoz.

Toni bemutatta őket egymásnak.

– A vőlegényed? – kérdezett vissza Agatha. – Mikor történt?

– Körülbelül egy hete.

– Gyors házasság, hosszú megbánás, mindig ezt mondom – szólt közbe Mrs. Evans. – Nem akarom, hogy az én drágaságom csak úgy utánavesse magát bárkinek.

– Akkor a fia átkozottul szerencsés, hogy egy ilyen igazgyöngyöt talált, mint Toni – szólt Agatha. Aztán intett a főpincérnek. – Ünnepelünk! Kérünk egy nagyobb asztalt, és hozzon pezsgőt, kérem.

Charles a fülébe suttogott:

– Ne avatkozz bele, Agatha.

– Szüksége van segítségre – motyogta Agatha.

Miután megrendelték a vacsorát, és a pincér kitöltötte a poharakba a pezsgőt, Agatha szólásra emelkedett.

– Toni Gilmourra – emelte fel poharát –, a legjobb detektívre!

– Felettébb érdekes munka egy lánynak – húzta el a száját Mrs. Evans. A pohárköszöntő után a fiához fordult, és ott folytatták a beszélgetést, ahol abbahagyták.

– Most jövünk Piddleburyből – mondta Agatha Toninak.

– Rájöttek, miért fújta mindenki azt, hogy egy idegen követte el a gyilkosságokat? – kérdezte Toni.

– Mindenhol falakba ütköztünk – magyarázta Charles. – Kivéve Jenny Sopert, aki beismerte, hogy megsarolták. Különös egy falu. Nagyon zárt. Fogadok, hogy egykor bőven akadt példa vérfertőzésre.

Mrs. Evans bosszúsan tapasztalta, hogy a fia nem figyel rá többé.

– Már teljesen jól van? – fordult Frank Agathához. – Toni mondta, hogy leütötték, és a gyilkosok megpróbálták bedobni egy kútba.

Agatha belefogott egy alaposan kiszínezett elbeszélésbe a kalandjairól, és csak akkor tartott szünetet, amikor evett.

Frank most már nem is tettette, hogy figyelne az édesanyjára. Ezt viszont Mrs. Evans nem viselte el. Agatha szavába vágva, sipító hangon megjegyezte:

– Remélem, Toni nem akarja folytatni ezt a taszító munkát, miután összeházasodnak Frankkel.

– Pénzt kell keresnem – tiltakozott Toni.

– De vannak ennél megfelelőbb munkák. Történetesen van egy barátom, aki egy virágüzletet működtet Mircesterben. Na, ez például egy előkelő munka volna számodra.

– Miért nem vállalja el maga? – kérdezte Agatha. – Nincs állása, vagy igen?

– Az én drága Ethelredem nagyon kényelmes életet biztosított és hagyott maga után.

Agatha kuncogott egyet.

– Szegény ember. Nem csúfolták Etelkének az iskolában?

Mrs. Evans ledobta a szalvétáját az asztalra.

– Ebből elegendem van. Nem vagyok jól. Kísérj ki, Frank.

– Később felhívlak, Toni – szólt vissza Frank.

Agatha, Charles és Toni nézték, amint Mrs. Evans a fiába karolva elhagyja az éttermet.

Toni felpattant.

– Agatha, nem tudott volna kivételesen, csak ezen a mai estén a saját dolgával törődni? – azzal elrohant.

Charles Agatha elfelhősödő arcát nézte.

– Rá se ránts – vigasztalta. – Toni észhez fog térni. Ez a borzadályos mama végül meg fogja nyerni a csatát.

De másnap reggel, amikor Agatha megérkezett az irodába, Toni már várt rá. Morcos képet vágva bejelentette:

– Egy hónapos felmondási idővel kilépek. Majdnem tönkretette az eljegyzésemet.

– Nézd, Toni, sajnálom – kérlelte Agatha. – De az a nő kiállhatatlan!

– Az soha nem vetődött fel magában, hogy meg tudok birkózni vele? – szegezte neki a kérdést Toni. – Nem vagyok már gyerek.

– De hová mész? Mit fogsz csinálni?

– Belépek a rendőrséghez.

– Jaj, Toni, kérlek, maradj. Nem boldogulunk nélküled.

– Ezt előbb kellett volna meggondolnia. És most megyek dolgozni Bryelyék válásán. – Azzal kiviharzott, és bevágta maga után az ajtót.

Agatha az ablakhoz lépett, és kibámult az utcára. Toni

felbukkant, és a parkoló felé tartott. Mielőtt befordult a sarkon, egy aprót szökellt, mint aki végül megtalálta a szabadságát.

Phil Agatha vállára tette a kezét.

– Ne aggódj – mondta. – Meg fogja gondolni magát.

***

Ám eltelt az egy hónap, és Toni nem mutatta jelét, hogy megbánta volna a döntését. Agatha úgy határozott, rendez neki egy búcsúpartit az irodában. A munkatársak aznap korán bementek, két üveg pezsgő várakozott egy jeges vödörben, az íróasztalokon szendvicsek. Patrick, Simon, Phil, Mrs. Freedman és Agatha mindannyian hoztak ajándékot.

A falióra elütötte a reggel kilencet. Toni nem került elő.

– Nézd meg az e-mailed – javasolta Phil. – Hátha megbetegedett.

– Biztosan telefonált volna. – De azért Agatha ránézett a postafiókjára. Egy levél jött, Tonitól.

„Nem bírtam elviselni a gondolatát az utolsó napnak, úgyhogy elmentem Walesbe Frankkel meglátogatni a mamáját. Köszönök mindent. Toni”

Agatha akadozó hangon felolvasta.

– Az egész a maga hibája! – tört elő Simonból, akinek korábban Toni beszámolt a katasztrofális vacsoráról. – Úgyhogy elfogadhatja az én nyavalyás felmondásomat is!

Mind utánabámultak, ahogy átvágtatott az irodán, és becsapta maga mögött az ajtót.

Agatha lerogyott az asztalához, és a komputer képernyőjét

bámulta.

– Nem tudom, te hogy vagy vele – szólalt meg Patrick –, de nekem jólesne most egy ital. Gyerünk Agatha, ne emészd magad.

Patrick kinyitotta az egyik pezsgőt, és elkezdte kitölteni a poharakba. Aztán felemelte a sajátját:

– Ezt Agatha Raisinre. A világ legjobb detektívjére!

Ez volt az a pillanat, amikor a mindig kőkemény Agatha sírva fakadt.

Egy héttel később Phil elvitt Toni lakására egy nagy dobozt, tele az ajándékaikkal. Amikor a lány ajtót nyitott, átadta neki.

– Ez mind a tiéd – mondta.

– Hozza csak be – intett Toni fojtott hangon.

Phil letette a dobozt a padlóra.

– Kávét? – kínálta Toni.

– Nem, köszönöm – mondta Phil. – Vissza kell mennem dolgozni. Egyébként gratulálok. Végül csak megríkáttad a mi Agathánkat.

Toninak az arcába szökött vér.

– Szabad ember vagyok, Phil. Ez az én életem. Ha akarok, felmondhatok.

– Nézd, rendezett neked egy búcsúpartit, mindannyian készültünk ajándékokkal, te meg küldesz egy e-mailt.

Toni lehajtotta a fejét.

– Majd bocsánatot kérek.

– Inkább ne. Maradj távol, és hagyd, hogy elfelejtse ezt az egész ügyet. Simon is elment. Sok munkánk van. Viszlát, Toni.

Miután Phil távozott, Toni kibontotta a meglepetéseket. Agathától egy doboz Chanel sminkkészletet kapott, Philtől könyvutalványt, Patricktól egy, a rendőri munkáról szóló kézikönyvet, Mrs. Freedmantól egy doboz hímezett díszszsebkendőt, Simontól egy nagy üveg Dior parfümöt.

Hosszú ideig ült ott, visszagondolva a meglehetősen borzasztó hétre, amit Cardiffban töltött. Sokkal inkább csapdában érezte magát Mrs. Evansszel, mint valaha Agatha mellett. Frank anyja ugyanis mindent alaposan kidolgozott. Toni és Frank gyorsan házasságot kötnek, odaköltöznek hozzá, és vele fognak élni. Frank Cardiffban folytatja a tanulmányait, Toni pedig talál magának egy megfelelő munkát. Toni és Frank csúnya veszekedésbe kezdtek, Frank úgy gondolta, az anyja terve jó. Az eljegyzésük még fennállt ugyan, de már nagyon ingatag lábakon. Milyen szerelmes voltam, idézte fel Toni a napokat, amikor egy rózsaszín buborékban lebegett. Most viszont a buborék elpattant, és ő nem tudta, mitévő legyen.

Végül felhívta Bill Wongot, és megbeszélte egy találkozót vele, hogy a tanácsát kérje a rendőrséghez való belépéssel kapcsolatban – még úgy is, hogy Bill maga is egy szörnyű anyával büszkélkedhetett, akiben sosem látott semmi hibát.

Aznap este egy kocsmában találkoztak, Bill otthonához közel. A rendőr figyelmesen végighallgatta az egész históriát, noha Agathától korábban már sok mindenről értesült. Egy kicsit fészkelődni kezdett, ahogy Toni halk hangon mesélt, mert eszébe jutott, amikor a saját anyja győzködte a legutóbbi kapcsolatánál, hogy velük, a szüleivel kellene lakniuk, és hogyan foszlott szét ez a szerelem. Amikor a lány befejezte, Bill

óvatosan így szólt:

– Agathánál elég nagy szabadságot élvezel. A rendőrségnél nagyon szigorú a fegyelem. Valószínűleg nem Mírcesterben kapnál munkát. Aztán amikor megszerzed a képesítést, alulról kell kezdened, közlekedésirányítás, ilyesmi. Ráadásul a rendőrség elég szexista munkahely. Nálunk itt jó a helyzet Mírcesterben, de néhány más őrsön, azt hiszem, elég méltatlanul viszonyulnak a nőkhöz. Simon hova ment át?

– Agatha egyik riválisához.

– Szegény Agatha. Micsoda felfordulás. Mrs. Evans tényleg olyan borzalmas, mint ahogy mondta?

– Rosszabb.

– Az eljegyzés még tart?

– Éppen hogy.

– Én azt tanácsolom, menj vissza Agathához, és kérd vissza a munkád.

– Azt nem tehetem! El se mentem a búcsúpartira, ők meg elhalmoztak ajándékokkal.

– Szerintem Agathának nagyobb szíve van annál, mint gondolod.

– Megmondtam. Nem veszem vissza azt a hálátlan lányt, még ha a térdén csúszik is – jelentette ki aznap este Agatha Mrs. Bloxbynak.

Rövid csend állt be, míg a lelkésznő kortyolt a sherryjéből. Aztán így szólt:

– Az emberek általában nem ismerik fel magukban a féltékenységet. Mert ha irigyek valakire, azzal versengenek, és

együttal le is nézik. Szóval, ha megvádolja valaki őket a féltékenységgel, akkor hajlamosak azt mondani: „Féltékeny, rá? Te megőrültél. Az a nő csak egy...” és így tovább.

– Nem vagyok féltékeny Tonira – mondta Agatha morcosan.

– Miss Gilmour nagyon fiatal. Talán egy kicsit elveszettnek érzi magát, és mostanra valószínűleg több időt töltött a mamával.

Agatha mélyet sóhajtott.

– Nem fog visszajönni. Új korszak kezdődik. Holnap állásinterjúkat tartok. Legalább megfeledezhetem Piddleburyről. Hülye népség. Egyiknek sem volt vér a pucájában a rendőrséghez fordulni. Van abban valami, hogy ha egy ember zsarolással rávesz valakit a hallgatásra, nagy eséllyel ő a gyilkos. Le vannak ejtve mind.

– Nem hiszem, hogy az a falu ugyanaz marad, mint volt – vélekedett Mrs. Bloxby. – Szerintem jó irányba fog változni.

– Talán a következő száz évben – tűnődött Agatha.

Köd telepedett az utcákra, miközben Agatha hazaballagott. Amikor belépett, Charles lusta hangja fogadta a nappaliból.

– Itt vagyok, Aggie!

Agatha bevágatott.

– Hányszor mondtam már neked, hogy ne szólíts... – Ekkor elakadt a szava. A tűz mellett Toni ült. Lassan felállt, és Agatha szemébe nézett.

– Én... én... csak azt akartam tudni... hogy... visszakaphatom-e... a munkám – dadogta.

Agatha lehajtott fejjel állt, a padlót bámulta.

– Nem látok rá okot, hogy miért ne kaphatnád vissza – szólalt meg végül. – Tölts egy gin-tonikot, Charles, míg leveszem a kabátom.

Agatha kiment az előszobába, és felakasztotta a nedves kabátot. Aztán farkasszemet nézett magával a tükörben.

Lassan mosolyra húzódott a szája.

Talán Mrs. Bloxbynak igaza van, gondolta Agatha Raisin, és van Isten. Visszakaptam Tonit, Simon pedig elment. Ó, micsoda boldog nap!

[\[1\]](#) A go to bed jelentése az angolban: lefeküdni. (A ford.)